In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

SAIVA RITUALS AND PHILOSOPHY

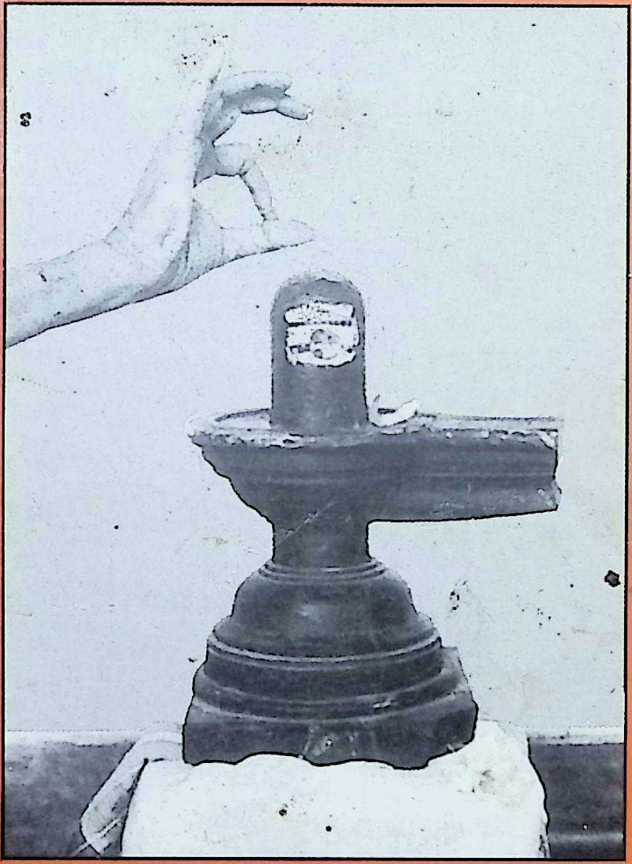

THE KUPPUSWAMI SASTRI RESEARCH INSTITUTE
CHENNAI - 600 004.

2001

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

Vedasivagama Pandita Pravara
Sivasri K. THIRUKKUMARAN, Sivachariyar M.A
45, Pappammal Koil St.,
Ramalinga Nagar, Muthialpet, Puducherry - 3.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

ŚAIVA RITUALS AND PHILOSOPHY

DEDICATED TO

Dr. S.S. JANAKI

THE KUPPUSWAMI SASTRI RESEARCH INSTITUTE
CHENNAI - 600 004

2001

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

© K.S.R. Institute

First Edition 2001
500 Copies

Price Rs.200/-
$20 ; £15

Editorial Committee :

Dr. V. Kameswari

Dr. K.S. Balasubramanian

Mr. T.V. Vasudeva

ISBN : 81-85170-25-8

Cover Photo : Courtesy – Dr. Richard H. Davis, U.S.A.

Printed at :
KAYVEEKAY LETTER PRINTS
Mylapore, Chennai - 600 004.
Phone : 4660103

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

॥ श्रीः ॥

श्रीचन्द्रमौलीश्वराय नमः ॥

श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यवर्य

जगद्गुरु-श्रीशङ्कर भगवत्पादाचार्यपरम्परागतं

श्रीकामकोटिपीठमहासंस्थानम्।

काञ्चीपुरम् - ६३१ ५०२

१९-७-१९९२

श्रीमद्भिः आदिशङ्कर भगवत्पादैः वेदमूलकतया प्रतिष्ठापितेषु षट्सु मतेषु अन्यतमं भवति शैवम्। शिवस्य परोत्कर्षताम् अनुभाष्यमानेऽस्मिन् मार्गे तदाराधनस्य प्रकारद्वयं विशदीकृतं वरीवर्ति।

तत्र आद्यो भवति स्वार्थः यस्मिन् आत्मोद्धरणाय वैयक्तिकाः शिवाऽऽराधनप्रकाराः विशदीक्रियन्ते। द्वितीयो भवति परार्थः राष्ट्रस्य भद्रप्रदः। अस्य च केन्द्रं भवन्ति आलयाः। एतेषु अनुष्ठातव्यानां क्रियाकलापानां विशदं विशदीकरणं भवति आगमग्रन्थेषु बहुषु। मद्रपुरीस्था कुप्पुस्वामिशास्त्रि-संशोधन-संस्था या च प्रतिवर्षं प्रत्येकस्मिन् शीर्षके पर्यध्ययनसदः प्रचालयति, संवत्सरेऽस्मिन् ''शैव सिद्धान्तः तत्क्रियाकलापश्च'' इति शीर्षके त्रिदिन अवधिकं पर्यध्ययनसदः प्रचालयतीत्यवगम्य तुष्यामः।

सदसः अस्य सम्पूर्णसफलतायै अस्मदाराध्यदेवं श्रीमहात्रिपुरसुन्दरीसमेतं श्रीचन्द्रमौलीश्वरम् अभ्यर्थयामहे।

नारायणस्मृतिः

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

உ
சிவமயம்

உ
திருக்கயிலாய
ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ
சிவப்பிரகாசதேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள்
குருமகாசந்நிதானம்
திருவாவடுதுறை ஆதீனம்

நாள் : 18.7.1992

"நமச்சிவாய வாஅழ்க நாதன்தாள் வாழ்க
இமைப்பொழுதும் என்நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள்வாழ்க
கோகழி ஆண்ட குருமணிதன் தாள்வாழ்க
ஆகமம் ஆகிநின்று அண்ணிப்பான் தாள்வாழ்க
ஏகன் அனேகன் இறைவன் அடிவாழ்க"

வாழ்த்துரை

சிவபெருமானையே பரம்பொருள் எனத் தெளிதற்கும், நெறியில் நின்று அப்பெருமான் திருவடி நீழல் எய்தி, இன்புறுவதற்கும் பக்குவம் மிகுந்த ஆன்மாக்களின் பொருட்டு அருளிச்செய்யப் பெற்றவை சிவாகமங்கள். சென்னை, குப்புஸ்வாமி சாஸ்திரி ஆய்வு நிறுவனம், சைவ உண்மைகளை அறிவுறுத்தும் சிவாகமங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு பல ஆண்டுகளாக - கருத்தரங்கம், நூல் வெளியீடு, பூசை முறைகளில் தெளிவுபெற விளக்கப்பட வெளயீடு முதலாய அரும்பணிகளைச் சிறப்பாக ஆற்றிவருதல் பாராட்டிற்கும் போற்றுதற்குமுரியது.

சிவாகம விற்பன்னர்கள் பலர் பங்கேற்று நிகழவுள்ள கருத்தரங்கம் தனிச்சிறப்போடு நடைபெறவும், பங்கேற்கும் அன்பர்கள் இருமை நலன்களும் எளிதின் எய்தி மேன்மைகள் பெறவும், ஆய்வு நிறுவனப் பணிநலத்தால் உலகு உண்மை தெளிந்து உயர்வடையவும் அருள்தரு ஞானமா நடராஜப் பெருமான் திருவடி மலர்களைச் சிந்திக்கின்றோம்.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

உ
சிவ சிவ

கயிலைமாமுனிவர்
ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ காசிவாசி முத்துக்குமாரசுவாமித்
தம்பிரான் சுவாமிகள் அவர்கள்
அதிபர், ஸ்ரீ காசிமடம்
திருப்பனந்தாள்

தேதி : 17.7.1992

சென்னை, குப்புசாமி சாஸ்திரிகள் ஆய்வு நிறுவனத்தின் சார்பில் ஜுலை 24 முதல் 26 முடிய மூன்று நாட்களுக்கு கருத்தரங்கு நடைபெற இருப்பது அறிந்து மகிழ்கிறோம்.

''ஆகமமாகி நின்று அண்ணிப்பான்'' எனவும் ''எண்ணில் ஆகமம் இயம்பிய இறைவர்'' எனவும் சமயகுரவர்களால் போற்றப்பெற்ற ஆகமங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு பலவித ஆய்வுகளைச் செய்து வரும் தங்கள் பணி பாராட்டுக்குரியது. சைவ சாத்திர வல்லுநர்களும், சிவாசார்யர்களும், மேலை நாட்டு அறிஞர்களும் கலந்து கொண்டு நிகழ்த்தும் விரிவுரைகள் சீர் பெற நிகழ செந்திற்கந்தன் சேவடிகளைச் சிந்தித்து வாழ்த்துகிறோம்.

சுபம்.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

PREFACE

The Kuppuswami Sastri Research Institute is happy to bring out this valuable publication on "Śaiva Rituals and Philosophy" containing the proceedings of the Seminar organised by the Institute during 24-26 July 1992. It is particularly gratifying to note that the Institute continues its research activities, especially in Saivism, after the sad and sudden demise of Dr. S.S. Janaki, who was mainly responsible for conducting this seminar and also research work in this branch of study for more than two decades.

The Institute had already organised seminars on theoretical and practical aspects of Śaiva Āgamas in 1980, 1983, 1988 and 1992. Of these, the proceedings of the seminar in 1983 viz. *Śiva Temple and Temple Rituals,* in 1988 viz. *Umāpati Śivācārya, His Life, Works and Contribution to Saivism* have already been published by the Institute and have been well appreciated by the scholars in India and abroad and also traditional Śivācāryas.

The Institute also prepared a video-cassette for 90 minutes duration on the performance of authentic, daily Śivaliṅga worship as prescribed by the Āgamas. This has also been found useful for Śivācāryas and researchers in Saivism and temple studies in India and abroad.

Besides, the Institute also arranged many research oriented, attractive cultural programmes during the

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

seminars on Saivism for the benefit of people of diverse tastes and attitudes like the musical renderings of verses in Sanskrit and Tamil of Umāpati Śivam (1988), musical renderings of ancient Temple Kavuttuvams (dance compositions) and a condensed, reconstructed version of the ritualistic-cum-aesthetic programme called Navasandhi (1992).

Many foreign scholars had been affiliated with the Institute for their research work in Śaiva Āgamas. Dr. S.S. Janaki was the guiding force behind all these activities.

The present book contains ten research papers presented at the Seminar by leading modern scholars on this subject from India and abroad and by authentic Śivācāryas. Synopses in Tamil have been given for research articles in English and *vice-versa*, for the benefit of readers from different parts of India and abroad. A brief note on Kavuttuvams and Navasandhi (Sandhyāhvāna-Sandhyāvāhana) is also added in this book.

The benedictions received from H.H. Sri Jayendra Saraswati Swamigal of Kanchi Kamakoti Pitha, H.H. Sri la Sri Kasivasi Muttukumaraswami Tampiran Swamigal of Thiruppanandal and H.H. Sri la Sri Sivaprakasadesika Paramacharya Swamigal of Thiruvavaduturai for the seminar, also adorn this book.

The seminar was organised with the financial assistance from the Satyamurti Birth-Centenary Endowment created by Dr. N. Mahalingam, President of the Institute and also from the Ministry of Human Resource Development, Govt. of India. Owing to unforeseen

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

circumstances the publication has been delayed. The cost for the publication is met with from Dr. N. Mahalingam's endowment, mentioned above. Grateful thanks are due to him for his generous donation and for his continued interest in the activities of the Institute.

The Editorial Committee of the Institute consisting of Dr. V. Kameswari, Dr. K.S. Balasubramanian and Sri T.V. Vasudeva have to be congratulated for their careful editorial work, and proof correction. Dr. N.S. Satakopan, Hony. Prof. of the Institute has been helpful in preparing Tamil and English synopses.

We offer this book to the scholars and those interested in Śiva temple worships, rituals and philosophy on the birth day of Dr. S.S. Janaki (15th July). The other book that is released on this day is "Kālāmukha and Pāśupata temples in Dharwar" by Dr. Smt. Vasundhara Filliozat enlarged into a monograph based on the paper presented at the seminar.

M/s. Kay Vee Kay Letter Prints are to be thanked for their neat printing and nice get up.

Chennai
4th July 2001

B. Madhavan
Secretary, K.S.R. Institute

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

circumstances the publication has been delayed. The cost for the publication is met with from Dr. V. Mahalingam's endowment, mentioned above. Grateful thanks are due to him for his generous donation and for his continued interest in the activities of the Institute.

The Editorial Committee of the Institute consisting of Dr. V. Kaneswari, Dr. K.V. Balasubramanian and Sri T.V. Vasudeva have to be congratulated for their careful editorial work, and proof correction. Dr. N.S. Sankaran, Hony. Prof. of the Institute has been helpful in preparing Tamil and English synopses.

We offer this book to the scholars and those interested in Siva temple worship, rituals and philosophy on the birth day of Dr. S.S. Janaki (15th July). The other book that is released on this day is "Kalinkattu and Pānpatti temples in Thanjavur" by Dr. Smt. Vasundhara Filliozat enlarged into a monograph based on the paper presented at the seminar.

Mrs. Kay Vee Kay Letter Prints are to be thanked for their neat printing and nice get up.

Chennai   B. Madhavan
4th July, 2001   Secretary, KSR Institute

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

CONTENTS

Blessings From

- H.H. Sankaracharya Sri Jayendra Sarasvati Swamigal of Kanchi Kamakoti Pitham ... *iii*
- H.H. Sri la Sri Sivaprakasa Desika Paramacharya Swamigal of Thiruvavaduturai Adhinam ... *v*
- H.H. Sri la Sri Kasivasi Muttukkumara Swami Tampiran Swamigal of Thiruppanandal ... *vii*

Preface ... *ix*

Proceedings of the Seminar on Saiva Rituals and Philosophy ... *xv*

Research Papers

1. Caryā as explained in Siddhiyār and Tirumuṟais
   — Dr. T.B. Siddhalingaiah,
   Retd. Prof., Dept. of Saiva Siddhanta
   Madurai Kamaraj University

2. Śivaliṅga-tattva-Vimarśana (Tamil)
   — Sivagamaratnam
   Sri K.A. Sabharatnam Sivacharyar

3. The Philosophy of Sadyojyoti
   — Dr. Pierre S. Filliozat,
   Sorbonne University, Paris

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

4. Śaiva Rituals and Philosophy
— Prof. V.A. Devasenapathi,
Retd. Prof. of Philosophy,
University of Madras

5. Śaiva Vratas
— Dr. N.R. Bhatt,
Retd. Prof. of Sanskrit,
French Institute of Indology, Pondicherry

6. Śivarātri : The Vrata par excellence
— Sri T.N. Ramachandran,
Director, International Institute of
Saiva Siddhanta, Dharmapuram

7. Damanāropaṇa Vidhi (Tamil)
— Sri R. Subramanian,
French Institute of Indology, Pondicherry

8. Mudrās

— Dr. S.S. Janaki, Sastrachudamani Prof., KSRI

9. Āṟumuga Nāvalar's Instruction in the worship of Śiva

— Dr. Dennis D. Hudson
Prof. of World Religions, Smith College, USA

10. Pavitrotsavam (Tamil)

— Sri. S. Arunasundaram
Lecturer, Madras Sanskrit College

Appendix

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

PROCEEDINGS OF THE SEMINAR ON ŚAIVA RITUALS AND PHILOSOPHY

The Kuppuswami Sastri Research Institute organised a Seminar on *Śaiva Rituals and Philosophy* which was sponsored by the Ministry of Human Resource Development, New Delhi and the Sri Satyamurthi Birth Centenary Endowment under the Mariammal Manivizha Trust. The Institute has been doing a pioneering work in the field of Śaiva Āgamas for nearly two decades, in diverse ways such as :

i. arranging four useful seminars in 1980, 1983, 1988 and 1992 on different subjects under Śaivism.

ii. arranging different cultural programme to highlight the main theme of the seminars - like musical renderings of Tamil and Sanskrit compositions of Umāpati Śivam, an authentic presentation of Navasandhi, a ritualistic-cum-aesthetic programme.

iii. Preparation of a video cassette for 90 minutes on the performance of authentic daily Śivaliṅga worship as prescribed in the Āgamas, which has proved to be very useful for scholars, researchers in Saivism throughout the world and also Śivācāryas.

iv. Publication of three valuable books on various aspects of Saivism *viz. Śiva Temple and Temple Rituals,* (1988), *Dhvajastambha* (1988) *and Umāpati Śivācārya, His life, works and Contribution to Saivism* (1996) which have been well received by the public.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

Continuing the good work done in the past, the Institute arranged this seminar on *Śaiva Rituals and Philosophy* at the Institute premises during 24-26 July, 1992. Well-known scholars and Śivācāryas participated and enlightened the audience. Sri T.V. Venkataraman, I.A.S. (then Chief Secretary, Govt. of Tamil Nadu) presided over the inaugural function. Dr. Lalitha Kameswaran (Former Vice Chancellor, Dr. M.G.R. Medical University, Madras) delivered the inaugural address.

Inauguration of the Seminar

The seminar started with the prayer by Vidushi Smt. Suguna Varadachari, at 6 p.m. on 24th July 1992. Sri B. Madhavan, Secretary of the Governing Body of the Institute, welcomed Mr. T.V. Venkataraman and Dr. Lalitha Kameswaran and the large gathering which consisted of scholars and students of Saivism, Śivācāryas, Sanskritists and others. In the course of his welcome address he said :

"We are indeed very fortunate that we have with us today two eminent persons to preside over the function and to inaugurate the seminar. They are eminent not only because of the high positions they are occupying in Government or otherwise, but because of the fact that both of them are sincere scholars with a deep commitment to our ancient culture and heritage. In 1988 Mr. T.V. Venkataraman inaugurated the seminar on *Umāpati Śivam and His works.* It is highly fitting that he,

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

who has made a deep study of *Tirumandiram* and Śaiva philosophy presides over today's seminar."

Then Sri T.V. Vasudeva, Research Asst. of the Institute, read the messages received from H.H. Sankaracharya Sri Jayendra Saraswati Swamigal of Kanchi Kamakoti Pitham, H.H. Sri la Sri Sivaprakasa Paramacharya Swamigal of Tiruvavaduthurai Adhinam, H.H. Sri la Sri Kasivasi Muttukumaraswami Tampiran Swamigal of Thiruppananthal and Dr. N. Mahalingam, President of the Governing Body, Kuppuswami Sastri Research Institute (from USA); Prof. V.A. Devasenapathi, Madras; Mr. B.R. Kumar, Station Director, All India Radio, Tiruchirapalli, Prof. Minoru Hara, Univ. of Tokyo, Japan; Prof. Dennis Hudson, U.S.A.; Dr. Richard Davis, U.S.A. and Dr. B.N.K. Sharma, Coimbatore.

Dr. S.S. Janaki, the convenor of the seminar then gave her introductory remarks. She said :

"It is indeed my great privilege to be here on the platform when we are going to have a very interesting seminar on *Śaiva Rituals and Philosophy*.

I will go back few years earlier and then tell you how myself and the Institute were put on to the study of Śaiva Āgamas. I was originally specialising in Aesthetics and Alaṅkāra Śāstra and 15 years ago a foreign scholar came and said that he wanted to study Śaiva Āgamas. Along with him, at the beginning I started exploring that very fascinating field; from 1977-82, there were many scholars who came to the Institute to specialise in that

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

particular field and that provided necessary impetus for me to continue the study of the Śaiva Āgamas. Now, at the Institute we are specialising only in the particular narrow aspect of the Kriyā, the rituals, which flourishes only in South India.

My effort and the Institute's efforts have been to contain and continue this cultural study of the temples and the traditions as related to necessary Śaiva rituals; particularly to continue this as much as possible through publications, through video documentations and other modes. Besides myself, now, luckily we have on our staff Dr. N.R. Bhatt, who has been doing a very considerable research on the Śaiva Āgamas.

When one talks about Śaiva Agamic research we could not but think about the French Institute of Indology, Pondicherry that has produced many critical editions of the Śaivāgamas. Without critical edition and study one cannot go to do the correlation of theory and practice, that is *lakṣaṇa* and *lakṣya*. It was Prof. Bhatt who built that department and he is with the Institute, today. I had the benefit of not only the foreign scholar who prodded me but also the benefit of my teacher Sri K.A. Sabharatnam Sivacaryar who is a very rare scholar in the theoretical and practical aspects of Saivism. Also, we have an endowment created by Dr. N. Mahalingam for the specific purpose of Śaiva Studies. All of them had provided necessary impetus for me to start and continue and I hope Śiva would bless all of us and we will continue our work for some more years."

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

Sri T.V. Venkataraman, a well-known scholar in *Tirumandiram*, honoured the scholars participating in the seminar and gave his Presidential address. He said :-

"I am deeply grateful to you for the opportunity that you have given me today to be with you on the occasion of the inauguration of the seminar on *Śaiva Rituals and Philosophy*. It is not necessary to say that this is a very relevant seminar. There is a world-wide interest growing in the study of rituals as more and more people are interested in finding the significance of these rituals.

It is very difficult to find specialists in this field who would be able to tell what it is all about. But the world-wide interest in the study of rituals is necessary to find out the details.

The cycle of life and death is taught by the priest as the real significance of the Upanayanam ceremony. In other words, it is not merely a question of performance of rituals for themselves, but rituals which are imbued with a spirit of Bhakti. The essence of all the teachings is only this and the spirit of this teaching has to be imbibed by putting your heart and soul into it.

In the development of the role of rituals in philosophy what was to be performed with *śraddhā* was changing into what should be performed with love and devotion. The ultimate goal of man being to be able to get over this *saṁsāra*, the rituals would have to play their role if imbued with a sense of Bhakti. Now it seems to me that Āgamas play a very pivotal role from this point

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

of view. They represent a period of transmission. They enabled the philosophical mind of the day to shift from the *yajña* of the Vedic age to personalised worship of the deity whether it was in the house or in the temple. That meant elaboration of systems or procedures which would have to be performed. This was most beautifully described by Sekkhizhar in Kannappan's life.

After doing his hunting and feeling very thirsty Kannappan moved on to a mountain and a deity told him that there was a spring where he would get clear water. He might drink it there and incidentally he could also see Kuduminathan's temple. The hearing of God's name sent all rapture in the heart of Kannappan. He hurried up. Sekkhizar describes it beautifully; even as Kannapan was ascending the Kalathimalai he looked as if he had performed *caryā*; he had performed *kriyā;* he had performed *yoga;* he had performed *jñāna* and he had reached the Ultimate. When you reach the Ultimate nothing matters. He collected water from the spring; collected flesh from the animals; heated and gave it as an offering to God. The Śivācārya looking from the hiding place was shocked by all these things, since he was a person conditioned by the rules and regulations of conducting rituals. He had arisen so far as his ritual practices went. Kannapa Nayanar had completed his cycle of *caryā*, *kriyā*, *yoga* and *jñāna*. He became an embodiment of love. God is love and for Him these things do not matter at all. That God later appeared in the dream of the Śivācārya and taught him the meaning of true Bhakti.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

Thus there is a transition of importance from mere rituals to rituals performed with Bhakti which seems to have been inspired by Agamic rituals. I think this is a subject which needs to be examined in a great detail; worship at home is done only on the basis of rituals laid down in Āgamas. Āgamas were kept alive because Bhakti went along, side by side, with the performance of rituals laid down in Āgamas. There were many number of Āgamas but only 28 have come down to us; not all of them are available in full. So it is time that we took steps to bring them out, study them, to utilise the service of these great people who are practising them and get them to tell us authentically so that they can be preserved.

Steps must be taken to translate the available Āgamas into Tamil and into English and make them available for posterity. The French Institute of Indology has done a wonderful service in this regard. The significance of rituals would be better understood with the evolution of man and with the growth of philosophical outlook.

From this point of view Āgamas need to be studied by us. It is but proper that during the next two days, eminent scholars who have gathered here today will be discussing various aspects of Śaiva Āgamas.

Tirumūlar has a unique role in the Śaiva Āgamas. Though it is a Tirumuṟai and it is the 10th Tirumuṟai, Tirumūlar says that it is based on Tantras and Tantras are Āgamas and the correlation of the 9 Tantras of

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

Tirumular's *Tirumandiram* with the Āgamas would have to be gone into greater depth. Particularly 4th and 5th Tantras of *Tirumandiram* which describe the *caryā* and *kriyā pādas* of Śaiva Āgamas seem to be pregnant with esoterical, mystical approaches and the relevant philosophy. I think efforts must be made particularly to try and get in touch with those people who have studied them in depth and to record their experience and to bring them out as publications.

Some years ago, I came in contact with a Sadhu (who is no more with us) called Perumal Malai Ayyappa Swamigal who was a great master of *Tirumandiram;* he used to live in the hill of Kodaikanal. No one knew really when he came down to that place. He was a wandering saint. But he had enormous information to convey on the esoterics of *Tirumandiram.* There are many such people whom I think we should tap and utilise and get at the real meaning and significance in the Tantra śāstra.

I thank the organisers for the opportunity they have given me today to participate in this pleasant function and I am quite sure your deliberations will be very useful. I am also sure that with the same degree of meticulousness the Institute will bring out a printed publication which will be for the benefit of all of us.''

This was followed by the Inaugural address by Dr. Lalitha Kameswaran (Former Vice-Chancellor, Dr. M.G.R. Medical University) who observed :

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

"In one of my weaker moments I said 'yes' to this assignment to inaugurate this seminar. Little did I realise what I am letting myself in for, until I saw the invitation card.

Of course there is no way of getting out of the predicament now, at this stage. I can only strive to collect my thoughts about what I have heard and learnt during the past 60 years of my life about Saivism. Atleast, I can claim that I am born in a Saivite family, and hold festivals and worships related to Śiva, Śakti, Gaṇeśa and Kārttikeya — all symbolic of different aspects of Saivism.

From my own personal experience I would like to say that for thousands of Saivites like me, Saivism is a way of life. It is rather 'a philoșophy of life', and not a mere religion. It is a way of disciplining oneself to live in harmony with nature.

Sat-Cit-Ānanda – Truth-Knowledge-Bliss is said to be the definition of God in Saivism. Truth is Eternity, Knowledge is Light; and Bliss is Love. Truth and Love are like the two faces of a coin and the coin is God.

Saivism is a universal religion and has been such from the remote past. It has no quarrel with people who follow different paths. They usually say that cows may be many coloured, but the milk is always white. Man may worship God in any form and Siva's grace is bestowed on him in that form. One of the most pleasing things in Saivism, as far as I am concerned, is that it does not differentiate between man and woman in the matter of spiritual progress.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

Saivism is one of the oldest religions of the world. Archeologists tell us that the relics excavated at Mohenjadaro and Harappa point to a civilization which existed several millenia before Christ and in those relics are found evidences of Śiva-worship. Tamil Nadu seems to have been an area where Saivism appears to have flourished greatly, as there are thousands of temples dedicated to Śiva in this region.

In Tamil Nadu many people use the word 'Saivam' to mean vegetarianism. It is the other way about in the north, where the word 'Vaiṣṇava' may connote that he is a vegetarian. Non-meat-eating or vegetarianism is considered to be an indication of Love for the whole creation.

The Saivite cannons include all devotees of the Supreme God as Nayanmars - irrespective of caste and occupation. The religion has canonised many Saints who have been blessed by the grace of the Supreme Lord in spite of their birth in castes which were considered to be lowly. In the mosaic called Hinduism, subtle differences in concept are highlighted to indicate the difference between the various sects. In Buddhism one is not clear as to whether anything of the soul is left after death and what happens thereafter. People have therefore accused it of being *śūnyavāda*. In Advaita the individual soul merges and becomes one with the universal soul or in other words the individual consciousness merges with the universal consciousness and becomes one. The duality disappears. The main difference that the Śaiva Siddhāntins

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

point out is that in Śaiva philosophy God, soul and the *pāśam* or the bonds are all eternal. After evolving to the required level in its spiritual path - the soul receives God's grace and severes its bonds or connections with the *malam* or material world or *māyā* and joins Śiva, the God in an inseparable union, enjoying the bliss of His grace. Though they call it an inseparable union the soul does not totally lose its identity, because it is also eternal. It is in union with God enjoying the grace and bliss without performing any of the five-fold functions of God namely - creation, preservation, dissolution, obscuration of ignorance and bestowal of grace. The figure of Naṭarāja is supposed to symbolise these concepts : creation—by the sounding of the drum; preservation — through the hands held evenly; dissolution — by the fire; obscuration — by one foot planted on ignorance; and bestowal of grace by the lifted foot.

These subtle diffcrences may be clear to the students of philosophy; but the ordinary devotee is very much involved in his daily routine of rituals seeped in his faith. In the way of life of a Saivite, everything has symbolic significance. The construction of the temple, the rituals in the individual worship, the procedures in the congregational worship in the temple, the various steps and rituals associated with the important events in life starting from *sīmantam*, birth, purification, *nāmakaraṇam*, putting to school, marriage and final death, cremation and the funeral ceremonies, have all their symbolic esoteric and allegoric significances, that unless one is educated in these, one may tend to discard them as superstition.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

I congratulate the organisers for planning this seminar in an attempt to bring out the correspondence of rituals and philosophy and I sincerely hope that all of us will become wiser by the discourses and discussions. I wish the seminar success and I am happy to inaugurate it."

Dr. K.V. Sarma, Chairman of the Managing Committee proposed the vote of thanks.

Cultural programme

Musical renderings of ancient Temple Kavuttams were presented during the evening of the same day. This was a unique programme, for Kavuttams are generally performed only on special occasions in the temples like annual festivals (Brahmotsavams). They contain both *Jatis* (bols) and *Sāhitya* and glorify specific deities with a special mention of the Rāga, Tāla, Vādya and Dance dear to them. Such Kavuttuvams on processional images like Vighneśvara and the goddess and on the presiding divinities of the nine junctures of quarters and intermediary directions and known to the Tanjore quartre (Ponnaiah, Chinniah, Sivananda and Vadivelu brothers) and their ancestors, is available in print. (Madras, 1964).

Vidvan Sri B. Krishnamurthi, a well known senior musician rendered the following Kavuttuvams. He was assisted by Smt. Usha Rajagopal (Violin) and Madirimangalam Sri Swaminathan (Mridangam).

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

Divinity	Rāga	Tāla
Vināyaka	Nāṭṭai	Ādi
Murugan	Gaulai	Caturaśra Ekam
Brahmā (Divinity at the centre)	Madhyamāvatī	Tiśra Ekam
Yama (South)	Deśākṣi	Caturaśra Ekam
Varuṇa (West)	Varālī	Caturaśra Ekam
Kubera (North)	Mālava Śrī	Tiśra Ekam

This was well appreciated by the audience. With this the inaugural session came to an end.

Seminar Sessions - First Day

The first session started at 9 a.m. on 25th July 1992 (Saturday) with Dr. N.R. Bhatt (Sastrcudamani Prof., K.S.R.Institute, Chennai) as the Chairman. Sri K. Pichai Gurukkal (Pillaiyarpatti), Dr. T.B. Siddhalingaiah (Prof., Dept. of Saivasiddhanta, Madurai Kamaraj University) and Dr. (Mrs.) Vasundhara Filliozat (Paris) presented their papers. The Chairman made his observations.

After the lunch break, the second session started at 2 p.m. Prof. T.B. Siddhalingaiah was the Chairperson. Sri Sabharatnam Sivacharya (former Sastracudamani Prof., K.S.R.Institute), Dr. Pierre Filliozat (Sorbonne University, Paris) and Prof. V.A. Devasenapathi (Former Prof. of Philosophy, Univ. of Madras) presented their papers.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

After each session, questions were asked and answers were given.

Navasandhi programme

In the evening there was a unique programme on *Sandhyāhvāna - Sandhyāvāhana* conducted by Dr. S.S. Janaki; Sri B. Krishnamurthi was in-charge of music. This is an invitation to and invocation of the divinities at the nine cardinal points. This is also called Navasandhi in the Āgamas. This programme attracted the attention of everyone and proved to be very useful for the scholars in Saivism. This has been published in this book, in the Appendix for the benefit of large section of the people.

Seminar Sessions – Second Day

The III session of the seminar started at 9.30 a.m. on Sunday, 26 July 1992 with Dr. Pierre Filliozat as the Chairperson. Dr. N.R. Bhatt, Sri T.N. Ramachandran (Director, International Institute of Saiva Siddhanta, Dharmapuram) and Sri R. Subramanian (French Institute of Indology, Pondicherry) read their papers.

After lunch break, the fourth session started at 2 p.m. Sri T.N. Ramachandran was the Chairperson. Dr. S.S. Janaki (KSRI) and Sri S. Arunasundaram (Lecturer, Madras Sanskrit College) presented their papers. Dr. Janaki's paper was on 'Mudras' with practical demonstrations by Sri K.A. Sabharatnam Sivacharya. Dr. Sundaramurthi (Prof. of Tamil, Madurai) and Dr. S. Viswanatha Sivacharya made their observations on the

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

papers presented in this session. Dr. Dennis Hudson (Smith College, U.S.A.), could not participate in the seminar. He had sent an abstract of his paper, which has been included in this book.

Valedictory Function

The valedictory function was held at 4 p.m. on Sunday, 26th July 1992 at the Institute premises with the prayer from *Tevāram* by Kapali Oduvar and Dr. S. Viswanatha Sivacharya. Smt. Soundara Kailasam, well-known Tamil scholar and poet was the chief guest. Sri B. Madhavan welcomed the gathering. Dr. T.B. Siddhalingaiah and Dr. G. Sundaramurthy gave their observations on the seminar. They unanimously said that the seminar was very useful and educative and that the papers should be published soon for the benefit of research scholars, students and those interested in the Saivaite studies.

Smt. Soundara Kailasam, praised the efforts of Dr. S.S. Janaki and the KSRI for promoting research work in this field. She read the following Tamil poem specially composed by her in praise of Mm. Kuppuswami Sastri and the Institute bearing his name:

''பொன்னித் திருமங்கை பொங்கிவரும் பேரன்பால்
மன்னுலகம் தன்னில் வதியும் உயிர்க்கெல்லாம்
உணவளிக்கும் வேட்கையினால் ஓடிவந்து பயிர்விளைத்து
மணக்கும் புகழ்பரப்பும் மாவட்டம் தஞ்சையிலே
ஞால இருளகல ஞானவொளி ஏற்றிவைத்த
சீலம் உடையசதா சிவப்ரம்மேந் திரர்பாதம்

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

பட்டுச் சிறந்தகண பதிஅக்ர ஹாரத்தில்
எட்டுத் திசைபோற்ற இருந்தே அரசாண்ட
சரபோஜி மன்னருக்குத் தக்கதுணை யாயிருந்த
மரபினிலே தோன்றி மாண்பமைந்த நல்லபல
குணங்களினைக் கொண்டவராய், குறையற்ற தன்மையராய்,
இணையறியா ஈசனிடம் ஈடுபாடுள்ளவராய்த்
திகழ்ந்திருந்த பேராளர் சேதுராம ஐயருக்கு
ககனவெளிச் சூரியனே கருதியொரு மகவாக
வந்து பிறந்ததுபோல் வடிவழகுச் சேயாக
இந்த உலகத்தில் இனிதாய்ப் பிறப்பெடுத்துக்
குப்புசாமி சாஸ்திரியார் கோலம் விரிக்கவந்தார் !
ஒப்பற்ற நற்பயனை உதவ உழைத்திருந்தார் !
கருவில் திருவுற்ற காரணத்தால் கல்வியிலே
பெருமையுடன் முன்னேறிப் பெரிதாய் ஒளிபடைத்தார் !
தன்னிகரே இல்லாத சமஸ்க்ருத மொழியதனில்
நன்னயங்கள் முற்றிலுமே நன்றாகக் கற்றறிந்தார் !
மதியுடையார் எல்லோரும் மதித்துமிகப் போற்றுகிற
நிதியாய் அவரிருந்து நிதமும் புகழ் குவித்தார்
அறிஞர்களின் பேரவையில் அதிசயிக்கத் தக்கவிதம்
திறமையுடன் சொற்பொழிவு செய்துநலம் சேர்த்தார்.
நல்ல சமஸ்க்ருதம் நாட்டில் வளர்ப்பதற்குக்
கல்லூரி சென்னையிலே கண்டதிரு கிருஷ்ணசாமி
ஐயர் நம் சாஸ்திரியை அதனுடைய முதல்வரெனச்
செய்து பொறுப்பளித்தும் சிந்தை மிகமகிழ்ந்தார் !
வடமொழியின் சரித்திரத்தில் மாறாத ஒருயர்ந்த
இடத்தை நம் சாஸ்திரியார் ஏற்றமுறப் பெற்றுவிட்டார் !
தவத்தின் பயனாகத் தமிழ்மண்ணில் பிறப்பெடுத்த
அவருக்கு மனமார்ந்த அஞ்சலிகள் கூறுவமே !''

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

Dr. T. Narayana Kutty, Director of the Institute proposed the vote of thanks.

It was indeed a pioneering effort by Dr. Janaki which made this seminar a grand success.

As the following pages would show, the papers presented in the seminar are highly informative and they give new information on the theory and practice of Śaiva rituals and philosophy. The Institute hopes to conduct more such seminars for the benefit of scholars and students of philosophy and religion.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

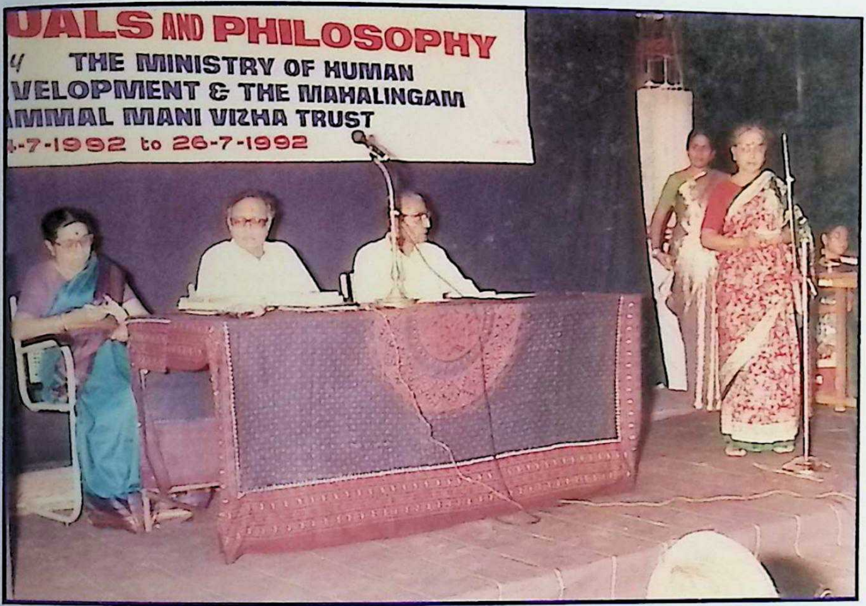

Dr. Janaki welcoming the chief guests and the audience.

Sri. T.V. Venkataraman delivering the Presidential address.
Dr. (Mrs.) Lalitha Kameswaran on the dais.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

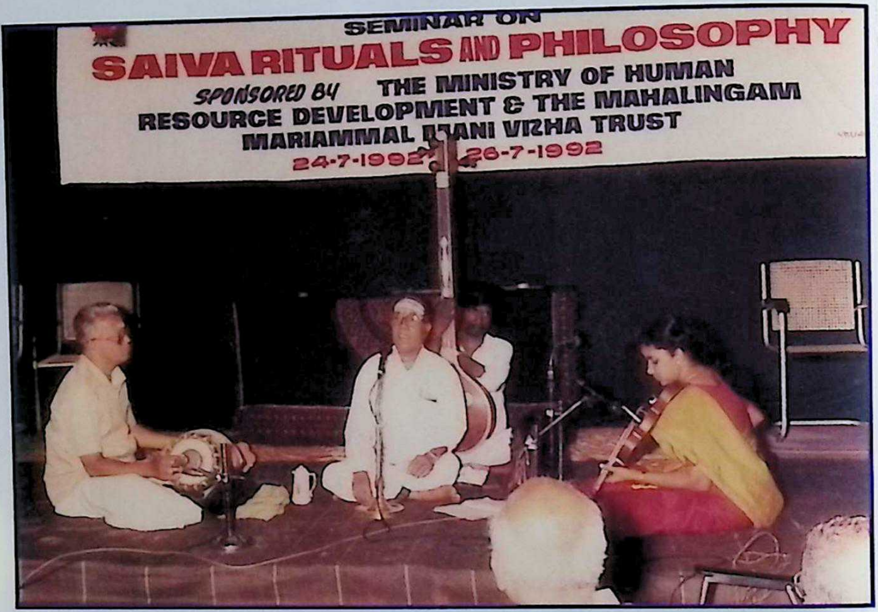

Cultural programme : Musical rendering of Kavuttuvams
by Vidwan B. Krishnamurthy

Dr. T.B. Siddhalingaiah presenting his paper.
Dr. N.R. Bhatt on the chair

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

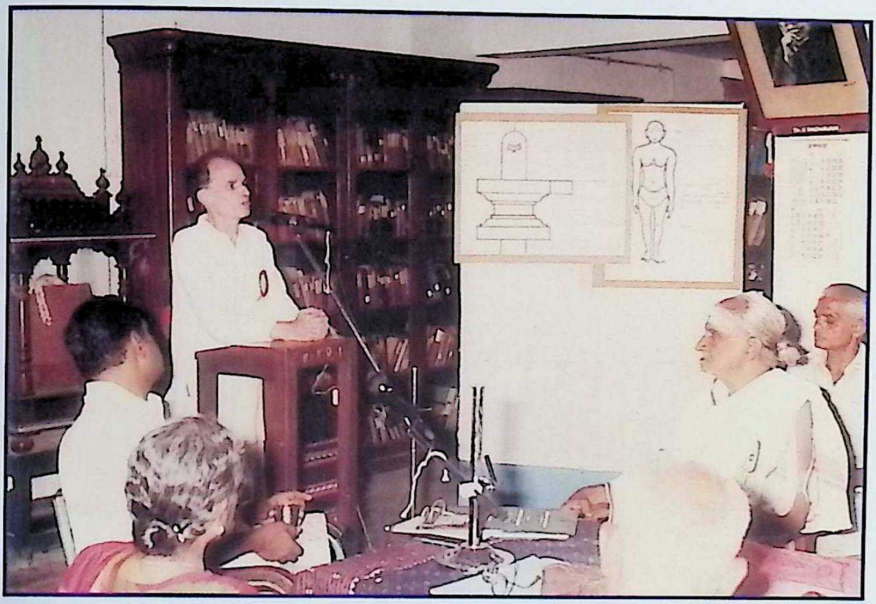

Dr. Pierre Filliozat presenting his paper

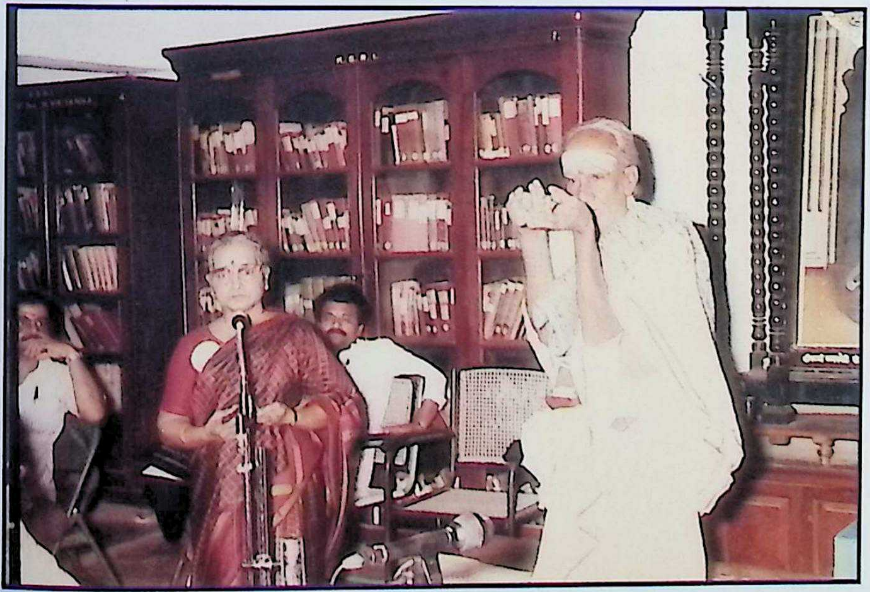

Dr. S.S. Janaki presenting her paper on Mudrās : demonstration by
Sri Sabharatnam Sivacharya

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

Cultural programme : Sandhyahvana - Sandhyāvāhana

Valedictory address by Mrs. Soundra Kailasam

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

CARYĀ AS EXPLAINED IN THE TIRUMUṞAIS AND SIDDHIYĀR

T.B. SIDDHALINGAIAH

The Āgamas are accepted, along with the Vedas, as authority by all the schools of Saivism. The Āgamas are considered as the words of Śiva. The Saivite canonical literature of Tamilnadu specifically mentions this.[1] According to Tirumūlar, the Vedas are of general nature and the Āgamas are specific.[2] The Āgamas speak of three substances and four paths, in four parts.[3] The *caryā, kriyā, yoga* and *vidyā* are the four *pādas*. *Caryā, kriyā* and *yoga pādas* are action-oriented. The *vidyā pāda* deals with *pati, paśu* and *pāśa*.

The Śaiva Siddhānta Texts discuss these four paths. The *Śivajñāna Siddhiyār* mentions four paths, namely,

---

1. *Tevāram*, Sambandar, 3.79.6 : *araṉ āgamam*; Sambandar, 3.57.10: *āgamaccelvaṉār*; Sundarar, 7.84.8: *aṇḍar tamakkāga āgamanūl moḻiyum ādiyai;* Sundarar, 7.100.8 : *āgamaṅgaḷ aṟivār...uttamaṉe;* Sundarar, 7.96.6: *āgama cīlarkkaruḷ nalgum perumāṉe*; Also, *Tiruvācagam*, Kirttittiru Agaval, ll.9.10 : *coṉṉa āgamam toṟṟuvittaruḷiyum;* also ll.19.20 : *Tirumandiram*, 2358: *nādan urai avai; Periyapurāṇam*, 5.12 : *uṅgaḷ nāyagaṇār munnam uraitta āgamanūl*
2. *Ibid.*, ōdum poduvum ciṟappum eṉṟuḷḷaṉa
3. *Mṛgendra Tantra*, 1 : 2 : 3 : *tripadārtam catuṣpādam mahātantram* Nārāyaṇa Kaṇtha while commenting on the above *sūtra* says that all Tantras (Āgamas) contain four *pādas* namely *caryā, kriyā, yoga* and *vidyā*. Cf. *Mṛgendra Tantra* with Nārāyaṇa Kaṇṭha's commentary, Kashmir series of Texts and studies, Ed. by Pandit M.K. Sastri, Bombay, 1930, p-52.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

sanmārga, sakhā mārga, dāsa mārga and *satputra mārga*. He also says that these are called *caryā* etc..[4] That is, he equates these four with *jñāna, yoga, caryā* and *kriyā* respectively. The four *mārgas* mentioned above are derived from the lives of the four Masters of Saivism (*Samayācāryars*).

The *Siddhiyār* explains that *caryā* (*dāsa mārga*) is connected with the external worship of the temple. It involves: sweeping the floor and polishing it with cow-dung paste; bringing flowers and weaving garlands for the worship; singing the praise of the lord; lighting the lamps; maintaining the flower gardens; whenever they come across a devotee of Śiva, they will fall at his feet and enquire politely whether there was any work that they could undertake and also serve the devotees.[5] This is *caryā* and also the *dāsa mārga*.

The Śaiva Siddhānta system divides these four viz., *caryā* etc., into four. The divisions are a) *caryā* in *caryā* b) *kriyā* in *caryā* c) *yoga* in *caryā* and d) *jñāna* in caryā. So also *kriyā, yoga* and *jñāna* are divided into four each. Śivajñāna Munivar in his *Māpāḍiyam* explains as follows :

a) *caryā* in *caryā* = service in the temple; service to the devotees.

---

4. *Siddhiyār*, Supakkam, 270
saṉmārkkam sakamārkkam sar̲puttira mārkkat-
tādamārkkatnenr̲uñ caṅkāraṉai yaḍaiyum
naṉmārkka nālavaidā-jñāṉa yoga
nar̲kiriyā cariyaiyena navir̲r̲uvadum ceyvar
5. *Ibid.*, Supakkam, 271.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

b) *kriyā* in *caryā* = worship of Śivaliṅga (or one of the forms of Śiva)

c) *yoga* in *caryā* = meditation

d) *jñāna* in *caryā* = the experimental knowledge attained by the above meditation[6].

The *Māpāḍiyam* defines *caryā*, as the physical act of worship of God in the material (*sthūla*) form.[7] Let us take up the Tirumuṟais for clarification. The oft-quoted verse is from Appar's *Tēvāram*. It is addressed to the mind. It says : "O mind, if you want to live for ever, you have to go very early in the morning to the temple, clean it by sweeping and with water; collect flowers and make garlands; sing the praise of the lord; and dance in ecstasy chanting the name of God".[8] Carrying water to the temple is also an act of *Caryā*[9]. How should a garland be made ? Cēkkiḻār gives a beautiful description. The hands weave a garland with a string of fibre and flowers. At the

6. *Māpāḍiyam,* Kazhagam, 1936, p. 426.
7. *Ibid.,* p. 428.
8. *Tēvāram* Appar, 6.31.3.
nilaipeṛumāṟu eṇṇudiyēl neñce nī vā
nittalum empirāṉuḍaiya kōyil pukku,
pularvatan mun alakiṭṭu melukkumittup
pūmālai punainaindettip pugalndupadit,
talaiyārakkumbittukkūttumādic
cankara caya pōṟṟi pōṟṟi eṉṟum,
alaipunalcer ceñcaḍaiyem ādī eṉṟum
ārūrā eṉṟe alarā nillē.
9. *pōdodu nīrcumandētti* – Appar 4.3.1; *calampūvoḍu tūpam marandariyēn* (Appar) 4.1.6.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

same time the mind weaves with love for God as the string and the pentad (five-lettered word *pañcākṣara)* as the flowers[10]. Sweeping and cleaning the precincts of the temple and the above mentioned acts have been taken as the forms of *caryā*. This is expressed in the negative by Mānikkavācagar. 'I do not sweep, nor do weave garlands; I sing not thy praises; I do not clean thy temple[11].

Thus the *caryā* is connected with the devotional acts of serving the temple and the devotees. The *Śivajñāna Siddhiyār* says that the *caryā* leads to *sāloka* and the *jñāna* alone is the path for *sāyujya.*[12]

---

10. *Periyapurāṇam* 29.226 : *aṉbu nārā añceḻuttu neñca toḍukka alar toḍuttē*

11. *Tiruvācakam,* Tirucatakam, 14 :
amāruṉ tiruvaḍikkē akaṅkuḷaiyēṉ aṉpurukēṉ
pūmālai puṉaintēttēṉ pukalnturaiyeṉ pūttēḷir
kōmāṉṉiṉ tirukkoyil tūkēṉ meḷukēṉ kūttāṭeṉ
cāmārē viraikiṉreṉ caturālē cārvāṉē.

12. *Siddhiyār,* Supakkam, p.270.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

ஸித்தியார் மற்றும் திருமுறைகளில் சரியையின் விளக்கம்

T.B. ஸித்தலிங்கையா

(கட்டுரைச் சுருக்கம்)

ஆகமங்கள் சிவனால் உரைக்கப்பட்டவையாதலால் வேதங்களுக்கு நிகராகக் கருதப்படுகின்றன. இவ்வாகமங்கள் சரியை, கிரியை, யோகம் மற்றும் வித்யையென்ற நான்கு பாகங்களில் பதி, பசு, பாசமெனும் மூன்று தத்துவங்களையும், இறைவனை அடைவதற்கான நான்கு உபாயங்களையும் விளக்குகின்றன.

சைவஸித்தாந்த நூல்களில் ஒன்றான சிவஞானஸித்தி, ஸன்மார்கம், ஸகாமார்கம், தாஸமார்கம் மற்றும் ஸத்புத்ர மார்கமெனும் நான்கு மார்கங்களைக் (உபாயங்களைக்) குறிப்பிடுகிறது. அருள்நந்தி, மேற்கூறிய நான்கு மார்கங்களும், சரியை முதலான நான்கு பாகங்களுக்கு ஒப்பானவை என்பது சைவஸமயாச்சாரியர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றிலிருந்து நன்கு புலப்படும் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

தாஸமார்கத்தைக் குறிப்பிடும் சரியை ஆலயத்தின் புறவழிபாடு தொடர்பானது என்று ஸித்தியார் குறிப்பிடுகிறார். ஆலயத் தூய்மை, பசுஞ்சாணி கொண்டு மெழுகுதல், மலர்களைக் கொய்து கொணர்தல் போன்ற பணிகளும் இறையடியார்களுக்குத் தொண்டு புரிதல் போன்றவைகளும் சரியையெனவும், தாஸமார்கம் எனவும் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

சைவஸித்தாந்தம் சரியை முதலானவைகளை மேலும் பதினாறு வகையாக சரியையில் சரியை, கிரியையில் கிரியையென்று பிரித்துள்ளது. சிவஞான முனிவர் தமது மாபாடியத்தில் இதனை நன்கு விளக்கியுள்ளார் :

1. சரியையில் சரியை = கோவில் மற்றும் இறையடிவர்களுக்குச் செய்யப்படும் தொண்டுகள்

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

2. சரியையில் கிரியை = சிவலிங்க அல்லது பல்வேறு சிவ உருவ வழிபாடு

3. சரியையில் யோகம் = தியான வழிபாடு

4. சரியையில் ஞானம் = தியானத்தின் மூலம் அடையப் பெறும் செயல் முறை அறிவு.

சரியை ஆலயப்பணிகள் மற்றும், இறையடியார்களின் தொண்டு போன்றவற்றோடு தொடர்புடையது என்றும் இதுவே ஸாலோக பதவியையடைய துணைபுரியுமென்றும், ஞானம் ஸாயுஜ்ய பதவியையடைய வழி வகுக்கும் என்றும் சிவஞான ஸித்தியார் குறிப்பிடுகிறார்.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

சிவலிங்க தத்துவ விமர்சனம்

K.A. ஸபாரத்னம் சிவாச்சாரியார்

ओमित्येकाक्षरे मन्त्रे स्थितस्सर्वगतश्शिवः।
यानि मन्त्राणि सूक्ष्माणि मालामन्त्राण्यशेषतः॥
ओं नमश्शिवायेति मन्त्रे संस्थितानि यथाक्रमम्।
मन्त्रे षडक्षरे सूक्ष्मे पञ्चब्रह्मतनुः शिवः॥
शिकारं शिवरूपन्तु वकारं शक्तिरुच्यते।
यकारं आत्मरूपन्तु नकारं ग्रन्थिरुच्यते॥
.... मकारं मलमुच्यते।
वाच्यवाचकभावेन स्थितस्साक्षात्स्वभावतः॥

புண்யபூமியாகிய பாரத தேசத்தில் 1008 சிவக்ஷேத்திரங்களுள்ளன. அவையனைத்திலும் சிவலிங்கமே பிரதானமாய் பிரதான மூர்த்தமாய் ப்ரம்ஹபதத்தில் ஸ்தாபிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இந்த லிங்கங்கள் ஸ்வாயம்புவம், தைவிகம், தேவிகம், ஆர்ஷம், ராக்ஷஸம், பாணம், மானுஷம் என்று ப்ரதிஷ்டை செய்தவர்களின் பெயரால் அழைக்கப்படுகின்றன.

ஸ்வாயம்புவம் என்பது ஒருவராலும் ஸ்தாபிதம் செய்யப்படாமல் பூமியில் கேவலம் ஸ்தாணுவாய் தண்டாகாரமாய் மூலமில்லாமலுள்ளதாகும். ('ஸ்வயம்பூ' எனப்படும் பிரம்மாவின் ஸ்ருஷ்டியில் வந்ததால் இதை ஸ்வாயம்புவமென்பர்).

இந்திராதி தேவர்களால் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட லிங்கம் தைவிகம்; சக்தியான தேவியினால் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டது தேவிகம். திருவானைக் காவல், திருமயிலை போன்ற தலங்களிலுள்ளவை தேவிக லிங்கங்கள். அகஸ்தியர் போன்ற ரிஷிகளால் (முனிவர்களால்) ஸ்தாபிக்கப்பட்டவை ஆர்ஷமெனப்படும். சென்னை திருவேற்காடு, வில்லிவாக்கம், பாடி என்ற திருவலிதாயம் போன்ற தலங்களிலுள்ளவை ஆர்ஷ லிங்கங்கள். ராவணனால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது ராக்ஷஸமென்றும், மகாபலிச் சக்கரவர்த்தியினால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது பாண மென்றும் கூறப்படுகின்றன. இவையனைத்தும் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

தேவசிற்பியான விசுவகர்மாவைக் கொண்டு செய்து, தானே பூஜித்து ஆயிரம் லிங்கங்களையும் தேவர்கள், ரிஷிகள் முதலியவர்கட்கு தானம் செய்ததாகவும் அவர்கள் ஸ்தாபித்த லிங்கங்களே 1008 சிவக்ஷேத்திரங்களாக மிளிர்கின்றன என்றும் சிவபுராணம் கூறுகிறது.

பாரதத்திலே 12 க்ஷேத்திரங்களிலே ஜ்யோதிர்லிங்கங்கள் உள்ளன. ஸ்ரீசைலம், ராமேச்வரம், காசி, அவந்தி, மஹாகாளம், வைத்யநாதமென்பவை அவைகளில் சில. ஜ்யோதிர்மயமாய், வித்யுத்ஸம்வித் என்ற மின்சக்தியுள்ளவை இப்பன்னிரண்டு லிங்கங்கள் என்று கூறப்படுகிறது. மின்ஸார சக்தியால் ஸ்ருஷ்டி முதல் ஸம்ஹாரம் வரை எல்லா செயல்களையும் நாம் செய்கிறோம். தேவர்கள், ரிஷிகள் முதலியவர்களால் லிங்கம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு பூஜிக்கப் பட்டதை ஆசார்ய ஸ்ரீ சங்கரர் தமது லிங்காஷ்டகத்தில் (vv. 1-3) குறிப்பிடுகிறார் :

ब्रह्ममुरारिसुरार्चितलिङ्गम्..........।

देवमुनिप्रवरार्चितलिङ्गम्...........॥

सुरगुरुसुरवरपूजितलिङ्गम्..........॥

இது மட்டுமல்லாமல் सर्वसमुद्भवकारणलिङ्गम्। என்றும் குறிப்பிடுகிறார். அவ்வாறே சிவபுஜங்கப்ரயாத மெனும் ஸ்துதியில் 'हरिब्रह्ममृग्यम् परब्रह्मरूपं' (v. 2c) என்று திருமாலும், அயனும் அடிமுடி தெரியாது அலைந்ததைக் கூறி சிவலிங்கத்தை விமர்சிக்கிறார்.

ஆதார சக்தி முதல் – குடிலை சக்தி வரை ஸிம்ஹா-ஸனமாயமைந்தது பற்றி स्वशक्त्यादिशक्त्यन्तसिंहासनस्थं – (v. 3a) என்று சொல்கிறார். இவ்விதம் லிங்காகாரமாய் அமைந்த காலமே மஹா சிவராத்ரிகாலமாகும் என்று சொல்கிறார்.

ஒரு ஸமயம் மாகமாஸம் கிருஷ்ணபக்ஷம் சதுர்தசி இரவு மூன்றாவது ஜாமத்தில் பிரம்மாவும் விஷ்ணுவும் தமக்குள் யார் பெரியவன் என்ற அகந்தை கொண்டு வாக்குவாதம் செய்து கொண்ட பொழுது அவர்களை அனுக்ரஹிக்க ஒரு பெரும் ஜ்யோதி ஸ்தம்பம் தோன்றியது. அவர்கள் ஜ்யோதி ஸ்தம்பத்தின் அடியையும் முடியையும் தேடிச் சென்று காணாமல்

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

அகந்தையடங்கிய போது ஸர்வேசனான பரமேச்வரன் ஒலியும் ஒளியுமான எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாயிருப்பவன் தானே என்றுணர்த்தினார். அவ்வமயம் பிரம்மாவும் விஷ்ணுவும் அனாதிமலமுக்தனான பரமேசுவரனே லிங்காக்ருதியி லிருப்பதைத் துதிக்கிறார்கள் :

अनादिमलसंसार रोगवैद्याय शंभवे।
नमश्शिवाय शान्ताय ब्रह्मणे लिङ्गमूर्तये॥
आदिमध्यान्तहीनाय स्वभावानलदीप्तये।
नमश्शिवाय शान्ताय ब्रह्मणे लिङ्गमूर्तये॥
ज्वालमालावृताङ्गाय ज्वलनस्तम्भमूर्तये।
प्रलयार्णवसंस्थाय प्रळयोत्पत्तिहेतवे।
महादेवाय महते ज्योतिषेऽनन्ततेजसे॥

இதற்கு பதிலுரைக்கும் வகையில் பகவான்,

युवां प्रसूतौ गात्राभ्यां मम पूर्वं सनातनौ।
अयं मे दक्षिणे पार्श्वे ब्रह्मा लोककरः परः।
वामपार्श्वे च मे विष्णुः पालको हृदये हरः॥

பிரம்மா, விஷ்ணு இருவரும் தம்மில் தோன்றி தம்முடனேயே முறையே வலப்புறமும் இடப்புறமும் இருக்க அருளினார். அதுமுதல் லிங்கார்ச்சனமும் லிங்கோத்பவமும் உண்டாயிற்று. இது பற்றி வேதத்திலும் குறிப்பு உள்ளது. கடவல்லி, निधनपतये नमः என்று தொடங்கி ऊर्ध्वाय नमः ऊर्ध्वलिङ्गाय नमः ज्वलाय नमः ज्वललिङ्गाय नमः आत्माय नमः आत्मलिङ्गाय नमः शिवाय नमः शिवलिङ्गाय नमः என்று சொல்கிறது.

நாம் காணும் லிங்கத்தில் ஒரு பீடமுள்ளது. அதற்கு பட்டிகை என்று பெயர். அதற்கு மேல் கீழ் வாரியாக இதழுடைய தாமரை, அதற்குமேல் உள்ளடங்கியவாறு கண்டமிருக்கும். அதன்மேல் மேல்நோக்கிய இதழ்களுடன் தாமரை மலரும் பட்டிகை இருக்கும். இதன் நடுபாகத்தில் குழவிபோல் ஸ்தாணுபாகமுள்ளது. அதுவே நாதத்தின் அறிகுறியாகும். நாதமென்பது ஓசை, ஒலி, த்வனி என்பதேயாம்.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

''ஓசை, ஒலி எலாமானாய் நீயே'' என்று தேவாரம் கூறுகிறது. அதுவே சிவம், பிரம்மம்; எங்கும் பரவி நிற்கக்கூடிய சப்தரூபம். இது அவ்யக்தமாய் நிர்குணமாய் 'ஹோ' என்ற த்வனியை-யுடையதாயிருக்கும். லிங்காகாரமான நாதம் அதன் கீழுள்ள வட்டமான பத்மதளாக்ருதியிலிருந்து வெளிப்படுகிறது. இந்த தாமரை போன்ற வட்டமே பிந்துவெனப்படும். எங்கும் பரவியிருக்கும் சப்தம் (த்வனி), பிந்துரூபமான சக்தியை பிளந்து வெளிப்படும் போது அவ்யக்தமான ஓசை எதுவோ அதை வேதம் (ஶ்ருதி) 'சப்தப்ரம்ஹ'மென்று கூறுகிறது.

இது பற்றி *பிரபஞ்சஸாரதந்திரத்தில்* (I.44) :

बिन्दोस्तस्माद् विद्यमानात् रवोऽव्यक्तात्मकोऽभवत्।
स एव श्रुतिसंपन्नैः शब्दब्रह्मेति गीयते॥

என்று கூறப்படுகிறது. பிந்துவினின்றும் தோன்றிய நாதமே *'பராவாக்'* என்பது.

முன்கூறிய நாதம் ஸ்வராக்ஷரங்களில் விஸர்காக்ஷரமே ஆகும். இதில் அகாரத்வனியுள்ளது. (अः = அஹ என்பது) இவ்வகாரம் எல்லா எழுத்துக்களுக்கும் மூலமானது. இது சிவம். இதையனுஸரித்து வரும் த்வனி 'ஹ', விஸர்கம். இது சக்தி. ஸ்வராக்ஷரத்தின் முதலெழுத்து அகாரத்துடன் வ்யஞ்ஜனாக்ஷர மாகிய ஹகாரம் சேர்ந்து 'அஹ' மென்றானால் இது சிவசக்தி ரூபம். இங்கு அகாரம் சிவம். ஹகாரம் சக்தி. அனுஸ்வாரம் பிந்து. இங்குள்ள சக்தி மாயை எனப்படும். இது சிவத்தின் இச்சாரூபமானது. பிந்துவென்பது முக்குணமுடைய ப்ரக்ருதி. ப்ரக்ருதிரூபமான பிந்து காலத்தின் உபாதியினால் ஸ்தூலம், ஸூக்ஷ்மம், பரம் என்று மூன்றாக பிரிகின்றது. *பிரபஞ்சஸார தந்த்ரத்திலும்* (I.42) இது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது :

कालेन भिद्यमानस्तु स बिन्दुर्भवति त्रिधा।
स्थूलसूक्ष्मपरत्वेन तस्य त्रैविध्यमिष्यते॥

சிவத்தினின்றும் பிருதிவீதத்வம் வரையிலும் எது தத்வமென்று சொல்லப்படுகிறதோ அந்த தத்வம் மந்த்ர-பத-வர்ண-தத்வ-புவன கலாத்வாக்களினால் விஸ்தரிக்கப்

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

படுகிறது. அதுவே 'சித்' மற்றும் 'அஹ'மென்ற சிவசக்தி ஸ்வரூபம். இதனால் கிடைத்தது என்னவென்றால் பிரகாசாத்மகமான சிவம்-தருமம். சிவத்தை விமரிசனம் செய்கிற சக்தி தர்ம ஸ்வரூபம். வர்ண-பத-மந்த்ரரூபமான சக்தி பிரகாசவடிவமான சிவத்தை தத்வ-புவன-கலைகளாக எடுத்துக் காட்டுகிறது. இவ்விதம் சக்திமூலமாகத் தோன்றிய தத்வ புவனகலைகள் சிவத்தில் மறைந்திருப்பவையே. சக்தியின் மூலமாகவே பிரபஞ்சம் சிவத்தில் நின்று தோன்றி சக்தியின் மூலமாகவே சிவத்தில் ஒடுங்குகிறது (லயமடைகிறது).

சப்தத்திற்குக் காரணமானவை பின் வருமாறு கூறப்படுகின்றன :

अकरादिक्षपर्यन्ताः कलास्ता शब्दकारणम्।
मातरः शक्तयो देव्यः रश्मयश्च कला स्मृताः॥

சிவம் ஸ்ருஷ்டிக்கிற சிந்தனையே இச்சா சக்தி. அது சுத்த மாயை. சிவஸமவேதமானதால் இது சித் சக்தியாகும். சிவத்தின் இச்சா மாத்ரத்தினால் ஸ்ருஷ்டிபீஜம் கலக்கப்பட்டபோது தோன்றியதே நாதம். நாதத்தின் கீழ் சரத்காலசந்திரன் போல் பிந்து தோன்றியது. பிந்துவிலிருந்து அம்பிகையும் வாமா, ஜ்யேஷ்டா முதலிய சக்திகளும் தோன்றின. வாமாதி சக்திகளே ஜயா, விஜயா, அஜிதா, அபராஜிதா, நிவ்ருத்தி, பிரதிஷ்டா, வித்யா, சாந்தி, இந்திகா, தீபிகா, ரோசிகா, மோசிகா, வ்யோமரூபா, அனந்தா, அனாதா, அனாச்ரிதா முதலிய சக்திகள். இச்சக்திகளினின்றும் ஐம்பத்தோரு வர்ணங்களும் அதிலிருந்தே பதங்களும் மந்த்ரங்களும் இவையிடமிருந்தே வேதாகமாதிகளும் தோன்றின என்று பௌஷ்கராகமம் (ஞானபாதம், VIII.5-25) சொல்கிறது. இதையே திருமூலரின் திருமந்திரமும் கீழ்கண்ட வாறு கூறுகிறது:

ஐம்பதெழுத்தே அனைத்தும் வேதங்களும்
ஐம்பதெழுத்தே அனைத்தாக மங்களும்
ஐம்ப தெழுத்தேயு மாவதறிந்தபின்
ஐம்ப தெழுத்தும்போய் அஞ்செழுத்தாமே

அரூபமான நாத பிந்துக்களின் கலைகளிலிருந்து தோன்றிய வர்ண-பத-மந்த்ரங்களான சக்திகளாலே ஸூக்ஷ்மபிந்து கதமான

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

தத்வ–புவன கலைகள் தோன்றுவதும் லயிப்பதும் சிவப்பிரகாசத்திலேயே என்று ஆகமங்கள் கூறுகின்றன. ஆன்மாக்களின் ஓய்வுக்காகவே இது நடத்தப்படுகிறது என்கின்றன ஆகமங்கள்.

அஹதரூபமான அவ்யக்த நாதமே பிரணவம். இது பிராஸாதமெனப்படும் சிவலிங்கமுமாகும். 'லிங்க சித்ரீகரணே' என்கிற சொற்தோற்றம் மூலமாக விசித்ரமான பிரபஞ்சம் பிரணவத்தில் நவ நவமாய் தோன்றியும் மறைந்தும் இருக்கிறது என்று லிங்க சின்னம் காட்டுகிறது என்று *அஜிதாகமம்* (III.18) கூறுகிறது :

लयं गच्छन्ति भूतानि संहारे निखिलान्यपि।
निर्गच्छन्ति यतश्चापि लिङ्गमित्युच्यते बुधैः॥

ஷாட்குண்ய பரிபூர்ணனான பரசிவத்தை வேத மந்திரவடிவமாகவும் அதற்கும் காரணமான நாதபிந்து வடிவமுமாகவே சொல்லப்படுகிறது. இதையே அருணகிரிநாத ஸ்வாமிகள் नाद बिन्दुकलादि नमो नमो वेदमन्त्रस्वरूप नमो नमो என்றும் கூறுகிறார்.

மந்த்ரவடிவம் சிவலிங்கத்திற்கு எவ்வாறு வந்தது எனில்

आद्यस्वरः पञ्चमश्च पवर्गान्तास्ततः परः।
बिन्दुनादौ च पञ्चार्णाः प्रोक्ताः वेदैर्नचान्यथा॥

ஆத்யக்ஷரம் அகாரம்; பஞ்சமம் உகாரம்; பவர்காந்தம் மகாரம்; அனுஸ்வாரம்-பிந்து; நாதம்-த்வனி (ஓசை) – இவை ஐந்தும் சேர்ந்து 'ஓம்' ஸமஷ்டிரூபம் ஆகும். அனுஸ்வாரமான பிந்து, மகாரம், உகாரம், அகாரம் ஆகிய நான்கும் 'வ்யஷ்டி' ரூப பிரணவம். பிரணவம் சிவவாசகம்.

பின்பு யந்த்ரரூபமானது விளக்கப்படுகிறது

यन्त्ररूपं श्रृणु प्राज्ञ शिवलिङ्गः तदेव हि।
सर्वाधस्तात् लिखेत् पीठं तदूर्ध्वं प्रथमं स्वरम्।
उवर्णश्च तदूर्ध्वस्थं पवर्गान्तं तदूर्ध्वगम्॥
तन्मस्तकस्थं बिन्दुश्च तदूर्ध्वं नादमालिखेत्।

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

एवं यन्त्रं समालिख्य प्रणवेनैव वेष्टयेत्॥

देवतात्मकं यन्त्रम्

देवतार्थं प्रवक्ष्यामि गूढं शङ्करभाषितम्।
'सद्योजातं' प्रपद्यामि इत्युपक्रम्य 'सदाशिवोम्'॥
इति प्राह श्रुतिः साक्षात् ब्रह्मपञ्चकवाचकम्।
प्रणवं ब्रह्मरूपिण्यः सूक्ष्माः पञ्चैव देवताः।
एता एव शिवस्यापि मूर्तित्वेनोपबृंहिताः॥
शिवस्य वाचको मन्त्रः शिवमूर्तेश्च वाचकः।
मूर्तिमूर्तिमतोर्भेदः नात्यन्तं विद्यते यतः।
ईशानमुकुटोपेतः पुरुषास्यः पुरातनः॥
अघोरहृदयो वामदेवगुह्यः प्रदेशवान्।
सद्यः पादश्च तन्मूर्तिः साक्षात्सकलनिष्कलः।
सर्वज्ञत्वादि षट्शक्तिः षडध्वी कृतविग्रहः॥

प्रपञ्चार्थः

'ओमितीद ँ सर्व' मिति श्रुतिः प्राह सनातनी।
'तस्माद्वेदी' त्युपक्रम्य जगत्सृष्टिः प्रकीर्त्तिता॥
तस्याः श्रुतेस्तु तात्पर्यं वक्ष्यामि श्रूयतामिदम्।
शिवशक्तिसमायोगः परमात्मेति निश्चितम्॥
पराशक्तेस्तु सञ्जाता चिच्छक्तिः तदुद्भवः।
आनन्दशक्तिस्तज्जाता स्यात् इच्छाशक्तिस्तदुद्भवा।
ज्ञानशक्तिस्ततो जाता निवृत्ताद्याः कला मुने॥
अकारस्य कला एव सद्योजातकलाष्टकम्।
उकारकला वामदेव कलास्त्रयोदश॥
मकाराष्टकला एव अघोरास्यकलाष्टकम्।
बिन्दोः कलाश्चतस्रश्च तत्पूरुषकलास्तथा॥
नादे पञ्च समाख्याताः कला ईशानसंभवाः॥

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

ईशानात् शान्त्यतीताख्या

सर्वे वेदा यत्पदमामनन्ति तपाँसि सर्वाणि च।

यद्वदन्ति *** सङ्ग्रहेण ब्रवीम्योमित्येतत्॥

என்று உபநிஷத்தில் கூறப்படுகிறது. மேலும் இதை நிலைநாட்டும் வாதுலாகம வாக்யம் —

मूर्तिब्रह्म तथा पूर्वं तत्त्वब्रह्म द्वितीयकम्।

भूतब्रह्म तृतीयं स्यात् पिण्डब्रह्म चतुर्थकम्॥

पञ्चमन्तु कलाब्रह्म पदब्रह्म समीरितम्॥

अकारोकारमकार बिन्दुनादरूपोऽयं पञ्चार्णः प्रणवः ओम्॥

तत्त्वब्रह्म तावत् प्रासादाक्षररूपः यथा हं-हिं-हुं-हें-हों इति पञ्चब्रह्मप्रासादाः तत्त्वरूपाः॥

भूतब्रह्म - लं-वं-रं-यं-हं इति पृथिव्यादि भूतब्रह्माणि

सद्योजातादि पञ्च पिण्डब्रह्म

ईशानस्सर्वविद्यानाम् अङ्गदायै नम इति कलाब्रह्म व्योमव्यापिपदमन्त्रमध्यपठितं पदब्रह्म... इत्थं सर्वं ब्रह्मत्वात् ब्रह्मणत्वाच्च ब्रह्मेति परिकीर्तितम्।

பிரணவஸ்வரூபமான நாதபிந்து கலைகள் சிவமானால் அந்த சிவத்துள் ஸகல சராசரங்கள் அடங்கி நின்று, வெளிப்படுகிறதென்ற தத்வ தரிசனத்திற்காகவே சிவலிங்கம் வ்யக்த–அவ்யக்த உபயாத்மகமென்று சொல்லப்பட்டது.

श्रवणाङ्गुष्टसंयोगाद्यश्शब्दः संप्रवर्तते।

दीपवह्निशिखातुल्यः सोपितन्नादसंज्ञकम्।

पशोः पाशापनोदाय प्रकाशीकृतमद्भुतम्॥

என்று நிச்வாஸகாரிகையிலும் கூறப்படுகிறது.

எப்படி சிவலிங்கத்தில் ஸகல தத்வ புவன கலைகளும் வர்ண-பத-மந்த்ரகதமாய் பிரகாசிக்கின்றதோ அதுபோலவே மனிதனுடைய தேஹத்திலும் ஹம்ஸத்வனி கத ப்ராணனுடன்

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

மந்த்ர பத வர்ணங்களால் தத்வ புவனகலைகளின் வ்யாப்தி புலப்படும்: सकलप्राणिदेहमध्य-स्थितो हंसध्वनिः सदाशिव एव।

மேலும் இந்த ஜகத் என்பது அஷ்டமூர்த்தி யாத்மகமானது. அதுவே 36 தத்வாத்மகமான சிவசரீரமாகும். அது आधिदैविकं என்று சதுர்தச புவனாத்மகமான ப்ரஹ்மாண்டமாகும். ஆத்யாத்மகமானது பிண்டாத்மகமான சரீரமாகும். ஒன்று காரணம். மற்றொன்று கார்யம். கார்ய காரணமிரண்டுக்கும் ஏதும் கிடையாதாகையால் ஸமஷ்டியின் ப்ரஹ்மாண்டத்தின் அவயங்களை வ்யஷ்டியான நமது பிண்டத்தில் ஏற்படுத்தி இரண்டிலும் ஈச்வரன் இருப்பதை தியானித்து அனுபூதிபெறும் வழியைக் காட்டிக் கொடுக்கவே லிங்காராதனமும் லிங்கத்தில் மந்த்ர-பத-வர்ண-தத்வ-புவன கலைகள் வ்யாபித்திருப்பதை நிரூபிக்கிறது.

ஸ்ரீ சங்கராசாரியார் தக்ஷிணாமூர்த்தியஷ்டகத்தில்

भूरंभांस्यनलोऽनिलोऽम्बरमहर्नाथो हिमांशुः पुमान् ।
इत्याभाति चराऽचरात्मकमिदं यस्यैव मूर्त्यष्टकम् ॥

என்று அஷ்டமூர்த்திகளைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார். இதன் வ்யாக்யானத்தின் இடையில் ஸுரேச்வராசார்யர்

विराड्छरीरे ब्रह्माण्डे प्राणिनामपि विग्रहे।
षड्त्रिंशत्तत्वसंघातस्सर्वत्राप्यनुवर्तते॥
समष्टिरूपे ब्रह्माण्डे व्यष्टिरूपे शरीरे च।

என்று கூறி சைவாகமத்தில் ப்ரஸித்தியாக இருக்கக்கூடிய முப்பத்தாறு தத்வங்கள் எவ்வாறு பிண்டத்திலும், ப்ரஹ்மாண்டத்திலும் பரவியுள்ளன என்று தெளிவாக்குகிறார்.

சாஸ்திரங்கள் யாவும் ப்ரஹ்மாண்டத்தை ஒரு பெரிய தாமரையின் உருவமாய் காட்டுகின்றன. அத்தாமரையின் உருவமானதுவே பத்மாஸனம். அதாவது ஸர்வாந்தர்யாமியாகவும், ஸர்வதத்வாதீதனாகவுமான பரமேச்ரவனுக்கு ஸ்தாவர ஜங்கமமான உலகம் ஆஸனமாகும் விதத்தையே சிவலிங்கத்தின் மூலம் அறிய வேண்டும்.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

36 தத்வங்களில் பூதத்வமே பிரஹ்மாண்டமான தாமரைக்கு கிழங்கு. ஜலதத்வத்திலிருந்து காலதத்வம் வரை (31 தத்வம் வரை) தாமரை தண்டு (நாளம்). அந்தத் தண்டிலுள்ள முட்களே 224 புவனங்கள். ஸாங்க்ய மதத்தில் சொல்லப்படும் பாவங்கள் ஐம்பதும் தாமரைத் தண்டிலுள்ள நூல்களாகும். மாயா தத்வமே நாளத்துக்கும் இதழுக்கும் மத்தியிலுள்ள முடிச்சு. சுத்த வித்யா தத்வமே - தாமரை மலர். அதிலுள்ள எட்டு தளங்களுமே அனந்தாதி வித்யேசர்கள் இருக்குமிடமாகும். தாமரையின் கேஸரங்களில் வாமாதி சக்திகள் உள்ளன. கர்ணிகை; சூர்ய சந்த்ராக்னி மண்டலத்ரயம் கூடின. உயர்ந்த யோக பீடமாகும். இதில் ஹ்ருதய மந்த்ரத்துடன் சேர்ந்த ஆத்ம பீஜாக்ஷர மந்த்ரத்தை பீடமாக வைத்து அதில் ஓங்காரரூபமான லிங்கத்தை (ஸ்தாணுவை) ஸகளரூபமாய் பாவித்து பூஜிப்பதுவே முறை.

36 தத்வங்களில் அடக்கிக் காட்டிய தாமரையின் பரிமாணத்தை பிரஹ்மாண்டத்தில் எவ்வளவு யோஜனையுயர முள்ளது என்பதும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. பிரஹ்மாண்டத்தின் கிழங்கின் பரிமாணம் 100 கோடி யோஜனையளவு எனப்படு கிறது. 31 தத்வம் வரையுள்ள நாளம் (காம்பின் பரிமாணம்) 20 ஸ்தானங் கொண்டது. அந்த ஸர்வ காரணகாரணமான பிராணவ்ருத்தியான பிரணவத்தை–பிராஸாத மந்த்ரங்களில் நிறுத்தி 11 மந்த்ரங்கள் 81 பத மந்த்ரங்கள் 51 எழுத்துக்கள் 36 தத்வங்கள் 224 புவனங்கள் மற்றும் ஐந்து கலைகளையும் சேர்த்து பிரஹ்மாண்டத்திற்கும் நமது பாதாதி மூர்தாந்தத்திற்குள்ளும் வ்யாபித்திருப்பதாய் நினைத்து இந்த ஸ்தானங்களிலுள்ள காரணேசுவரர்களை கடந்து பிரம்ஹபிலத்திற் கப்பால் அனந்தாதி உன்மனாந்த கலைவரைக்கும் நாதத்தையுச்சரித்தால் நாதாந்த கலையான உன்மனா சக்தியில் நின்று ஷாட்குண்ய பரி-பூர்ணனான சிவத்தையடைய முடியும்.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

ŚIVALIṄGA TATTVA VIMARŚAḤ

K.A. Sabharatnam Sivacharya

(Synopsis)

There are 1008 Śivakṣetras in the holy land of India. In all these sacred places, Śivaliṅga has been established as prominent deity. *Liṅgas* are of various types like *svāyambhuva, daivika, ārṣa, rākṣasa, bāṇa* and *mānuṣa*. There are also twelve *jyotirliṅgas* in various parts of India.

The text *Prapañcasāratantra* describes the various aspects of Śivaliṅga and also the principles behind them. The texts like *Pauṣkarāgama, Tirumandiram* and *Ajitāgama*, explain the origin, concept and manifestation of *nāda*, which forms part of the *liṅga*.

In the Śivaliṅga, all the *kalās* and principles shine in the form of *varṇa-pada* and *mantra*. In the same way, these principles shine in a human body in the form of the sound *'hamsa'* along with *prāṇa*. This universe is made of eight forms (viz. the five elements, mind, intellect and egoism). The same is divided into thirty-six principles, that form parts of the body of Śiva. It is the Brahmāṇḍa consisting of fourteen worlds. This is known as *ādhidaivika*. The human body is known as *ādhyātmika*. The *liṅga* worship shows that 'whatever is there in the macrocosm is there in microcosm' and one can realise the same by meditating upon the *liṅga*. This is reflected in the verse of *Dakṣiṇāmūrti stotra* of Śrī Śaṅkarācārya:

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

भूरंभांस्यनलोऽनिलोंबरहर्नाथो हिमांशुः पुमा-
नित्याभाति चराचरात्मकमिदं यस्यैव मूर्त्यष्टकम्।

Sureśvarācārya, commenting on this verse, explains that the Brahmāṇḍa consisting of thirty-six principles is similar to the human body.

The *śāstras* describe the cosmos to be in the form of lotus. This lotus consists of thirty-six principles. It extends upto one thousand million *yojanas.* This consists of 224 worlds, the fifty *bhāvas, māyā,* the *śuddha-vidyā-tattva* (pure knowledge principle). The lotus has eight petals which is the dwelling place of *vidyeśas* like Ananta.

The pollen of the lotus represents *vāmā* and other Śaktis; the pericarp represents the sun, moon and fire. One should place the *ātmabījākṣara* with the *hṛdayamantra* and meditate on the *liṅga* in the form of *Om.* This is the right type of worship.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

THE PHILOSOPHY OF SADYOJYOTI

PIERRE-SYLVAIN FILLIOZAT

Sadyojyoti is a revered name in the school of Śaivasiddhānta. The Sanskrit literature of this important branch of Śaiva religion and philosophy consists of a main corpus of texts for which no human author is recognised, and an ancillary corpus of works considered as authored by saints and scholars who have their place scientifically ascertained in medieval history. Sadyojyoti is the earliest among the latter. He shares this priority with Bṛhaspati whose works do not exist; but we possess seven of the nine works known to have been composed by Sadyojyoti.

His date cannot be determined precisely. He is known to Somānanda and Utpaladeva[1]. Therefore he is anterior to 9th cent. A.D. So far no clue has been found to reveal the place where he lived and taught. He is commented or quoted by major authors of the same school, especially by the Kashmirian family of Kaṇṭhas, Bhaṭṭa Nārāyaṇa Kaṇṭha, Rāma Kaṇṭha etc.

The word *sadyojyoti*[2] means 'immediate light'. That is an image for the direct experience of truth attained in *yoga*. Therefore this word is used certainly as a second name acquired by our author at the time of his *dīkṣā*. His original name is not known. He is sometimes called

1 See *Śivadṛṣṭi*, III. 13 and Utpaladeva's commentary.

2 In colophons of manuscripts two forms are accepted for the *prātipadika*, with final *s*, which is the original form of the word *jyotis* 'light' or with final *i* as a reduced form in the compound.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

Kheṭakanandana[3], Kheṭakabāla[4], Kheṭapāla (for Kheṭabāla ?)[5] which may be his original name; it also looks like a sobriquet.

His teacher was Ugrajyoti, who is known to us only by his disciple's reference.[6]

His works are : *Mokṣakārikā, Paramokṣanirāsakārikā, Nareśvaraparīkṣā, Bhogakārikā, Tattvatrayanirṇaya, Tattvasaṅgraha, Svāyambhuvavṛtti, Suvṛtti* and *Mantravārttika.* Except the last two works, all are printed[7], being documented with manuscripts. The existence of *Suvṛtti* or *Sadvṛtti* is known by a reference in

---

3 See *Mṛgendrāgama,* Kriyāpāda, comm. of Bhaṭṭa Nārāyaṇa Kaṇṭha on VIII. 102a : '*tad āha kheṭakanandanaḥ;* Also, Cf. *Tattvasamgrahaṭīkā* of Aghoraśivācārya, last verse: '*śrīmatkheṭakanandanārkakiraṇaiḥ sadvṛttivākyātmakaiḥ.....*'

4 See *Mataṅgapārameśvarāgama,* Vidyāpāda, comm. of Bhaṭṭa Rāma Kaṇṭha on III. 23a: '*kheṭakabālena mantravārttike*'.

5 *Tantrāloka* of Abhinavagupta, comm. of Jayaratha on IX. 262; XIII. 52.

6 See *Tattvasamgraha* last verse : "...sadyojyotiḥ...| bhagavān ugrajyotiḥ sarvajño yam anujagrāha||"; also, *Mokṣakārikā* last verse : "*yam cānuśāsayāmāsa bhagavān* īśasammataḥ | *ugrajyotir guruś śrīmān sarvavidyāsaritpatiḥ* ||"

7 Editio princeps of *Tattvasamgraha, Tattvatrayanirṇaya,* in *Tattvaprakāśikātattvasamgrahatattvatrayanirṇayāḥ,* ed. by Nā. Kṛṣṇa Sāstrin, Devakoṭṭai, 1923; of *Bhogakārikā, Mokṣakārikā, Paramokṣanirāsakārika,* in *Ratnatrayabhogakārikā..... savyākhyāḥ,* ed. by Nā. Kṛṣṇa Sāstrin, Devakoṭṭai, 1925. This edition is based on corrupt manuscripts which have been produced practically as they were. It was followed by the publication of Tamil translations in the same place. A second edition of the same tracts has been done by Vrajavallabha Dviveda under the title *Aṣṭaprakaraṇam,* Varanasi Sampurnanand Sanskrit

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

the last verse of *Tattvasamgraha*[8]. Only through Aghoraśiva do we know that it is a commentary on *Rauravāgama.* The existence of *Mantravārttika* is known by a reference which Bhaṭṭa Rāma Kaṇṭha does to his own commentary on a work bearing this title, in his commentary on *Mokṣakārikā*[9]. Bhaṭṭa Rāma Kaṇṭha has

---

University, 1988 (Yogatantramālā 12). It is the mere reproduction of the previous edition, without new manuscript material and with the same mistakes. For criticial editions see Le *Tattvasamgraha* 'Compendium des essences' de Sadyojyoti', with French translation by P.-S. Filliozat in *Bulletin de I' Ecole francaise d'Extreme-Orient,* vol. LXXVII, Paris, 1988, pp. 97-163; 'Le *Tattvatrayanirṇya* La determination des trois essences de Sadyojyoti avec le commentaire d'Aghoraśivācārya' with French translation by P.-S. Filliozat, *Bulletin de I' Ecole francaise d'Extreme-Orient,* tome LXXVIII, Paris, 1991, pp.135-158. The unique edition of *Nareśvaraparīkṣā* appeared in Kashmir Series of Texts and Studies No. XLV, edited by Madhusudan Kaul Shastri, Srinagar, 1926. The manuscript material for this text seems to be very scanty and that renders the task of critically editing the text very conjectural. For the commentary on *Svāyambhuvāgama* see P.-S. Filliozat स्वायंभुवसूत्रसंग्रहः–विद्यापादः सद्योज्योतिष्कृतटीकासहितः, *Le Tantra de Svayambhū, vidyāpāda, avec le commentaire de Sadyojyoti,* edition et traduction, Ecole pratique des Hautes Etudes-IVe Section, Sciences historiques et philologiques, II Hautes Etudes Orientales, Droz, Geneve, 1991, XXVI, 97 et 102 pages. English version : स्वायंभुवसूत्रसंग्रहः–विद्यापादः सद्योज्योतिष्कृतटीकासहितः, *The Tantra of Svayambhū, vidyāpada,* with the commentary of *Sadyojyoti,* critical edition and English translation, IGNCA, Delhi, in the press, xxxii, 47 et 96 pages.

8 *Tattvasamgraha* last verse : '*ity avadat tattvāni tu sadyojyoitḥ suvṛttikṛt...*'. See Aghoraśiva's comm.: *suvṛttiḥ sadvṛttir iti rauravavṛtter nāma*'; and Aghoraśiva' last verse in the same comm. : '*śrīmatkheṭakanandanārkakiraṇaih sadvṛtti-vākyātmakaih.....*'.

9 See *Mokṣakārikāvṛtti* on *śloka* 2, p.4 : '*ity uktam asmābhiḥ mantravārttikaṭīkāyām*'.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

commented on *Mokṣakārikā, Paramokṣanirāsakārikā, Nareśvaraparīkṣā, Mantravārttika,* and Aghoraśivācārya's *Bhogakārikā, Tattvatrayanirṇaya, Tattvasaṅgraha.* Bhaṭṭa Rāma Kaṇṭha, refers to his own *Viveka* on a *Rauravavṛtti* which may be Sadyojyoti's *Suvṛtti*[10].

That shows the close relationship of Sadyojyoti with these two authors. We know that Bhaṭṭa Rāma Kaṇṭha lived in Kashmir during 10th or 11th century and Aghoraśivācārya during 12th century in Tamilnadu. Thus right from an early period, the works and teachings of Sadyojyoti had spread throughout India. With regard to the doctrines and philosophical tenets, these authors have the most similar attitude of mind and the nearest positions. Sadyojyoti, Bhaṭṭa Rāma Kaṇṭha and Aghoraśivācārya represent a somewhat extreme position in the history of Śaivasiddhānta. Their doctrine is based on the philosophical and theological material contained in the 28 Śaivāgamas, from *Kāmika* to *Vātula,* and in many ancillary *upāgamas* such as *Mataṅgapārameśvara, Mṛgendra* etc. These basic texts do not formulate in explicit manner all their standpoints, such as absolute difference of the individual soul and Śiva. Sadyojyoti and his commentators come to such conclusions through interpretation of the original texts, or by systematising the basic material through reasoning. For his position on major metaphysical problems, for his power of systematisation of thought, for his constant recourse to reasoning and for his priority in his school, Sadyojyoti stands as a real philosopher and an important landmark in the history of philosophy.

---

10 See *Mataṅgapārameśvara,* Vidyāpāda III, 20a, p.68.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

His source consists in the corpus of 28 Śaivāgamas, which he claims to be superior to Vedas. He says that in the mass of speech (*śabdarāśi*), one part is 'made of śiva' (*śivātmaka*) and the other part is 'made of bondage' (*pāśātmaka*). The first part is divided into the Āgamas, *Kāmika* etc. issued from Śiva, and the second part is the Vedas (*Svāyambhuvasūtrasaṅgraha*, I. 3) :

किं च शब्दराशेर्विशेषश्चाबाधितः शिवात्मकः, अन्यतरश्च पाशात्मकः। यः शिवात्मकः स कामिकादिभेदेन भिद्यते, यस्तु पाशात्मकः स वेदादिभेदेन।

The main difference between the two is that only the Āgamas are instrumental in realising liberation from bondage, not the Vedas, since they belong to the domain of bondage itself. There is superiority of the first, from the point of view of the goal of liberation from bondage, not otherwise. That does not lead Sadyojyoti to criticise any contents of Vedic texts, nor to pronounce any condemnation regarding the Vedas. Only he does not have to refer to them, as he deals only with the exposition of means to attain liberation, with which the Vedas are not concerned. And we see that in his works the Upanishadic philosophical material which has given so much to Indian philosophy, is conspicuous by its absence.

The source material of Sadyojyoti's thinking is exclusively Agamic matter, especially, we may add, the *vidyā* portion of Āgamas. Traditionally an Āgama is divided into four parts (*pāda*) dealing successively with rites (*kriyā*), conduct (*caryā*), knowledge (*vidyā*) and *yoga*. It has been remarked that this division does not always appear in all Āgamas or Upāgamas, that even the subject-matter is not regularly found in the relevant section when

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

the sections are there. Some subjects of *vidyā-pāda* happen to be mixed with topics of *kriyā* ; for example, the six *adhvans* which normally are dealt with in *vidyāpāda* are described sometimes in *kriyāpāda*. For worshippers, these irregularities do not deter the structural importance of that classification[11]. They are justifiable by other facts. One such fact is the state of the manuscript material which is available to us. Complete and correct manuscripts of Āgamas are exceptions. An Āgama is being reconstructed from a number of fragmentary manuscripts, from quotations in digests etc. The colophons are not absolutely reliable indications even on the titles and divisions of chapters. For example the *Svāyambhuvāgama* is also noted in the colophons of the few manuscripts we have consulted, as *Svāyambhuvatantra* or *Svāyambhuva sūtrasaṅgraha*. It has a *vidyāpāda* section, which does not appear in the colophons under that name and the chapters of which are sometimes numbered separately from 1 to 5, sometimes placed in the middle of the manuscript with numbers 33 to 37, so that nothing marks it as a separate section. Also, the fact that subjects of *vidyāpadā* occur sometimes in *kriyāpāda*, is explained by considering the context. For example, the six *adhvans* are described in *kriyāpāda* in the context of *dīkṣā*, because they are a concept vital to the structure of that ritual.

Moreover from the point of view of the performer of rites the separate treatment of *jñāna* and *kriyā* is not

---

11. Historically one could infer from this fact that the division into four *pādas* is an artificial one superimposed at a later date. See Helene Brunner, 'The four Pādas of Śaivāgamas' in *The Journal of Oriental Research Madras,* Vols. lvi-lxii, 1986-92, pp.260-78.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

very important. Of course the performer has to know the detailed procedure of the rite and understand the concepts relevant to the rites. These concepts may be specially defined in a *vidyāpāda*. However this knowledge is not theoretical, and does not constitute an independant way. On the contrary it is to be noted that sometimes it is found in the performance. For example, for the performance of *dīkṣā* one of the six *adhvans*, i.e. a series of entities constituting the cosmos, has to be placed on a string. The knowledge of these entities, their order, significance etc. is necessary, and in addition, as a part of the ritual itself, the *guru* has to perform a *dhyāna* (a meditation), on the six *adhvans*. Thus the *vidyāpāda* has a very close connection with the rites and it is quite natural that its subjects are eventually mixed with the presentation of rites.

The idea of an opposition and a gap between *jñāna* and *kriyā*[12] seems to be totally foreign to Sadyojyoti. It is true that his works are of philosophical nature and it appears that he has not left to us any important work on the techniques of rituals. He has done a commentary on *Svāyambhuvāgama*, but only on the *vidyāpāda* section, leaving the *kriyāpāda*. That does not mean that he has a preference for the subject of *jñāna* and that he makes a

---

12. For historical deductions to be drawn from the fluctuating types of relation between *jñāna* and *kriyā* in the available agamic material, see Helene Brunner 'Jñāna and Kriyā: Relation between Theory and practice in the Śaivāgamas' in *Ritual and Speculation in Early Tantrism, Studies in Honor of Andre Padoux,* ed. by Teun Goudriaan, State University of New York Press, 1992, pp. I-59.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

difference between two ways of religious conduct, one through knowledge, another through rites. On the contrary he asserts emphatically that only rites are conducive to the goal of liberation, knowledge being the prerequisite of action. He explains himself the reason for not going beyond the *vidyāpāda* in his commentary *Svāyambhuva sūtrasaṅgraha* (IV.7):

ततः प्रभृतिच (आ) समाप्तेः सूत्राणां गुरुसंप्रदायादुक्तमर्थमल्प-बुद्ध योऽप्यवधारयितुं शक्नुवन्तीत्युपरमते। "From here upto the end, people of little knowledge can determine the meaning told (in the Āgama) from the tradition of teachers. Therefore (our commentary) is stopped."

The difference between *jñānapāda* and *kriyāpāda* implied here is relevant only to the way of teaching, not to the conception of *jñāna* and *kriyā*. In the traditional method of teaching, there is a *guru* who teaches orally the text, relies entirely on the sastraic methods of interpretation when expounding the philosophical matters, and may rely only on active demonstration to explain the ritualistic contents. Sadyojyoti thought that for a pedagogic purpose with regard to the ritualistic portion the oral tradition of teachers was sufficient or even more efficient. The distinction implied here concerns only disciples 'of little knowledge'.

In fact Sadyojyoti's conception of *jñāna* and *kriyā* is a very elevated one. The primal view of the performer of the rite is that they cannot be dissociated, as there is no action which can be executed in the absence of knowledge. The performer has to be conscious of what he does, when he acts. Moreover the rite has to be known

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

before performance. The source of this knowledge is the Āgama. The Āgama is literally what 'comes (from a teacher)'. The highest authoritativeness is ascribed to a teaching inherited from an unbroken line of teachers, which has no origin in the human world. The body of knowledge called Āgama bears this name, because of the quality of having been handed down from teacher to disciple; no trace of any author has even been remembered. From this situation a supernatural origin is inferred. The Āgama is conceived as the knowledge of the supreme soul Śiva himself, transmitted first to related or subordinate deities, then to sages, finally to men. Now the essence of Śiva is knowledge. In fact there is identity of the Agamic knowledge and God. The essence of God or Śiva is *cit* 'Consciousness' which is defined as universal, eternal knowledge and action. Śiva's *cit* is also said to be his *śakti* 'power'. And as the Āgama is the means *par excellence* of liberation for incarnated souls, it is also said to be God's knowledge and means of knowledge for men. This double aspect of Śiva's *cit* is motivated by his compassion for the bound souls. Śiva is a means of knowledge to provide a way of liberation. *Svāyambhuvāgama* IV. 5a explains Śiva's attribute of subtlety (*sūkṣmatva*) as unknowability, and Sadyojyoti comments this assertion by showing, how and in what respect Śiva can still be held knowable :

स्वसंवेद्यं स्वानुभूतिलक्षणं स्यात् पशुप्रमाणैरनुपलभ्यत्वात्। केन तर्ह्युपलभ्यते। परिप्रमाणेन। तच्च पतिसामर्थ्यादनुगृहीतं पुंसश्चैतन्यम्। तेन हि पुमांस्तच्छक्त्यधिष्ठितेन शक्तिसहितं शिवत्वं पश्यति। पतिसामर्थ्यमपि प्रमाणस्य व्यञ्जकत्वात् प्रमाणमित्युच्यते। तच्च यत्र यत्र शब्दादौ पुंसश्चित्संबन्धात् तत्समाधिष्ठाय तमभिव्यनक्तीति तस्य तस्याख्यया प्रोच्यते। लोकप्रसिद्ध्या तु

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

तस्य व्यक्तिस्थानं शैवाख्यो ग्रन्थः शैवं प्रमाणम्। स केन कृतः। शिवेन कृतोऽवगम्यते विशिष्ट- प्रतिपादनतोऽविच्छिन्नात्। स किमर्थं करोति। पुद्गलानामनुग्रहाय। तस्य हि सर्वानुग्राहकत्वं स्वभावः। स च पुद्गलानामनुग्रहाय प्रवृत्तः। इदमालोचयति-अमी हि पुमांसः परश्रेयोभाजः, न चैषामेतत्परिज्ञान-साधनम् मत्परिज्ञानं च विना मत्सायुज्यमन्यानि च पशूक्तसाधनासाध्यानि फलानि भवन्ति, न चैषां प्रोक्तविषयपरिज्ञानं स्वतः पाशसंनिरुद्धशक्तित्वात्, नापि पाशेभ्यस्तेषां संनिरोधकत्वात्, अतोऽहमेषां स्वयमात्मानमन्यानि पशुमता प्रसिद्धानि साधनानि प्रकाशयामीत्येवमालोच्य अहमीदृश एतानि साधनान्येभिर्मत्सायुज्यमन्यानि च फलानि भवन्तीत्येवंविधमनुग्रहं करोति।

"He can be known only by himself; [knowledge of him] consists of self-experience, because he is not apprehensible through the means of knowledge of bound souls. Therefore, how is he apprehended ? By the means of knowledge which is the Lord himself. And that means of knowledge is the soul's consciousness helped by the power of the Lord. By this consciousness in which the Lord's *śakti* is placed, the soul sees the nature of Śiva together with his *śakti*. The Lord's *śakti* also is called 'means of knowledge', because she manifests the means of knowledge (which is the Āgama text). She is called by the name of every thing, such as speech (i.e. words of Āgamas) etc., in which she takes a residence and through entering in relation with the consciousness of the soul, manifests it. As it is well-known in the world, her place of manifestation is the text called *śaiva*, which is the *śaiva* means of knowledge. By whom is this text authored ? We understand it is authored by Śiva from the uninterrupted teaching of specific subjects [dealt in it]. Why does [Śiva] do that ? To give his grace to the souls. Giving grace to all is his nature. And he enters into action in order to give grace to the souls. He thinks thus: 'These souls

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

possess the supreme good, but without the means to achieve this knowledge and without knowledge of me they do not have union with me, nor the other fruits which are not produced by the means taught by bound souls; and they do not acquire knowledge of the subjects taught [by me], nor through themselves, since they are stopped in that by the bonds, not through the bonds, since the bonds stop [knowledge]; therefore, of my own will, for them, I shed light on myself and on the other means not known in the doctrines of bound souls'. Having thought thus, [Śiva] bestows his grace in this way : 'I am such, these are the means, through them there is union with me and other fruits''.

A cardinal tenet of Śaivasiddhānta is the identity of essence of the individual souls and of Śiva. Both are essentially made of *cit*. The individual souls are bound by entities essentially made of *acit*. Śiva is eternally free from any relation with *acit*. As the number of souls is held to be infinite, a first category (*'pati'*) has been conceived for all entities made of pure *cit*, a second category (*'paśu'*) for entities made of *cit* bound by *acit* and a third category (*'pāśa'*) for those made of only *acit*. *Pati* includes Śiva and liberated souls, *paśu* comprises the bound souls and *pāśa* covers *māyā, karman* and *mala*. *Cit* is defined as universal knowledge and action. It is an enlarged conception of knowledge, as it is action also. It is characterised essentially as unchangeable. *Acit* is the cardinal opposite, but is not defined as a purely negative concept. In essence it is inert, unknowing matter and it is characterised as changeable, as always undergoing a process of self-transformation. *Māyā* has two forms, pure

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

(*bindu*) and impure (*māyā* proper); and in both forms it manifests itself in a number of products (*kārya*) which are the diverse and phenomenal components of the physical and mental universe. *Karman* is the act and a process of evolution first into a dormant and invisible effect, then into a re-actualisation in a new birth. *Mala* is an impurity which has always bound the soul, but which manifests itself in the course of a maturation or 'cooking' (*vipāka*) with a possibility of disappearing.

These concepts are well-known in many Tantric schools. They characterise Śaivasiddhānta as a whole. Sadyojyoti has emphasised some aspects and, even when he commented directly on Agamic texts, his explanations and reformulations implied a rethinking of the basic material. We may compare the contents of *Rauravāgama* on the subject of *tattvas* and his *Tattvasaṅgraha* which is obviously based on this text. It has been shown that in the last verse Sadyojyoti qualifies himself as author of a commentary on *Rauravāgama*.

The *vidyāpada* of this Āgama has ten short *paṭalas*. After a short introduction it describes creation; then in another *paṭala* the *tattvas* of Śiva. As the creation is the sequence of appearance of the different *tattvas*, of essences of the manifestations of *māyā*, these two chapters have almost identical contents expressed in different words. A third description of *tattvas* appears in chapter IV on the *adhvans* or series of entities representing the whole cosmos upon which the rite of *nirvāṇadīkṣā* acts. Finally, a fourth description occurs in *paṭala* X on the meaning of the *vyomavyāpimantra*. What

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

we now possess of the text of *Rauravāgama* is what is contained in a small number of manuscripts (not more than six) found in Tamilnadu and Karnataka. All of them are recent and repeat the same matter. It is true that such a fact may lead to the suspicion that they represent an already composite text made of parts taken from several different sources. However we should mark that the descriptions are concordant, and that the repetition can be explained by the fact that this subject-matter is introduced in different contexts.

According to these descriptions the cosmos is first made of a supreme entity, Śiva, who is the *kāraṇa* 'cause' and *ātman* 'soul' made of *cit*[13]. As such he is said to be *sarvajña* 'all-knower' and *sarvakartā* 'all-doer'[14]. The next fundamental component is *māyā*, which is not given any qualification, but is just said to be already present before creation. *Māyā* is clearly shown as a mere material cause which the spirit agitates and from which all the material creation evolves. One of the four descriptions mentions the duplication of *māyā* by a superior *māyā* or higher material cause[15]. Broadly speaking creation appears to be two-fold. First there is a creation of *cit* entities. From the eternal Śiva himself come seventy *koṭis* of *mantras*. *Mantras* are conceived as spiritual entities, i.e. as souls made of *cit*. There are eight Lords for them, called Vidyeśvaras, *vidyā* being another word for *mantra*; and their chief is Ananta. After this from the same Śiva comes

---

13 *Rauravāgama*, Vidyāpāda I. 12 : '.....*kāraṇād ātmano'vyayāt* |' ; IV.32 : 'kāraṇasyāvyayātmanaḥ'.

14 *Ibid.* IV.32 : '*sarvajñaḥ sarvakartā ca śivaḥ śaktisamanvitaḥ* |'

15 *Ibid.* IV.36 : '*māyopari mahāmāyā sarvakāraṇākāraṇam* |'

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

a long hierarchy of deities, Vīrabhadra, chief of 100 Rudras, Brahman, Viṣṇu etc. This creation is said to be done '*māyābandhavimokṣāya* (for the release from the bond of *māyā*)'. The other creation is the material one. Śiva accomplishes it through an intermediary being. He orders Ananta, the supreme Lord of *mantras*, to agitate *māyā* which produces *kalā,* an entity giving to the soul a limited capacity of action and knowledge. *Kalā* evolves in its turn into *vidyā* and *rāga*. These two are respectively the basic means of knowledge and desire in the soul. The last one produces *pradhāna* or *avyakta*. The rest of the evolution is the well-known process described by Sāṅkhya. Thus we have 28 material entities, *māyā* and its evolutes, and two spiritual entities, Śiva and *puruṣa*. The last description in *Rauravāgama* is a list counting 30 *tattvas* in the following way : 10 *prakṛti* or basic entities : *kalā, avyakta, guṇa, buddhi, ahamkāra* and five *tanmātras* ; then 16 *vikāras* or derived entities, i.e., 11 *indriyas* and 5 *bhūtas* ; then *puruṣa, vidyā, rāga* and Śiva.

This agamic text does not define the relation between Śiva and *māyā*, or between Śiva and the souls. We only see that its description implies that Śiva and *māyā* are separate entities. *Māyā* is not to be produced by Śiva. But the *mantras* are said to emanate from Śiva. Two lists mention the *puruṣa*, placing it above *pradhāna*. Nothing is said about the relation of *puruṣa* and Śiva. Only in a different context *(Rauravāgama,* Vidyāpāda IV.43) a *śuddhātman* is mentioned :

सर्वाञ्जनविनिर्मुक्तं शिवशक्तिकलैधितम्।
आत्मतत्त्वमिदं शुद्धं साधकानां प्रकीर्तितम्॥

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

In this stanza is mentioned a 'pure' duplicate of the *puruṣa*, 'a pure soul-entity free from all impurities, increased by a portion of Śiva's *śakti'*. It is called *tattva*, but not counted in the list of the thirty entities, not being distinguished from the simple *puruṣa*. The duplication of *puruṣa* in pure and impure is comparable to the duplication of *māyā* in lower and superior *māyā*.

Rauravāgama's Vidyāpāda is very short. Its last two chapters deal with *dīkṣā* and *ātmasamkrānti*. Its short notice on *dīkṣā* (12 stanzas only) is a simple *praśasti* 'praise', not a real description of this elaborate ritual. Incidentally it refers to release (*mokṣa*), describing, it as a change of body and of nature, the accession to a new body having the nature of Śiva (VIII.10-13):

भिन्ने देहे शिवो भूत्वा शिवधर्मैः समन्वितः ॥
शिवधर्ममनुप्राप्य ह्यविभागाय कल्पते।
यथा समुद्रमासाद्य नदी मिष्टाम्बुवाहिनी॥
क्षारतोयत्वमायाति प्रभावाद्धि महोदधेः।
एवं वै भिन्नदेहस्तु शिवतत्त्वमुपागतः॥
सकृत्समुद्रसंयोगाद्विभागो नैव कल्पते ।

"[The *dīkṣita*] becoming Śiva in a new body, endowed with the qualities of Śiva, is fit for non-separation [from him]. As a river carrying sweet water becomes salty, when it reaches the ocean, by the power of the ocean, in the same way [the *dīkṣita*] who has a new body gets the nature of Śiva; by the junction once with the ocean, separation [of the river from it] is not possible any more...". This comparison suggests a conception of *mokṣa* as a merger with the deity. It is also

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

clearly told in many places in the same Āgama that *mokṣa* is release from the *samsāra* and from all impurities.

Sadyojyoti in his *Tattvasaṅgraha* has clearly taken all the elements of his description from *Rauravāgama*. But his *prakaraṇa* is a more logical and systematised description. He presents the *tattvas* in the order of resorption in *māyā* at the end of a world's cycle, i.e. from elements (*bhūta*) upwards. He follows the Sāṅkhya conception upto *avyakta*, counting *guṇa* as separate. Then, he comes to the Śaiva entities, giving clear definitions and demonstrating their existence. *Rāga* is that by which there is desire in the soul. If the desired object were the cause, there would never be detachment in the soul. Therefore we have to assume that there is something attached to the soul, which causes the desires. *Vidyā* is a principle of knowledge by which the soul has experience of objects (*bhoga*). In this context Sadyojyoti defines *bhoga* as (*Tattvasaṅgraha*, 15):

भोग्ये भोगो भोक्तुश्चिद्व्यक्तिर्भोग्यनिर्भासा॥

"The experience of the subject (*bhoktṛ*) with regard to the object (*bhogya*} is a manifestation of conscience having the appearance of the object".

Here appears the notion that the soul is made of *cit* 'consciousness' and that experience is a mere manifestation of a pre-existing consciousness. *Vidyā* is the instrument of this manifestation, the senses being the instrument of grasping the external object and *buddhi* being the instrument of the transformation of the external object into mental matter. The scheme of perception is as follows :

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

subject (*puruṣa*)	grasping (*grahaṇa*)	object (*artha*)
|	|	|
through *vidyā*	through senses (*indriya*)	through (*buddhi*)
|	|	|
bhoktṛ	*bhoga*	*bhogya*

In this scheme the *puruṣa* appears to be active. As a *bhoktṛ,* he is a *kartā* 'agent'. Sadyojyoti's definition of the soul in his *Nareśvaraparīkṣā* I.2 associates both concepts :

ज्ञाता कर्ता च बोधेन ब बोध्यं प्रवर्तते।
प्रवृत्तिफलभोक्ता च यः पुमानुच्यतेऽत्र सः ॥

"The knower and agent who enters into action after ascertaining the object through his faculty of understanding and who experiences the fruit of his activity, is called *puruṣa*".

On this point Sadyojyoti comes in direct conflict with the Sāṅkhya doctrine which accepts only the function of *bhoktṛ* for the *ātman*. It is an agreement with the doctrine of Naiyāyikas who accept the agency of the soul. The main difference between the Naiyāyika and Śaivasiddhāntin is that the first considers the soul as not directly knowable and as inferred as agent from the known instruments of knowledge, senses, etc., whereas the latter considers that the soul is *svasamvedya,* 'self experienced'.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

The idea of manifestation (*vyakti*) is also an important feature of Sadyojyoti's thought. There is manifestation of something which is already existing but hidden. *Puruṣa* is thus conceived as endowed with powers of knowledge and action. These powers are normally hidden. And their manifestation must be determined by a principle. This principle is the *kalā* which suppresses partly the hiding factor and thus produces a partial action of the *vidyātattva*.

This group of *tattva*, from the gross elements to the *kalā*, forms a physical body for each soul. It is delimited for each subject and transmigrates under the effect of *karman*. At this stage Sadyojyoti has enumerated twenty eight *tattvas* in accordance with the *Rauravāgama*. This series is topped by *māyā* which is a common source for the delimited bodies of all souls. *Māyā* is clearly presented as matter, non-conscious and non-animate, unique, omnipresent and eternal.

After the treatment of material entities, Sadyojyoti takes up *puruṣa*. In this also he follows the *Rauravāgama*, but his presentation is more elaborate. First he gives a definition and situation of the individual soul engaged in the world (*Tattvasaṅgraha*, 29):

नित्यं विभु च मलेन ह्यनादिसंरुद्धदृक्क्रियं तत्त्वम्।
पश्वभिधानं यस्य हि भोगायायं तु परिकरोऽभिहितः॥

"The entity called 'bound soul' (*paśu*) is eternal, omnipresent, has its knowledge and action obstructed by impurity, an obstruction which is beginningless. For its experience there is the afore-mentioned [material] setting."

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

This stanza introduces two important notions, *paśu* and *mala* with a clear mention of their relation. *Paśu* is the soul bound to *samsāra* and dependant upon the Lord. It has an impurity (*mala*) always attached to it and the effect of which is to impose limitations in its power of knowledge and action. The obstruction accomplished by *mala* is said to have no beginning, which implies that it has an end. In fact the entity *mala* is considered as eternal. It has an infinite number of *śakti* or capacities to bind the infinite number of souls. And the relation of *mala* with each soul has no beginning, but has an end. The power to obstruct a soul is removed by the rite of *dīkṣā*. By the removal of this impurity the soul has its power of knowledge and action unobstructed and unlimited. It becomes the knower of everything and doer of all actions eternally. In this state the soul is called *śuddhātmatattva* (st. 30).

Above this 'purified soul' Sadyojyoti introduces the superior beings enumerated in the context of creation in the *Rauravāgama*, called Maṇḍalins, the 100 Rudras headed by Vīrabhadra etc., the souls called *mantras* and numbered 70 *koṭis*, the Mahāmantreśvaras. Above these souls is Śiva. Sadyojyoti asserts that this supreme *tattva* can be duplicated, for the purpose of mental representation by devotees, in *śakti* and *śaktimant*, though Śiva is not really different from his *śakti*. *Śakti* here is shown as being the power of universal knowledge and action. Śiva is thus defined as consisting of omniscience and 'omni-action'. In that respect the soul purified from *mala* is not different from him. The purified or released soul is of two kinds, as there are two stages of *mokṣa*.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

Apara-mokṣa 'inferior release' is the removal of *mala* giving access to the state of superior beings mentioned above. i.e. Mantras etc. *Para-mokṣa* 'superior release' is the final emancipation, release from *mala* and even from the superior states and functions, of Mantra etc. However it is not said to be positively a merger with Śiva. Here Sadyojyoti (*Tattvasaṅgraha,* 41) calls it *śivasamatā,* i.e., similarity with Śiva or status equal to his.

We have seen that apart from material *tattvas* numbered 28 (not including *māyā*), the *Rauravāgama* counts only two spiritual entities, *puruṣa* and Śiva, then in the context of creation describes all the intermediary stages of the soul, Mantras etc. Sadyojyoti has enumerated more *tattvas* in the spiritual sphere. In fact he took all his material from the same source. He counted as *tattvas* what were given by the Āgama as creations of Śiva. Here we have to note an important difference. The *Rauravāgama* says that Mantras etc. are born from Śiva himself : '*kāraṇād ātmanovyayāt*'[16]; Sadyojyoti says that they are separate souls who became Mantras etc. through *dīkṣā* or by Śiva's grace. In the *Rauravāgama* the difference between matter (*māyā*) and Śiva is clearly implied. However nothing is told, nor can be clearly inferred, about the relation between the *puruṣa* and Śiva. On the one side Mantras are given as produced by Śiva from himself, Śiva being their material cause. On the another side the state of release is told to be the attainment of Śiva's qualities, which implies a difference, at least before the release. Sadyojyoti systematised this

16 See Supra note 13.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

matter by proposing a view according to which there is a complete difference between matter and *puruṣa*, as well as between Śiva and *puruṣa*. The dualism which is partial and not directly stated in the *Rauravāgama*, becomes complete in Sadyojyoti's system.

The *Svāyambhuvāgama*, has devoted four chapters to – the bound soul (*paśu*), the treble bond (*pāśa*), the power of grace of the Lord (*anugrahaśakti*), the path (*adhvan*) in the form of series of entities constituting the world. Sadyojyoti, has commented on this portion and expounded a similar subject matter in a short *prakaraṇa*, of 32 *āryā* or *gīti* stanzas entitled *Tattvatrayanirṇaya*. The declared purpose of the Āgama is to expound knowledge and the rite of *dīkṣā*. These two notions are united by their common purpose, namely to release the bound soul from three bonds, *mala, māyā, karman*. Knowledge is understood as the Agamic utterence which is a transformation of Śiva's *cit-śakti* transmitted to the world, thanks to his power of grace. Then Agamic knowledge is the rite of *dīkṣā*, a rite of emancipation of the soul from the bonds, especially from *karman*.

The Āgama considers three states of the soul (*Svāyambhuva-sūtrasaṅgraha*, I.5):

अथात्मा विमलो बद्धः पुनर्मुक्तश्च दीक्षया।
विज्ञेयः स त्रिधावस्थः केवलः सकलोऽमलः॥

"Then the soul is non-devoid of *mala*, bound or liberated through *dīkṣā*. It should be known as going through three states, isolated, united with *kalā*, freed from *mala*."

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

In the first state the soul is bound to the cardinal impurity, *mala*, but not to the world of *māyā*; its powers of knowledge and action are totally hindered; that happens in the time of *pralaya*, before a new creation. In the second state the soul is bound to *mala* and *māyā*; its powers are partially manifested by evolutes of *māyā* such as *kalā* etc. In both these states the soul is also bound by its *karman*. The *sakala* state is the time of experience (*bhoga*) of the consequences of *karman* and of ripening of *mala*. It prepares the soul for the third state, release from *mala* through *dīkṣā*.

The second chapter of the Āgama defines the three bonds, *mala, māyā, karman,* in this order. It contains also several arguments to demonstrate their existence, especially in the case of *mala*, which is the most original concept of Śaivism. The main argument is based on the concept of experience in the impure world and the concept of released soul. These two are accepted as real, basic facts. The impure experience is declared to be improper for the pure consciousness of the soul. And we have to postulate a pure consciousness. Otherwise one cannot make the difference between the bound and the released soul (II. 45).

यद्यशुद्धिर्न पुंसोऽस्ति सक्तिर्भोगेषु किंकृता।
शुद्धे पुंसि न तद्भोगो जाघटीति विपश्चितः ।।
अथ चेद्युक्तिमान्भोगः सा युक्तिर्नोपपद्यते।
मुक्तसंसारवर्त्मस्थविशेषाप्रतिपत्तितः ।।

"If the soul has no impurity, what is the cause of its attachment to experience ? If the soul is pure, its experience is absolutely improper, for one who knows.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

If it is objected that the experience has a justification [in this way, the answer is :], this justification is not possible, because in that case there would be no understanding of the difference between the liberated soul and one which stands on the path of transmigration."

The differentiating factor is called *mala*. The concept of *māyā* is subservient to the concept of *mala*. If there were no *mala*, *māyā* would exist as well for the released soul. Therefore *mala* differentiates bond and release. Because the bound state is accomplished by *mala*, *māyā* comes in to fulfill the purpose of experience of the soul (II.7):

तद्भावभाविनो भावाः सर्वे मायात्मकाः पशोः।
द्विविधं साधयन्तीह पुरुषार्थं परापरम्॥

"All things made of *māyā* exist for the bound soul when *mala* exists [for the same soul]; they help to realise in this world the two-fold aim of the soul, the inferior and the superior one (i.e. pleasurable and painful experience)."

After an exposition of the two well-known concepts of *māyā* and *karman*, the Āgama introduces the rite of *dīkṣā* (I.24-5):

तस्मात्प्रविततताद्बन्धात्परासंस्थानिरोधकात्।
दीक्षैव मोचयत्यूर्ध्वं शैवं धाम नयत्यपि॥
शिवधामार्पितस्यास्य भोगभोक्तुर्न जातुचित्।
भोक्तृत्वमधिकारित्वं पतिकृत्यानुकारिता॥

"*Dīkṣā* alone rids [the soul] from this protracted bond obstructing the higher liberation, and leads upwards to the light of Śiva.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

For this agent of experience to whom Śiva's radiance has been brought, there is no more state of experiencing, nor of having a function, nor of acting under Lord's will."

The rite of *dīkṣā* appears thus as a rite conferring release from the bonds of the world. It is more than an initiation in the practice of a ritual or in a religious community. It is the passage from the worldly impure sphere to a 'pure sphere' called *śivadhāman*. This word has a double meaning, as *dhāman* signifies 'dwelling' or 'light' and *śiva* contains the concept of purity of consciousness (*cit*) and the concept of the supreme godhead. The rite of *dīkṣā* accomplishes the *śivadhāman* in both these senses. It brings purity to the soul, because the stains of the bonds are suppressed, and it brings the light of God, as it is also conceived as the manifestation of God's power of grace (*anugraha-śakti*). It is based on the gift of grace by Śiva. Some modern linguists have proposed to derive *dīkṣā* from a desiderative base of *dāś* 'to give'[17]. The idea is that the normal desiderative form of *dā*, *ditsati* has been a model for some desideratives characterised by a radical vowel *i* or *ī* and the absence of reduplication. That could be the origin of *bhikṣate* from *bhaj* 'to beg', literally 'to desire to possess', and *dīkṣate* from *dāś* which is post-mantric. The meaning would be originally the desire to give. The meta-linguistic etymology commonly given in Tantras divides the word into two parts, *dī* evoking the root *dā* 'to give' and told to refer to

---

17 See L. Renou, *Grammaire de la langue vedique*, Lyon, IAC, 1952, p. 151

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

the gift of knowledge, *kṣā* evoking the root *kṣi* 'to destroy' and said to refer to the forceful removal of bondage :

दीयते ज्ञानसद्भावः क्षीयते कर्मवासना।
दानक्षपणयोग्या हि दीक्षा शुद्धिः कृतात्मनाम्॥[18]

"[By this rite] the real nature, i.e. knowledge, is given, and the impregnation of actions is destroyed; the purification of the souls which have been accomplished is called *dī-kṣā,* i.e. fit to give and destroy."

Accordingly the third chapter of the Āgama deals with the concept of God's power of grace. This power is the distinctive feature of Śiva who is thus differentiated from the released souls. The designation *anugrahaśakti* is general. All the actions of Śiva are considered as a grace given to the other souls. And the power of God can be said to be a grace. The common meaning of *anugraha* is a feeling, the desire to remove the pain of somebody, or a favour, accomplishing the desire of somebody to please him. The philosophical concept is that the entire power of God is devoted to the welfare of all souls and therefore is a favour (*Svāyambhuvasūtrasaṅgraha*, III.1):

अथ देवादिदेवस्य शिवस्यामिततेजसः।
सर्वानुग्राहिका शक्तिरमोघा बलशालिनी॥

"Now, the prime of god of gods, Śiva whose effulgence is immeasurable, has a *śakti* which gives grace to all, efficient, endowed with force."

---

18 Stanza quoted by Nārāyaṇakaṇṭha in his commentary on *Mṛgendrāgama*

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

Sadyojyoti explains the words *sarva-anugrāhikā* 'which gives grace to all' as signifying *cetanānām acetanānām anugrāhikā upodbalikā* – 'which gives strength to all, i.e. to conscious and unconscious beings'. This concept is the basis of the concept of immanence of God in the world. The grace of God gives the power to act to the souls. It is called God's desire to make them act (III.3):

तयोद्बलितसामर्थ्याः सर्वस्य प्रभविष्णवः।
अनन्तेशादिविद्येशा बभूवुः कारणेच्छया॥

"Some souls had their power strengthened by [Śiva's] desire to make them act and became able to dominate everything; they are the Vidyeśas, Ananta, etc."

After describing the supreme soul who is Śiva, the *Svāyambhuvāgama* describes the superior souls called Mantras etc.. Like the *Rauravāgama* this Āgama declares that they are born from the supreme soul (III.6):

प्रभुशक्तेः समुत्पन्ना मन्त्राश्चामोघशक्तयः।
शिवेच्छयैव चेष्टन्ते शिवान्ते विततेऽध्वनि॥

"From Lord's *śakti,* Mantras whose power is not vain, are issued; by Śiva's desire they act in the vast path ending in Śiva."

Sadyojyoti does not accept this formulation too, as it implies a direct affiliation between Śiva and other souls. He does not accept that Śiva may be the material cause of anything. For him Śiva is only the agent of creation, only an efficient cause. Moreover for him only matter, i.e. *acit* entities such as *māyā,* is susceptible of transformation.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

In fact absolute creation does not exist. A born entity is a transformation of a basic, eternal material cause. A soul is eternal. A Mantra is an eternal soul who receives that position from the grace of God. Therefore Sadyojyoti interprets the above stanza in terms similar to those which define the release of the soul.

पूर्वमणूनां सर्वज्ञत्वसर्वकर्तृत्वलक्षणं मन्त्रत्वं शिवसंज्ञितं मलेन प्रच्छादितम्। तत् प्रभुशक्त्या मलं विदार्य तेषामाविर्भावितमिति। अतः प्रभुशक्तेः समुत्पन्ना मन्त्रा इत्युच्यते।

"At first, for some souls, the nature of Mantra, called *śiva*, characterised as omniscience and omni-action is covered by *mala*. This nature of Mantra is made manifest for those souls by Lord's *śakti* who destroys their *mala*. Therefore it is told that Mantras are born from Lord's *śakti*."

This stanza expresses not only the idea of the immanence of Śiva, but also of the close relation of Śiva with the Mantras etc.. Moreover the wording *śivānte'dhvani* 'in the path ending in Śiva' which describes the range of domains where they act in accordance with Śiva's desire, includes Śiva himself. The idea seems to be that Śiva acts in his five actions, creation etc. at all levels, but with the intermediacy of delegates who are the Mantras etc.. Each action is performed by its agent standing at one or the other level of the cosmos, according to the nature of the action. The Mantras take a position for a particular action at the bidding of Śiva. For the action of giving union with Śiva the location is Śiva himself. Sadyojyoti interprets here that Mantras stand in

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

Śiva himself. The state of Mantra is considered as a lower form of release. The supreme release is the state achieved when Śiva does not give anymore action to the soul and consequently the purified soul remains in its pure own nature without any more defilement of any charge (*adhikāra*). Here the actions of Mantras are said to culminate in an action situated in Śiva and this supreme action is 'giving unity with Śiva'. This unit (*sāyujya*) must be the supreme release granted by God. Sadyojyoti informs us that this was not universelly accepted. The word *śiva-ante* was understood by some as 'near Śiva', whereas he accepted it as signifying 'in Śiva' :

क्व चेष्टन्ते। शिवान्ते विततेऽध्वनि। शिवादर्वाक् चेष्टन्त इति केचित्। न किल तेषां तत्र प्राप्तिरस्तीति। वयं तु ब्रूमः, शिवेऽपि तत्सायुज्यप्रदानायाणोश्चेष्टन्त एवेति।

"Where do they act ? '*Śivānte vitate'dhvanī*'. Some say : they act in the vicinity of Śiva; they, indeed, do not reach Śiva. But we, we say : even in Śiva they act to give the soul unity with Śiva."

Incidentally, it is interesting to note that this passage and the text quoted above (मत्सायुज्यम्... मत्सायुज्यमन्यानि च फलानि...) show that Sadyojyoti accepted the concept of *sāyujya* or oneness with God. We have seen that his dualistic position with regard to the soul and Śiva is very strong, and that he defined release as similarity with Śiva. But it does not seem to go to the extreme position of considering that the similarity of nature at the time of supreme release still implies some difference.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

The concept of *adhvan* is elabortely dealt with in the subsequent portion of the *Svāyambuvāgama.* It brings us back to the rite of *dīkṣa,* as the *adhvan* is precisely a sequence of components of the world which binds the soul, and from which it is sequentially separated to achieve the release from the worldly bonds. It is to be remarked that the rite of *dīkṣā* acts mainly on one bond, i.e. the *karman.* It acts also on *māyā* because the *karman* can be consumed only by the fullfilment of its consequences in the realm of the world produced from *māyā. Dīkṣā* appears thus as the enactment of the consumation of *karman* in the midst of *māyā.* It does not act directly on what has been stated as the main and fundamental bond, i.e. the *mala.* This bond is left by *Svāyambhuvāgama* to the care of Śiva himself. It is said that the connection of a soul with the *mala* is suppressed through the *anugraha-śakti* of Śiva or through the process of *śaktinipāta* 'the fall of Śiva's *śakti*'. However that does not realise the release as such. It has to be completed by the rite. *Mala* is repeatedly told to be something material which has to be removed by a physical action, which is the rite of *dīkṣā* applied to the two other bonds dependent upon the first[19].

Svāyambhuvāgama (I 16-19) describes the process in that particular sequence :

शिवेच्छया पुरानन्ता शैवी शैवार्थदायिका।
सा शक्तिरापतत्याद्या पुंसो जन्मन्यपश्चिमे ॥

19 See P.S. Filliozat, 'The concept of Adhvan in Śaivasiddhānta', in *G. Oberhammer Felicitation Volume,* to be published.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

तन्निपातात्क्षरत्यस्य मलं संसारकारणम्।
क्षीणे तस्मिन्नियियासा स्यात्परं निःश्रेयसं प्रति॥
स देशिकमनुप्राप्य दीक्षाविच्छिन्नबन्धनः।
प्रयाति शिवसायुज्यं निर्मलो निरनुप्लवः॥
अनेन क्रमयोगेन परां केवलतां गतः।
अनाद्यशुद्धिशून्यत्वात्प्राप्नोति न भवान्तरम्॥

"By Śiva's desire, before *dīkṣā*, the infinite prime *śakti* who resides in Śiva and gives *śiva-ness*, comes to the soul in its last birth.

By the advent of this *śakti*, the *mala* of that soul, cause of transmigration, flows away. When it has disappeared, there may be a desire to go towards the supreme, highest good. This soul, having approached a teacher, having its bonds cut by *dīkṣā*, obtains unity with Śiva; it is without *mala*, without trailing behind objects.

The soul which by this process has gone to the superior liberation, because it is devoid of the beginningless *mala*, does not incur any new existence."

Sadyojyoti's *prakaraṇa* entitled *Tattvatrayanirṇaya* is not a mere summary of the contents of the *Svāyambhuvāgama*, but a rethought and systematised exposition. It declares to deal with the three eternal entities which remain awakened when everything goes to the sleep of resorption during *pralaya* ; they are Śiva, the soul and *māyā*. We recognise the main topics dealt with in the *Svāyambhuvāgama*, the bound soul, the bond, and Śiva's *śakti*. In fact the main portion of the tract is a development of the demonstration of the existence of

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

mala. And it can be said to be a treatise on the concept of *mala.*

The present cursory examination of the reaction of Sadyojyoti to the contents of two important Agamic texts, *Raurava* and *Svāyambhuva*, reveals him as a philosopher who has constructed a system on the basis of Agamic material. However we note that Sadyojyoti's philosophy remains very close to the rites. It is the thought of a ritualist, more than a philosopher, about rites. The Āgamas are mostly practical texts about techniques and performances. Even their *vidyā* section is closely connected to the practice. Accordingly Sadyojyoti considers man and the world as entities made only for the performance of rites. The principle is the rite *par excellence* of removal of impurity. All other concepts are subservient to it. Man is nothing else than the subject of the rite, being the entity to purify. God is the supreme agent and only an agent; he is not even the material source of the world. His entire power is grace bestowed on the world. And his grace is the efficient cause of the rite of purification. The world is nothing else than the instrument and object of the rite. The goal of the rite is release from the bond and purity in the form of the nature of agent of perfect and universal action and knowledge. This is the system of a ritualist. The contrast with Śaṅkara's philosophy is striking. That nature of agent which is given as an impurity by the non-dualist is considered by Sadyojyoti as the highest purity.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

ஸத்யோஜ்யோதியின் தத்துவ விளக்கம்

பியர் ஃபிலியோஸா

(கட்டுரைச் சுருக்கம்)

சைவ ஸித்தாந்தம் கண்ட அறிஞர்கள் முனிவர்களுள் பிருகஸ்பதிக்கு இணையாக மதிக்கத்தக்கவர்களுள் ஒருவர் ஸத்யோஜ்யோதி. அவரால் இயற்றப்பட்டதாக அறியப்படும் ஒன்பது நூல்களுள் ஏழு நூல்கள் கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன.

ஸோமானந்தர், உத்பலதேவரும் அறிந்து, காஷ்மீரி கண்டர் குடும்பத்து பட்ட நாராயண கண்டர், பட்டராம கண்டர் போன்றவர்களால் விமர்சிக்கப்பட்ட அல்லது மேற்கோள் காட்டப்பட்ட கருத்துகளைக் கொண்ட இவர் கி.பி. 9-ம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டவர்.

''உடன் ஒளி'' எனும் பொருளுடைய 'ஸத்யோஜ்யோதி என்பது இவரது தீக்ஷை பெயர். இவரது இயற்பெயர் கேடக நந்தன, கேடகபால என்பதாக இருக்கலாம். அவரது குரு உக்ரஜ்யோதி என்பவர்.

அவரது படைப்புகள் மோக்ஷ காரிகை, பரமோக்ஷ நிராஸகாரிகை, நரேச்வர பரீக்ஷை, போக காரிகை, தத்வத்ரயநிர்ணயம், தத்வஸங்கிரஹம், ஸ்வாயம்புவவ்ருத்தி, ஸுவ்ருத்தி மற்றும் மந்த்ரவார்த்திகம். ஸுவ்ருத்தி (அ) ஸத்வ்ருத்தி பற்றி தத்வஸங்கிரஹத்தின் கடைசி செய்யுளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அகோரசிவம் மூலமாகவே இது ரௌரவாகம விளக்கமென தெரிகிறது. மந்த்ரவார்த்திகம் மோக்ஷகாரிகையில் பட்டராமகண்டரின் விளக்கவுரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பட்டராமகண்டர் மோக்ஷகாரிகை, பரமோக்ஷ நிராஸகாரிகை, நரேச்வர பரீக்ஷை மந்த்ரவார்த்திகம், ஸத்யோஜ்யோதியின் போக காரிகை, தத்வத்ரயநிர்ணயம், தத்வஸங்கிரஹம் இவைகளுக்கு விளக்கவுரை எழுதியுள்ளார். பட்டராமகண்டர், ரௌரவ விருத்திக்கு எழுதிய ''விவேகம்'' என்பது ஸத்யோஜ்யோதி ஸுவ்ருத்தியாக இருக்கலாம்.

பட்டராம கண்டர் காலம் 10 அல்லது 11ஆம் நூற்றாண்டு. தமிழ்நாட்டு அகோரசிவாச்சாரியார் காலம் 12ம் நூற்றாண்டு. இவர்கள் ஸத்யோஜ்யோதிக்கு இணங்கிய கோட்பாடுகளைக்

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

கொண்டவர்கள். பட்டராமகண்டர், அகோரசிவாச்சாரியார் இருவரும் காமிகம் முதல் வாதுலம் வரையான 28 சிவாகமங் களையும் மதங்கம் பரமேச்வரம், ம்ருகேந்த்ரம் முதலான உபாகமங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு தங்கள் சைவசித்தாந்தக் கோட்பாடுகளை விளக்கியுள்ளனர். மூல நூல்களின் கருத்துக்களை தங்கள் விளக்கங்கள் மூலமாக அவர்கள் ஒருங்குசேர தெளிவுபடுத்தியுள்ளனர். எண்ண வரைமுறை, காரணங் கொண்டு விளக்குதல் முதலியவற்றால் ஸத்யோஜ்யோதி சைவசித்தாந்த வரலாற்றில் ஒப்பற்ற தத்துவ ஞானியாக விளங்குகிறார். அவர் 28 சிவாகமங்களையும் வேதங்களுக்கு மேலாக போற்றுகிறார். சப்தங்கள் சிவாத்மக மாகவும், பாசாத்மகமாகவும் இரு வகை. முதலாவது காமிகம் முதலான சிவனிடமிருந்து உண்டான ஆகமங்கள் மற்றது வேதங்கள் ஆகும் என அவர் கூறுகிறார். முதலாவது மற்றதை விட உயர்ந்தது. வேதங்களை அவர் குறை கூறவில்லை. வேத வேதாந்த விஷயங்கள் அவர் நூல்களில் இடம்பெறவில்லை.

ஸத்யோஜ்யோதியின் தத்துவ விளக்கம் ஆகமங்களையே அடிப்படையாக கொண்டவை. ஆகமங்கள் கிரியை, சர்யை, வித்யை, யோகம் என நான்கு பாதங்கள் கொண்டவை. ஞானம் கிரியை இவற்றிற்கு இடையே வேற்றுமை அதிகம் இல்லை. கிரியைக்கு ஓராண்வழியாக செவிமடுத்து கேட்டு அறிதல் சிறந்ததாகும். கிரியை செய்வதற்குமுன் அதைப்பற்றி அறிவு அவசியம். இதற்கு மூலம் 'ஆகமம்' – ஆசிரியரிடமிருந்து வருவது. இதன் வழியாக இயற்கைக்கு மேம்பட்ட மூலம் அறியப்படுகிறது. ஆகமம் பரம்பொருளான சிவனைப்பற்றிய அறிவு – மற்ற தேவதைகள், ரிஷிகள் - மூலம் மனித சமூகத்திற்கு வந்தது. பரம்பொருள் சிவனின் சாரம் 'சித்' அது சக்தியாகவும் உள்ளது. ஆகமம் பரம்பொருள் அறிவைத் தரும் முக்திக்கு சாதனமாகும். சிவனின் இருகூறு கொண்ட 'சித்' கட்டுப்பட்ட ஜீவர்களிடம் அவன் காட்டும் அன்பின் பெருக்கு. ஸ்வாயம்புவ ஆகமம் (IV 5a) சிவனது சூட்சுமம் அறிவுக்கு புலனாகாமையை விளக்குகிறது. ஸத்யோஜ்யோதியின் விளக்கவுரை சிவன் எப்படி அறியத்தக்கவன் என்பதை அறுதியிட்டுக் கூறுகிறது. அவனே ஆகிற அவன் அறிவினால் மட்டுமே அவனது சித்சக்தியின் மூலமாக மட்டும் அவனையும்

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

அவன் சக்தியையும் அறிய முடியும். சிவனின் சக்தியும் மெய்யறிவுக்குக் காரணம். கட்டப்பட்ட ஜீவன்கள் விடுபட்டு வீடுபெற சிவன் தன் கருணையைக் காட்டுவது அவனது இயற்கை. பந்தங்கள் அறிவை தடுக்கின்றன. ஆகவே 'நான் என் ஒளியை பசுக்கள் மீது செலுத்தி என்னை அடையச் செய்கிறேன்' என சிவன் சங்கல்பித்து பக்த ஜீவர்களை முக்தர்களாகச் செய்கிறான். சைவ சித்தாந்த கோட்பாட்டில் ஜீவன் சிவன் இருவரும் 'சித்' ஆவர். ஜீவர்கள் 'அசித்'–ஆல் ஆன புறப்பொருட்களால் கட்டப்படுகின்றனர். சிவன் அசித் தொடர்பில்லாதவன். ஜீவர்கள் எண்ணிலடங்காதவர். ஆகவே முதல்வகை பரிசுத்தமான 'சித்' ஆக விளங்கும் பதி எனப்படும் சிவன், இரண்டாவது 'அசித்தினால்' கட்டுப்பட்ட 'சித்' ஆகிய 'பசு' மூன்றாவது அசித்தாகவே உள்ள 'பாசம்'. பதி – சிவனும் முத்தர்களும், பசு – கட்டுண்ட ஜீவர்கள், பாசம் – மாயை, கர்மம் கூடியது. சித் – மாறாத மெய்யறிவு, அசித் – மாறுதல் உடைய அறிவிலி, மாயை – சுத்தம் (பிந்து), அழுக்கானது (மாயையின் உண்மை வடிவு) என இரண்டு வகை. அது பலவிதமாக மனம் உடல் பற்றின காரியங்களாக பரிணமிக்கிறது. கர்மம் முதலான புலனாகாத பலன் கொண்டு பின்னர் மறுபிறப்பில் மீண்டும் செயலாற்றுவது. மலம் என்பது அழுக்கு. ஜீவர்களை கட்டுப்படுத்தி பக்குவநிலையில் மறையக்கூடியது.

பல தந்த்ர வழிமுறைகளில் இவை அறியப்படுகின்றன. இவை சைவ சித்தாந்தத்தை முழுமையாக உணர்த்துகின்றன. ஸத்யோஜ்யோதி இதில் சிலவற்றை வலியுறுத்துகிறார். அடிப்படை விஷயங்களில் தனது அறிவுபூர்வ சிந்தனைகளை அவற்றின் ஆகமங்களின் விளக்கங்களில் காட்டியுள்ளார். ரௌரவாகமத்தின் தத்துவ விஷயங்களையும் அதற்கு அவரது தத்வஸங்கிரஹத்தில் உள்ள விளக்கங்களையும் ஒப்பிட்டுக் காணலாம். இந்த ஆகம வித்யாபாதம் 10 படலம் கொண்டது. இது சிறு முன்னுரைக்குப் பிறகு உலகப்படைப்பு, அதன் பிறகு ஒரு படலத்தில் சிவதத்துவங்களை கூறுகிறது. வேறுபட்ட தத்துவங்களின் வெளிப்பாடு அல்லது மாயையின் கூற்று படைப்புக்கு முன்னோடியாக உள்ளதால் இரண்டு படலங்களும் ஒரே மாதிரியாக உள்ளன. தத்துவங்களின் மூன்றாவது விவரணம் 4வது படலத்திலும் நிர்வாண தீக்ஷை செயல்படும் வழிகள்

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

(அத்வன்) தொடர்ச்சி உலகனைத்தையும் குறிப்பதாகவும், தத்துவங்களின் நான்காவது விவரணம் வியோம வியாபி மந்திரத்தின் பொருளும் 10வது படலத்தில் கூறப்படுகின்றன. இந்த நூல் 6 சிறிய தற்கால கையெழுத்துப் பிரதிகளில் கிடைக்கப்பட்டுள்ள போதிலும் கூறப்பட்டவை ஒருங்கிணைந்து உள்ளன என கூறலாம்.

இங்கு கூறப்பட்ட விவரணம் : உலகனைத்தும் முதலில் பரம்பொருள் சிவனே — அவரே இதன் காரணமும் ஆத்மாவும் ஆன சித். அவர் எல்லாம் அறிந்தவர். எல்லாம் செய்பவர். இரண்டாவது அடிப்படை தத்துவம் மாயை. படைப்புக்கு முன்மையுள்ள ஓர் குணமற்ற உபகரணம் (கருவி) (அ) உபாதான காரணம். மாயை, உயர் மாயை என இரு வகை. படைப்பு இரு விதமாகிறது. முதலில் சித் எனும் வஸ்துக்கள் உண்டாகின்றன.

பரம் பொருள் சிவனிடமிருந்து 70 கோடி மந்த்ரங்கள் உண்டாகின்றன. மந்த்ரங்கள் ஆன்மீக வடிவுடையன. ஆன்மாக்கள் சித்தினால் ஆனவை. அவைகளுக்கு வித்யேச்வரர் என்ற எட்டு தேவதைகள். வித்யையே மந்திரமாகும். இத்தேவதைகளுள் அனந்தன் முதன்மையானவர். அதன் பிறகு அதே சிவனிடமிருந்து வீரபத்திரன் (100 ருத்திரர்களின் தலைவன்) பிரம்மா, விஷ்ணு முதலானோர் உண்டாகின்றனர். இந்த படைப்பு மாயையின் தளையினின்றும் விடுபடவே. மற்றொரு படைப்பு உபாதானம் (உபகரணம்). சிவன் இடைப்பட்ட தெய்வங்கள் மூலமாக இதைச் செய்கிறார். அவர் ஆணையின் பேரில் மந்த்ரங்களின் தலைவனான அனந்தன் மாயையை உசுப்பி ஜீவாத்மாவுக்கு அளவு வரையரைக்கப்பட்ட அறிவு, செயல்திறன் கொடுக்கும் கலையை உண்டாக்க உத்திரவிடுகிறார். கலை 'வித்யை, ராகம்' என இரு கூறாகிறது. இவ்விரண்டும் அறிவுக்கும், ஆசைக்கும் ஆதாரமாகின்றன. இதில் கடையானது (ராகம்), பிரதானம் (அ) அவ்யக்தத்தை உண்டாக்குகிறது. மற்ற படைப்புகள் ஸாங்க்யத்தில் சொல்லப்பட்டவை. அதில் மாயை அதன் உடன்படைப்புகள். இரு ஜீவ படைப்புகள் (சிவன், புருஷன்) கூடிய 28 படைப்பு தத்துவங்கள். ரௌரவாகமத்தில் கடைசி வர்ணனை 30 தத்துவங்களின் அட்டவணை. 10 பிரகிருதிகள் (ஆதார இயற்கை தத்துவங்கள்) கலை, அவ்யக்தம், குணம், புத்தி, அஹங்காரம்,

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

மற்றும் 5 தன்மாத்ரைகள், அதனின்றும் 16 விகாரங்கள் (மாற்றம் கொண்டு வெளிவரும்), 11 இந்திரியங்கள், 5 பூதங்கள், புருஷன், வித்யை, ராகம், சிவன் என்பன.

ஆகம நூல் சிவனுக்கும் மாயைக்கும், சிவனுக்கும் ஆன்மாவுக்கும் (ஜீவன்) இடையான தொடர்பை சொல்லவில்லை. சிவனும் மாயையும் தனித்தனியானவை என தெரிகிறது. 'மாயை' சிவனால் உண்டாக்கப்படுவதில்லை. மந்த்ரங்கள் சிவனிடம் இருந்து உண்டானவை. புருஷன் பிரதானத்துக்கு மேம்பட்டவன். புருஷனுக்கும், சிவனுக்கும் உள்ள தொடர்பைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்லப்படவில்லை. மற்றொரு இடத்தில் ''சுத்தாத்மா'' குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. சுத்தாத்மா அப்பழுக்கற்ற, சிவனின் சக்தியால் வளர்க்கப்பட்ட தத்துவம். இது 30 தத்துவங்களில் எண்ணப்படவில்லை. புருஷனில் அடங்கும். ஆகவே 'சுத்தாத்மா' 'அசுத்தாத்மா' என இருவகை, தாழ்ந்த, உயர்ந்த மாயையைப் போன்றது. ரௌரவாகம, வித்யாபாதம் மிகவும் சிறியது. இதன் கடை இரண்டு அத்தியாயங்கள் தீக்ஷை, 'ஆத்ம ஸங்கராந்தி பற்றியவை. 12 செய்யுளில் தீக்ஷையை புகழ்ந்து மோக்ஷம் என்பது உடல் இயற்கை மாற்றம் அடைந்து சிவனின் தன்மையை கொண்ட புது உடல் (உரு) அடைவதே என கூறுகிறது. அது சிவனிடமிருந்து பிரியா நிலையை அடைகிறது. மோக்ஷம் சிவனுடன் இரண்டறக் கலத்தலாகும்.

ஸத்யோஜ்யோதி ரௌரவாகமத்தினின்றும் எல்லா வற்றையும் தத்துவஸங்கிரஹத்தில் எடுத்தாண்டுள்ளார். அவ்யக்தம் வரை ஸாங்க்ய தத்துவங்களுடன் குணத்தை தன் தத்துவமாக ஏற்று பிறகு ராகம் (ஆசைக்கு காரணம்) வித்யை (போகத்திற்கு காரணம்) பற்றி கூறுகிறார். அனுபவம் சித்தின் பரிணாமம். வித்யை பரிணாம காரணம். புலன்கள் புற விஷயங்களை ஏற்க புத்தி அவற்றை மனதுக்குரிய வஸ்துக்களாக மாற்றுகிறது. புருஷன் வித்யை மூலமாக போக்தா கிரஹணம் இந்திரியம் மூலமாக போகம். வஸ்துக்கள் புத்தி மூலமாக போக்யம் என மூன்றும் அனுபவ நிலைகள். புருஷன் போக்தாவாகவும் கர்த்தாவாகவும் உள்ளான். அறிபவன் அனுபவிப்பவன் அவனே. நியாய சாஸ்த்திரத்தில் ஆத்மா நேரிடையாக அறியதக்கது அன்று. ஆனால் சைவசித்தாந்தத்தில்

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

ஸ்வஸம்வேத்யன் – தன்னறிவு உள்ளது ஆகும். 'வ்யக்தி' ஸத்யோஜ்யோதியின் தத்துவத்தில் முக்கியமான ஒன்று. புருஷன் தன்னுள்ளே ஒளிந்திருக்கும் அறிவு செயல்திறமை கொண்டவன். இந்த வ்யக்தியை நிர்ணயிப்பது கலை. அது உள்மறை பொருளின் ஒரு பகுதியை அழுத்தி வித்யா தத்துவத்தின் ஒரு பக்க செயலை உண்டாக்குகிறது. ஸ்தூல தத்துவங்களிலிருந்து கலை வரை உள்ளவை ஜீவனின் பூதவுடலை உண்டாக்குகின்றன. அது ஜீவனுக்கு ஜீவன் மாறுபட்ட கர்மவினைக்குட்பட்டதாக இருக்கிறது. ரௌரவாகமப்படி 28 தத்துவங்கள். இதில் தலையாய மாயை ஜீவ உடலுக்கு அடிப்படையாகிறது. அது தன்னுணர்வற்ற, அசேதன, தனிப்பட்ட என்றும் உள்ள, எங்கும் நிறைந்த ஒன்று. அடுத்து புருஷ விவரணம். பசு என்பது என்றும் உள்ள எங்கும் நிறைந்த மலங்களால் அனாதியாக கட்டுப்பட்ட செயல் உடையது. பசு ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுண்டு ஈச்வரனை அண்டியுள்ள தத்துவம். மலம் என்ற அழுக்கு. பசுவின் செயல், அறிவுத்திறன் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறது. ஆதியற்ற அதற்கு முடிவு உண்டு. அதற்கு எண்ணற்ற சக்திகள் உண்டு. இதன் இச்சக்தி தீக்ஷை என்ற செயல் முறையால் அகற்றப்பட்டபின் ஜீவன் (பசு) எல்லாம் அறியவல்ல சுத்தாத்ம தத்வமாக பரிணமிக்கிறான். இந்த பரிசுத்த ஜீவனுக்கு மேலாக மண்டலீகன், வீரபத்திரன் முதலிய 100 ருத்ரர்கள், மந்த்ரங்கள் என்ற ஜீவன் 70 கோடி, மஹா மந்த்ரேச்வர்கள் ஆகியோர் கருதப்படுகின்றனர். ஜீவன்களுக்கு மேலானவர் சிவன். இந்த உயர்ந்த தத்துவம் சக்தி சக்திமான் என இரு கூறாக இருப்பினும் சிவனின்றும் சக்தி வேறுபடாதது. சர்வ அறிவும் சர்வ வல்லமையும் சக்தி எனப்படுவது. சிவன் சர்வக்ஞன், சர்வ வல்லவன். இந்த நிலையில் மலம் நீங்கிய ஜீவன் சிவனுக்கு சமமாகிறான். மோக்ஷத்தில் இரு வகையுண்டு. அபர மோக்ஷம் கீழ் நிலை. இது மலம் நீங்கிய நிலை. பர மோக்ஷம். உயர் நிலை - கடைநிலை - எல்லா நிலையும் கடந்து சிவனுடன் சமமாக நிற்பது (சிவசமதை).

ரௌரவாகமம் எல்லா மந்திரங்களும் சிவனிடமிருந்தே உண்டானதாக கூறுகிறது. ஸத்யோஜ்யோதி அவை வேறுபட்ட ஜீவன்களாகும், தீக்ஷை அல்லது சிவனருள் மூலமாக

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

மந்திரங்களாயின என்கிறார். ரௌரவாகமத்தில் கூறாத ஒரு கருத்து — மாயை என்பதும் புருஷனும், அவ்வாறே புருஷனும் சிவனும் ஒன்றுக்கு முற்றிலும் வேறுபட்டவை என்பது.

ஸ்வாயம்புவ ஆகமம் : 4 அத்தியாயங்களில் பசு, மூன்று தளைகள் (பாசம்), சிவனின் அனுக்ரஹ சக்தி, அடையும் வழி (அத்வா) ஆகியவற்றை விவரிக்கிறது. இவற்றை தன் தத்வத்ரயநிர்ணயத்தில் ஸத்யோஜ்யோதி 32 ஆர்யா செய்யுளில் கூறியுள்ளார். இதன் பயன் மெய்யறிவு தீக்ஷை இரண்டின் மூலம் மலம், மாயை, கர்மம் நீங்கி, முக்தி பெறுதல். அறிவு என்பது சிவனின் சித்சக்தி அவனருளால் கிடைப்பது. ஆகம அறிவு தீக்ஷையாகும். முதல் நிலை – மலம் ஏற்ற ஜீவன் – அறிவும் செய்திறனும் அற்றது. பிரளயகாலத்தில் ஏற்படுவது. இரண்டாம் நிலை – மலம், மாயை ஏற்ற ஜீவன். இதில் அறிவு செயல்திறன் பகுதியாக பெற்றது. இவ்விரு நிலையிலும் கர்ம வினையெனும் தளையால் கட்டப்படுவது ஜீவன் கலையுடன் கூடிய இந்நிலை போகம் என்ற கர்மவினை ஏற்று மலம் என்ற பக்குவநிலை அடைதல். இது மூன்றாம் நிலையான தீக்ஷக்கு வழி கோலுகிறது.

இரண்டாவது அத்தியாயம் மூன்று தளைகளை (மலம், மாயை, கர்மவினை) பற்றியது. இவை சைவ ஆகமத்துக்கு உரிய தத்துவம். மலத்துடன் கூடிய அறிவு 'பக்தர்' 'முக்தர்' வேறுபாடு அறிய முடியாத ஒன்று. இந்த மலத்துக்கு கீழாவது மாயை. இது மலத்தின் செயல்பாட்டை ஜீவனின் அனுபவ வாயிலாக முடித்து வைக்கிறது. மாயை கர்மாவுக்கு பிறகு தீக்ஷ விவரணம். தீக்ஷத் தான் ஜீவன். இத்தளைகளினின்றும் விடுவிப்பது சிவனிடம் அடிமைப்பூண்டு அண்டியிருப்பது சிவ ஒளி பெறுவது இது. இது தூய்மையற்ற உலக நிலையிலிருந்து தூய்மையான சிவலோக 'சிவதாம' போக வழிமுறையாகும். சிவதாமன் என்பது சிவனின் இருப்பிடம். சின்மயமான சிவ ஒளி என்று இது பொருள் கொண்டது. ஜீவனுக்கு தூய்மை அளிப்பது தீக்ஷ. சிவன் அருளால் தெய்வ ஒளி தருவது சிவனின் அனுக்ரஹ சக்தியின் பரிமாணமாகும். தீக்ஷ 'தாச்' என்ற வினையினின்றும் வருவது; 'கொடுக்க ஆசை' என பொருள் படுவது. தந்திரமுறை பொருள் – தீ கொடுப்பது;

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

அறிவு அளிப்பது; க்ஷா – அழிப்பது – பந்தத்தின்றும் விடுபடுவது என இருவகை பொருள்பட அமைந்துள்ளது.

மூன்றாவது அத்தியாயம் கடவுள் (சிவனின்) அருள் சக்தி பற்றியது. அனுக்ரஹ சக்தி பொதுவானது. சிவனின் எல்லா திருவிளையாடல்களும் அவனால் ஜீவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட அருள்மாரி ஆகும். இதுவே அவன் சக்தியாகும். அனுக்ரஹம் என்பது – உணர்வு, வலி நீக்குவது, உதவி, ஆசை நிறைவேற்று வது என பொருள்படும். சிவனின் முழு சக்தியும் எல்லா ஜீவன்களுக்கும் நன்மை செய்வதே. இதுவே அவன் செய்யும் உதவி. 'ஸர்வ அனுக்ராஹிக' என்ற சொற்றொடரை ஸத்யோஜ்யோதி வலிமை தருவது என விளக்குகிறார். ஈச்வரனின் சர்வ வல்லமையை காட்டுகிறது இது. சிவனின் அருளால் அவனது இச்சையால், செயல்படுத்தப்பட்டு எல்லாவற்றிலும் மேம்பட்டு இருக்கும் ஜீவன்களே வித்யேசர், அனந்தர் எனப்படுவர்.

உயர் தத்துவமான சிவனுருப்பின் மந்த்ரங்கள் என்ற உயர் ஜீவன்களைப்பற்றி கூறுகிறது இந்த ஆகமம். இவை சிவனிடமிருந்தே உண்டானவை எனக் கூறுகிறது. ஆனால் ஸத்யோஜ்யோதி சிவன் படைப்புக்கு யஜமானனாகவே கூறி முழுமையான படைப்பு என கிடையாது – ஏற்கனவே படைக்கப்பட்டது எதுவும் உள்ள நித்யமான உபகரணத்தின் வேற்றுருவே என்றும், ஜீவன் நித்யமானது, மந்திரமுடன் நித்யமான ஜீவன் சிவன் அருளால் எந்நிலை அடைவது என்றும் கூறுகிறார். கர்மத்துக்கு ஏற்றபடி அவரவர் செயல் ஏற்படுகிறது. மந்த்ரங்கள் சிவனிடம் நிலைத்து நிற்கின்றன. மந்த்ர நிலை மோக்ஷ நிலையின் கீழ்ப்பட்டது. எந்தவித செயலும் அற்ற சிவனிலேயே முழு வீடுபேறு ஆகும். மந்த்ரநிலை சிவனுடன் ஒன்றுதலை தருவது. (ஸாயுஜ்யம்) 'சிவாந்தே' என்ற சொற்றொடர் – சிவனிடத்தில் என்ற பொருளில் வைக்கப் பட்டுள்ளது. இந்த ஸாயுஜ்யநிலையிலும் வீடு பேறு சிவனுக்கும் முக்த ஜீவனுக்கும் ஒரு சில வேற்றுமைகளை அறிவுறுத்துகிறது.

'அத்வா' (மார்கம்) விரிவாக மற்ற பகுதிகளில் கூறப்படுகின்றது. இது தீக்ஷையைக் குறிப்பதாகும். தீக்ஷ கர்மத்தை போக்கும் ஒருநிலை. அது மாயையின் பேரில் செயல்

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

புரியும். ஆக தீக்ஷை மாயைச் சூழலில் கர்மவினை தொலையுங்கால் செயல்படுவது. அது மலத்தை நேரடியாக அழிப்பதில்லை. அது அழிவது சிவன் அனுக்ரஹம் (அ) சிவ சக்தியின் ஜீவன்பால் வீழ்ச்சியினால் அழியவல்லது. அதை சரீர செயல்களான தீக்ஷை மூலமாகவே நீக்கப்படல் வேண்டும். அப்பொழுதுதான் சிவசக்தி (அ) சிவன் அருள் செயல் புரியும்.

இந்த விதமாக தத்வநிர்ணயத்தில் ஸத்யோஜ்யோதி இரு ஆகமங்களில் கண்ட பிரளயகாலத்து உறங்கு நிலையில் உந்தப்படும் சிவ, ஜீவ, மாயை என்ற தத்துவங்களை விளக்கி 'மலம்' என்பதன் உட்பொருளை தெளிவுபடுத்தி, மனித உலகம் முழு வீடு பெற இந்த சிவத்தொண்டு (தீக்ஷை) என்ற செய்முறை தேவை. எல்லாவற்றிற்கும் யஜமானனாக உள்ள சிவம் எல்லாவிதத்திலும் தூய்மையும், ஒப்புயர்வற்றதும் ஆகும் என ஸத்யோஜ்யோதி தனது ஸித்தாந்தத்தில் உறுதிபட கூறியுள்ளார்.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

ŚAIVA RITUALS AND PHILOSOPHY

V.A. DEVASENAPATHI

Śaiva rituals are closely related to Śaiva philosophy. Saivism is based on the Vedas and Śaiva Āgamas. The former are considered general and the latter, special. The Āgamas consist of four parts, namely *caryā, kriyā, yoga* and *jñāna.* Saivism declares that salvation is attained only through *jñāna*; *caryā, kriyā,* and *yoga* prepare the way for *jñāna.* Jñāna, not being knowledge in its theoretical aspect, but plenary wisdom or experiential knowledge, requires preliminary practices represented by *caryā, kriyā,* and *yoga. Jñāna* is plenary wisdom, regarding *pati,* (the Lord), *paśu* (souls in bondage) and *pāśa* (the bonds, consisting of *āṇava, karma* and *māyā*).

In this paper, Saivism is considered with special reference to Śaiva Siddhānta. The basic texts are the fourteen Tamil works known as *Meykaṇḍa cāttiram.* The *Śivajñānabodham* is the brief original, having a verse commentary called the *Śivajñāna Siddhiyār.* The *Siddhiyār* consists of two parts; the first is called Parapakkam (*parapakṣa*) and the second Supakkam (*svapakṣa*). The first part states the views of some systems, both heterodox and orthodox and refutes them from the standpoint of Śaiva Siddhānta. The second part expounds the basic teachings of Śaīva Siddhānta, meeting in the course of this exposition, doubts and difficulties raised by other schools. It will be seen that there is full scope for arguments and reasoning. The present paper is based mainly on the *svapakṣa* of the *Siddhiyār.*

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

The *pramāṇas* (means of valid knowledge) accepted by the Siddhāntin are *pratyakṣa, anumāna* and *śabda*. But these three are subsidiary to *jīva citśakti* (the intelligence of the finite soul), which again is illumined by *śiva citśakti*. Perhaps an analogy may be helpful. The *pramāṇas* are like spectacles, *jīva citśakti* is like the human eye and *śiva citśakti* is like sunlight. Whether in the stage of bondage or release, Śiva's grace, as His *citśakti* has to be the informing principle.

Pati (Paśupati) is the Lord of souls (*paśu*). Souls are essentially intelligent but are beginninglessly tainted by three impurities (*mala*), called *āṇava, karma* and *māyā*. As these bind the souls, they are called *pāśa* and are like a rope consisting of three strands. *Āṇava* is so called because it limits the pervasive nature of the souls. It is like the green matter in copper. It is called *sahaja mala,* as co-existent with souls. It operates in two ways: (i) completely obstructing the soul's cognitive, conative and affective functions and (ii) when by the Grace of God, these functions are made possible, distorting the soul's sense of values. It promotes a wrong sense of 'I' and 'Mine'. Under its influence the soul's capacity for deeds (*karma*) by thought, word and physical action is motivated by a false sence of 'I'– egoism in its nominative aspect. Thus *karma,* becomes a bond. Likewise, physical bodies, sense and motor-organs, with the world and its objects of experience, meant for overcoming partially the darkness cast by *āṇava*, are misused for selfish and sensual pleasures. Souls try to possess everything as their own. This is under the influence of egoism (*āṇava*), in its possessive aspect. Thus *māyā* also becomes a bond.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

Under the influence of *āṇava* souls acquire and increase their stock of *karma*. The fruits of *karma* (good and bad) have to be experienced. Hence the cycle of births and deaths.

How are souls to get rid of the bonds ? The Lord, in His transcendent aspect, is beyond all functions. But, as the embodiment of Grace, He performs five functions, to help souls to overcome the bonds. When souls are completely in the grip of *āṇava,* in total darkness, (1) He creates the world out of *māyā* which is the basic source from which all material things evolve. The souls are given bodies, with their accessories and, objects of experience, according to their *karma.* (2) The Lord maintains the world in existence to enable souls to work out their *karma.* (3) He withdraws (destroys) the world to give rest to souls. (4} He causes obscuration to souls so that they may not prematurely withdraw from worldly life which is necessary to work out *karma* and to acquire spiritual ripeness. When souls become weary of the apparently endless cycle of births and deaths, going up and down in the scale of embodied existence (5) The Lord's redemptive grace begins to operate.

It is to be noted that the Siddhāntin recognises the operation of Grace at all levels. Souls weary of the cycle of births and deaths are led to progress from the barely materialistic and atheistic levels to the spiritual and theistic levels, with various intermediate stages. Thus the soul is brought to the preliminary and preparatory stages of the Saivite faith. These are, as mentioned earlier, *caryā, kriyā,*

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

yoga and *jñāna*. These are taken as *dāsa*, *satputra*, *sakha* and *sanmārga* respectively.

Dāsa mārga is the way of the servant offering services to his master. This consists in acts of physical and external service. These are sweeping the temple precincts, keeping them suitably clean, gathering flowers and stringing them into garlands of various types, singing the praises of the Lord, lighting the temple lamps, maintaining temple-gardens and offering services to the devotees of Śiva. Such service enables the followers of this *mārga* to reside in Śivaloka.

Satputra mārga consists in acts, physical and mental. These are getting ready fresh flowers, incense, lamps, water for sacred bath for the images and food offering. With purification of the five *sthānas* relating to (1) *ātman* (2) *sthāna* (3) *dravya* (4) *mantra* and (5) *liṅga*, the image has to be installed for worship. Obeisance is offered to (1) the seat on which the image is to be placed (2) the particular form in which the Lord is invoked and (3) the overall pervasive effulgent spirit of the Lord. These three are respectively *āsana*, *mūrti* and *mūrtimān*. Thus the worshipper's mind is attuned to rise from the physical to the spiritual levels. Praises are offered, elevating the mind to the spiritual level. *Satputra mārga* is the path of the dutiful son, who comes close to the Lord and thus has *śiva sāmīpya*.

The third is *sakha mārga*, the path of the friend. This is *śiva-yoga*, consisting in controlling the breath, and progressing from *mūlādhāra* to the highest levels, with

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

experience of the intervening stages, shedding *karma* and contemplating the full effulgence. The pursuit of this path confers *śiva rūpa*, similarity of Śiva's form on the devotee.

Sanmārga is the good path leading to the *sat*, the Plenary Reality. This may be either by way of teacher-pupil relationship or by way of lover-beloved relationship. As the path pursued by the pupil, it consists in studying all arts, Purāṇas, Vedas, the various other systems and discovering their inadequacies finally seeking the *jñāna* relating to *pati*, *paśu* and *pāśa*. This *jñāna*, arising above the tripartite distinctions, knowledge, knower and object of knowledge - enables, the soul to gain inseparable union with Śiva.

It may be noted that the devotee is trained to attune his body, sense-organs and internal organs to the spiritual Reality through the stages of acts (1) mainly physical and external (2) partly physical (3) mainly mental and (4) totally spiritual. Besides bringing his whole physical - mental accessories together in worship, his various acts of worship, show the association of the physical elements of nature also in worship. The objects used in worship are drawn from earth, water, fire, wind and *ākāśa*. Thus human and external or (physical) nature, *cetana* and *acetana prapañca* combine in worship. The entire service is treated as an offering at the Feet of the Lord.

There is *jñāna pūjā* also mentioned in this context. It consists of (i) oneself learning works relating to *jñāna*. (ii) enabling others to learn these, (iii) enabling others to listen to exposition of good works, (iv) oneself listening to

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

such exposition and (v) meditating on the Plenary Reality. These five are also called *jñāna-yajña* (ஞான வேள்வி).

The ninth *sūtra* of the *Siddhiyār*, describes worship on the mental level, to counteract the residual effects of *karma*. *Antaryāga* is performed so that the intelligence of the soul may shine forth unclouded by *āṇava* even as when a certain powder is applied to the surface of a mirror, the dust covering it is removed, enabling the mirror to shine well. In this *pūjā*, sandal paste, flowers, incense, camphor, water for bathing the image, food for offering and other articles are *mentally* gathered for worship. *Arcanā, homa* and *dhyāna* are to be performed by *jñāna*. The articles used in this worship have a symbolic significance. For example, the eight flowers are : (1) non-violence (2) control of external organs (3) control of internal organs (4) compassion (5) wisdom (6) truth-speaking (7) austerity and (8) freedom from mental impurities. If in addition to this mental worship, desire is felt for external worship, one should gather the necessary articles without troubling others or even oneself. Above all, difference between external and internal manifestation of Śiva, *must not* be entertained.

An entertained part of worship is pilgrimage. Pilgrim centres are : (1) holy ground (*sthala*) sanctified by the divine presence in the image installed in the temple (2) *mūrti* and (3) the sacred water (in a tank or river) (*tīrtha).* The bath in the sacred water is not merely for physical purification but also and mainly for symbolically immersing oneself in the love of the Lord and His creation (*cetana* and *acetana prapañca*). Appar, a great

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

Śaiva saint who is an exemplar of *caryā*, sings that not only bath in a single *tīrtha* but also bath in the collected waters of a crore of *tīrthas* will be of no avail, *if* the pilgrim lacks love for the Lord. The *mūrti* is not a piece of stone, but a living presence visible to the eye of faith. *Sthala* is holy ground charged with spirituality generated by the deity worshipped there and the invisible presence of those who worshipped earlier.

Thus in various ways, a devotee is prepared by the Grace of the Lord for gradual emancipation from the bonds. A devotee comes to feel that God is the real agent of all deeds. When he realises that he is just an instrument in the hands of God, the grip of *karma* weakens. He also changes his attitude and mode of behaviour to things, animate and inanimate around him. When egoism in its nominative and possessive aspects is undermined, the stage is set for removal of *āṇava*, even as when a cataract obscuring eye-sight ripens, it is fit for removal by surgical operation. The devotee engages in action, now not for moral rewards and escape from punishment but as duty performed in love, in scorn of consequences. *Puṇya* and *pāpa* are both treated as fetters, of gold and iron respectively. This is an attitude of indifference, not to the distinction between good and evil but to the expectation of rewards and fear of punishment. This is called *iruviṉaioppu*. *Tirodhāna śakti* of the Lord which prevented the soul from premature withdrawal from this educational process, now becomes *anugraha śakti*. Maturation of *mala* is called *malaparipāka*. When this stage is reached, there is onset of Divine Grace

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

(*śaktinipāta*). The onset may be very slow (*mandatara*), slow (*manda*), fast (*tīvra*) or very fast (*tīvratara*) according to the degree of ripeness of the *mala.* Wet-wood takes long to catch fire. Less time is required for dry-wood. Charcoal requires even less time. Camphor is quick to catch fire. In like manner, souls in various stages of *mala paripāka* respond at different rates to the operation of Grace.

Śaiva Siddhānta classifies souls into three groups : those with one *mala* (*āṇava* alone-*vijñānakalas*), those with two (*āṇava* and *karma* - *praḷayākalas*) and those with three (*āṇava, karma* and *māyā* - *sakalas*). To the *vijñānakalas,* Śiva appears as their inner light and removes *āṇava.* Śiva, appears in a divine form, with crescent, etc., to the *praḷayākalas* and removes *āṇava* and *karma.* To the *sakalas,* He appears in a human form as Guru. In other words, Guru must be treated as Śiva himself. Just as a decoy animal is used to catch wild animals, Śiva appears in human form. Appearance in a divine form will scare human beings. Hence this device. The Guru is said to be an embodiment of Divine Grace. The Guru performs *dīkṣā* (purificatory rite).

As *mala* is positive, its removal calls for an appropriate rite. *Dīkṣā* signifies removal of *mala* and manifestation of the *śivatva* inherent in the soul. *Dīkṣā* is of various types, like *dīkṣā* by *hautri* (*homa*). This is of two types—mentally performed (*jñānavatī*) and actually performed (*kriyāvatī*). *Dīkṣā* is again, various as *nayana* (by look), *sparśa* (touch), *vācaka* (by word of mouth) and *mānasa* (mental).

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

In fact, the advent of the Guru is like a king going forth to rescue his prince who, kidnapped in his childhood, by gypsies, grows up as one of them taking to their way of living. The king reveals the identity of the prince and enables him to give up gypsy ways and to live as a prince.

Dīkṣā is important as *preparing* the way for *jñāna*. Śaiva Siddhānta is firm in its insistence that salvation is only through *jñāna*. This *jñāna* is called *pati-jñāna* as different from *paśu* and *pāśa-jñāna*, relating to the finite soul and the material world, and the bonds. It has to be noted that *paśu-jñāna* gives awareness of the soul as different from *pāśa* i.e., as an intelligent entity. This is only an intermediate stage, the final one being *pati-jñāna*.

At a preliminary stage, the soul has to practise *śivo'ham-bhāvanā*. How is contemplation of the self as Śiva in *śivo'ham-bhāvanā* consistent with the recognition of entitative difference between the self and Śiva ? The Siddhāntin gives the analogy of *garuḍa-bhāvanā*. When a person is bitten by a Cobra, the poison is drawn off by the Māntrika who identities himself with the guardian deity Garuḍa; after the withdrawal of the poison, he reverts to his own personality. Even so, to remove the *mala*, the *sādhaka* practises identification with Śiva. After the removal of *mala* by this process, the *sādhaka* resumes his essential nature as *cit* (intelligence), so long obscured by *mala*. This does not mean that he now takes himself to be the infinite spirit. The identification with the infinite, taught by the Vedas, through the Mahāvākyas, is for the purpose of removal of *mala*. 'I am not any of the things I

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

perceive, nor am I, the Supreme Being' - This realisation enables the soul to take upon itself to render loving service to the world, no longer claiming primacy for its actions but serving as God's instrument.

There is *advaita* relationship between God and soul all along. In the state of bondage, the soul puts itself before God, on account of *mala*. At and after release, the soul gets behind God. (Compare the second and the tenth *sūtras* of the *Śivajñana-bodham*). The *advaita* relationship is explained as one in which Śiva is *one with (ஒன்றாய்), different from* and *along with (உடனாய்)* souls. The Siddhāntin invites attention to three of several meanings of the word *advaita* — (i) as denial of anything other than Brahman *(இன்மைப் பொருள்)* — nothing exists besides Brahman; (ii) is the contrary, opposite *(மறுதலைப் பொருள்)*. In otherwords, there are entities differing from Brahman, with opposite qualities; (iii) The Siddhāntin suggests a third meaning. This is *otherness* in a special sense — அன்மைப் பொருள். The sting of otherness in duality (*dvaita*) is removed by recognising entities as *essentially the same* (Brahman and souls as *cit*) but *entitatively different*. The analogies for the three meanings are (1) *prakāśa-aprakāśa*, (2) *dharma-adharma* and (3) *brāhmaṇa-abrāhmaṇa*.. The religious rites etc., are performed to bring about in vivid realisation, by God's grace, the *advaita* relationship to God. The soul sees now everyone and everything shining in the glory of Śiva. Thus, *advaita* is realisation, in theory and practice, of the oneness of God with everything. In brief the Siddhāntin's views of *advaita* is *not 'there are not two'* but *'they are not two'*.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

Tāyumānavar's prayer expresses the longing of all souls :

"Oh, for the day when I shall be one with the abiding Spiritual Reality in the way I have been so far one with *āṇava*".

"ஆணவத்தோடு அத்துவிதமானபடி மெய்ஞ்ஞானத்
தாணுவுடன் அத்துவிதமாகும் நாள் எந்நாளோ !"

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

சைவ சடங்குகளும், தத்துவங்களும்

V.A. தேவஸேனாபதி

(கட்டுரைச் சுருக்கம்)

சைவ சடங்குகள் வேதங்கள், சைவாகமங்களை அடிப்படையாக கொண்டு சைவ சமய தத்துவத்துடன் தொடர்பு கொண்டவை. ஆகமங்கள் சர்யை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என நான்கு வகைப் பகுதிகள் கொண்டவை. சர்யை, கிரியை, யோகம் மூன்றும் ஞானத்துக்கு வழி கோலுகின்றன. ஞானம் என்பது பதி (கடவுள்), பசு (ஜீவன்), பாசம் (ஆணவம், கர்மம், மாயை எனும் மும்மலங்கள்) இவைகளின் தொடர்பினை அறிந்து பதியை அடையும் வழியை உணர்வதாகும்.

சைவ சித்தாந்தத்திற்கு அடிப்படை மெய்கண்ட சாத்திரம் எனும் பதினான்கு தமிழ் நூல்களாகும். சிவஞான போதம் எனும் நூல், சிவஞான சித்தியார் என்ற செய்யுள் உரையுடன் கூடிய சுருக்கமான மூல நூலாகும். சித்தியார், பரபக்ஷம் (பரபக்கம்) ஸ்வபக்ஷம் (சுபக்கம்) என இரு பகுதிகள் கூடியது. முதல் பகுதி நாத்திக, மற்றும் இதர ஆத்திக கோட்பாடுகளை மறுதளித்தும், இரண்டாம் பகுதி சைவ சித்தாந்த அறவுரைகளை விளக்கியும் காட்டுகின்றன. இந்தக் கட்டுரை சித்தியாரின் ஸ்வபக்ஷத்தின் அடிப்படையை பெரும்பாலாகக் கொண்டது.

மெய்யறிவுக்கு ஆதாரமான பிரமாணங்களான பரத்யக்ஷம், அனுமானம், சப்தம் என்பன, சிவசித் சக்தியால் தெளிவுறும் ஜீவசித் சக்திக்கு அனுகுணமாக கண்ணாடி போன்றவை. ஜீவசித்சக்தி மானுட கண் போன்றது. சிவசித் சக்தி சூரிய ஒளி போன்றது. பந்த நிலையோ அல்லது முக்தி நிலையோ சிவனின் அருள். அவனது சித்சக்தியாக மெய்யறிவைத் தூண்டும் தத்துவமாக உள்ளது.

பதி (சிவன்), பசுக்களுக்கு (ஜீவாத்மாக்களுக்கு) தலைவன். ஜீவன்கள் மதிநுட்பம் கூடியவை. ஆனாலும் ஆணவ, கர்ம, மாயை என்ற மும்மலங்களால் பாசக்கயிற்றினால் கட்டப்பட்டு தன் நிலையிழக்கின்றன. ஆணவம் ஜீவனின் பரந்த தன்மையை கட்டுப்படுத்துகிறது. இது ஸஹஜமலம் (உடன் பிறந்த அழுக்கு) எனப்படும். இது ஜீவனின் சுய அறிவையும் செயலையும் போக்குவது. சிவனின் அருளால் அறிவு செயல்திறன்

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

பெற்றாலும் நான், எனது என்ற பொய்யான அறிவுடன் செயல்பட வைக்கிறது. ஆகவே கர்மாவும் இதனால் 'மலம்' ஆகிறது. ஆணவத்தினால் அறிவின்மை என்ற இருளில் சிக்கி ஜீவன்கள் தன்னிச்சையாக, தனக்கென்று புலனின்பம் பெறுவதை பெரும் இன்பமாகக் கருதி மாயையினால் கட்டுப்பட்டு மெய்யறிவை அடைய முடிவதில்லை. ஆணவத்தினால் ஜீவன்கள் கர்மவினைகளை அதிகரித்து அதற்கேற்ற நல்ல அல்லது கெட்ட பலன்களை அனுபவிக்க வேண்டி பல பிறப்பு இறப்புகளை எதிர்கொள்கின்றன. இந்த பந்தங்களை அகற்றுவது எங்ஙனம் ? எல்லாம் கடந்த நிலையில் ஆண்டவன் எந்தவித செயலுமற்றவன். அருளின் வடிவான அவன் ஆணவத்தின் முழு இருளில் அகப்பட்ட ஜீவன்களை கரையேற்ற ஐந்து விதங்களில் அருள் புரிகிறான். அவை ஜீவன்களின் கர்ம வினைகளுக்கு ஏற்றபடி பல்வேறு உபகரணங்களுடன் கூடிய உடல் அமைப்பைத் தரும். உலகை இயக்கி ஜீவர்கள் தங்கள் கர்ம வினைகளை தீர்க்க உதவுவது, உலகை அழித்து ஜீவன்களுக்கு ஓய்வு அளிப்பது, ஜீவன்கள் உரிய பக்குவ நிலை அடையும் வண்ணம் பலவித உடல்நிலைகளை தந்து ஆட்டுவிப்பது, ஜீவனை பந்தத்திலிருந்து விடுவிக்க தன் அருளை அளிப்பது என்பன. அவை இந்த சித்தாந்த கடவுளின் அருள் எல்லா நிலைகளிலும் செயல் புரிவதை ஏற்றுக் கொள்கிறது. ஜீவன்கள் கீழ்த்தரமான உலகாயத நிலையிலிருந்து ஆன்மீக நிலை அடைய பல நிலைகளை கடந்து, சைவ தத்துவத்தில் ஆழ்ந்த பற்றுக் கொள்ள வகை செய்கிறது. சர்யை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பவை இந்நிலைகள். இவை முறையே தாஸ, ஸத்புத்ர, ஸஹ, சன்மாகம் எனப்படுகின்றன.

1. தாஸ மார்கம் (தொண்டு நிலை) :

எஜமானனிடம் வேலைக்காரன் குற்றேவல் புரிவது. கோயிலில் உடல் உழைப்பு — துப்புறவு செய்தல், மலர் பறித்து தொடுத்தல், புகழ் பாடுதல், விளக்கேற்றல், சிவனடியார்களை ஸேவித்தல் முதலியன. இதனால் சிவலோகப்ராப்தி கிடைக்கும்.

2. ஸத்புத்ர மார்கம் :

உடல் மனம் ஒன்றி சேவை செய்தல். பூஜைக்குரிய புதிய வாசனை மலர்கள் திரவியங்களையும், தீபங்களையும் அபிஷேகத்திற்குரிய தீர்த்தம் கொணர்தல் மற்றும் உணவு படைத்தல். ஐந்து நிலை தூய்மை (ஆத்ம, ஸ்தான, த்ரவ்ய,

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

மந்த்ர, லிங்க) பெற்ற பிரதிமை பூஜைக்கு பிரதிஷ்டை செய்யப்படுகிறது. பீடநிலை, கடவுளின் உருவம், முழுமை பெற்ற கடவுளின் அருட்ஜோதி வணக்கத்திற்குரியவை. இவை ஸ்தானம், மூர்த்தி, மூர்த்திமான் எனப்படும். மனநிலையை மேம்படுத்தி ஆன்ம நிலைக்கு கொண்டு செல்வது இந்த வழி. கடமை மிக்க மைந்தன் செய்வதை போன்றது சிவனருகில் கொண்டு செல்வது.

3. 'ஸக' மார்கம் :

நட்புவழி. இது சிவயோகம். மூச்சை நிறுத்தி மூலாதாரம் முதல் உயர்நிலை வரை சென்று, கர்ம வினை அகன்று முழு சிவ ஒளியை தியானித்துக் காண்பது. இது சிவ ரூபத்தை – உருவ ஒற்றுமை தர வல்லது.

4. ஸன்மார்கம் :

ஸத்தை அடையும் நல்வழி. ஆசிரியர்-மாணவர், காதலன் - காதலி உறவுமுறை போல், கலை, புராணம் முதலிய அறிவு பெற்று அவற்றின் முழுமையின்மை அற்றது. பதி, பசு, பாசம் என்ற மூன்று நிலை அறிந்து ஞானம் அறிபவன், அறியப்படுவது என்ற முந்நிலை கடந்து சிவனுடன் ஒன்றறக் கலத்தல்.

ஜீவன் தன் சரீர சுத்தியையும் இந்திரியங்களின் தூய்மையையும் தன் செயல்முறைகளால் (1) சரீரம் (உடல்) வெளிப்புறம் முழுமையாக (2) சரீரம் மனம் பகுதியாக (3) மனமே முழுமையாக (4) ஆன்மநிலை என்ற நான்கு நிலைகளில் பெற வேண்டும். மனம் காயம் ஒன்றுபட்டு தொழுகையில் ஈடுபடவேண்டும். பூமி, நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம் முதலியன சம்பந்தப்பட்ட எல்லா வஸ்துக்களும், சேதன, அசேதன, ப்ரபஞ்சம் முழுமையும் ஆண்டவன் (சிவன்) அடியிணையில் அர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும்.

ஞான பூஜை : இது (1) மெய் ஞானத்துக்குரிய நூல்களை கற்பது. (2) மற்றவர்களை கற்க வைப்பது (3) மற்றவர்களை இந்நூல்களில் கண்ட விஷயங்களைக் கேட்க வைப்பது. (4) தானும் அவ்வாறு விரிவுரைகளைக் கேட்பது (5) உயர் தத்துவத்தை தியானம் செய்வது - இவ்வைந்தும் ஞான வேள்வியாகும்.

அந்தர் யாகம் : மனநிலைபால் வழிபாடு பற்றியது. கர்ம வினையகற்றுவது. இது அந்தர் யாகம் எனப்படுவது. ஆணவம்

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

அழிய வகை செய்வது. இந்த வழிப்பாட்டில் பூஜைக்கு வேண்டிய அனைத்து திரவியங்களும் மனதாலேயே சேகரிக்கப்படுகின்றன. (அறிவு) ஞானம் மூலமாக அர்ச்சனை, ஹோமம், தியானம் செய்யப்படுகின்றன.

பக்தன் தான் ஒரு ஆண்டவனுக்கு அடிமையான கருவி என தன்னை நினைக்க கர்மவினை அகலும். ஆணவம் அகலும். புண்ணியம் பாபம் என்ற இருதளைகளும், பொன்-இரும்பு விலங்குகள் போன்றவை. தொண்டு அன்பின் மேலீட்டால் கடமையெனச் செய்யப்படுவது. இது இருவினையொப்பு எனப்படும். சிவனின் திரோதான சக்தி, ஜீவன் இந்த தளைகளினின்றும் முன்னமே விடுபடாமல் தடுக்க, இப்பொழுது அவனது அனுக்ரஹசக்தி வருகிறது; மலபரிபாகம் வருகிறது. சிவனருள் கிட்டுகிறது. இது மந்த நிலை (மிகவும் மெல்ல) (மந்த - மெல்ல), தீவிர (சடுதி), தீவிரதா (மிகவும் சடுதி) என மல பரிபக்வ நிலையை பொறுத்து அமைகிறது.

சைவ சித்தாந்தம் ஜீவர்களை மூன்று வகையாக கூறுகிறது. ஒரு 'மலம்' (அழுக்கு) உடைய (ஆணவம் கொண்ட) விஞ்ஞான கலர்கள்; இருமலம் கொண்ட (ஆணவம், கர்ம) ப்ரளயா கலர்கள்; மும்மலம் கொண்ட (ஆணவம், கர்மம், மாயை) ஸகலர். விஞ்ஞான கலர்களுக்கு சிவன் உள்ளொளியாகி ஆணவத்தை ஒழிக்கிறார். ப்ரளயா கலர்களுக்கு சிவன் பிறைச்சந்திரன், சடை, மான், மழு கூடிய தெய்வீக வடிவில் காட்சி தந்து ஆணவம் கர்மம் இரண்டையும் அழிக்கிறார். ஸகலர்களுக்கு சிவன் மனித வடிவில் குருவாக வந்து, சிவனாகவே பூஜிக்கப்பட்டு - தீக்ஷை அளித்து மும்மலங்களையும் அகற்றுகிறார். தீக்ஷை, மலத்தை அகற்றி சிவ தத்வத்தை உள்ளே அறியச் செய்கிறது. இது ஹௌத்ரி (வேள்வி மூலமாக) - ஞான வேள்வி, கிரியை வேள்வி என இரு வகையாலும், நயன (அருட்பார்வை) மூலமாக ஸ்பர்ச (உடல் தீண்டல் மூலமாக) வாசகம் (முகம் மலர்ந்து அருள் வாக்கு மூலம்) மானஸம் (மனம் மூலமாக) என பல வகைப்படும். தீக்ஷை என்பது ஞானம் அடைய முன்னோடி. சைவசித்தாந்தம் ஞானம் மூலமாக மோக்ஷம் என்ற அடிப்படை தத்துவம் கொண்டது. இது பதி ஞானம், பசு, பாச ஞானத்தினின்றும் வேறுபட்டது. பசுஞானம் ஜீவனுக்குத் தன்னிலையையும், பாச ஞானம் தளைகள் பற்றிய அறிவினையும் கொடுத்து, முடிவான பதி ஞானத்தை அடைய

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

வழிகோலுகின்றன. முதல் நிலையாக ஜீவன் 'சிவோஹம்' என்ற பாவனையை ஏற்க வேண்டும். பாம்பு கடிக்கு கருட மந்திரம் மூலம் மாந்திரிகன் கருடநிலை கொண்டு விஷத்தை எடுத்து பின் தன்னிலை அடைவது போல சிவபாவனை மூலம் இவ்வாறே மலம் நீங்கி ஜீவன் தன்னிலை அடைகிறான். இதன் மூலம் சிவன் உயர் தத்துவத்தை உணர்ந்து அவனுக்கு தொண்டு செய்யும் கருவியாக தன்னை ஆட்படுத்திக் கொள்கிறான். சிவனுக்கும் ஜீவனுக்கும் - ஓர் அத்வைதமான – இரண்டற்ற நிலை வலியுறுத்தப்படுகிறது. பந்த நிலையில் ஜீவன் மலத்துக்கு உட்பட்டு பரம்பொருள் முன் தன்னை நிறுத்துகிறான். முக்தியடைந்தவுடன் ஜீவன் சிவன். பின்னர் நிலைநிறுத்தப் படுகிறான். சிவஞானபோதம், இரண்டாவது பத்தாவது ஸூத்ரங்களில் காணப்படுவது இது. அத்வைத நிலையில் சிவன் ஒன்றாய், வேறாய், உடனாய் ஜீவர்களுடன் தொடர்புடையவ- னாகிறான். அத்வைதம் என்பது 3 விதமாக விளக்கப்படுகிறது. (1) பிரம்மத்தைக் காட்டிலும் வேறொன்றில்லை - இன்மைப் பொருள் (2) மறுதலைப் பொருள் – பிரம்மத்தைக் காட்டிலும் மற்றவை வேறுபட்டவை. (3) அன்மைப் பொருள் - பிரம்மமும் ஜீவனும் அடிப்படையில் 'சித்' ரூபம் ஆனால் தனித்து இருப்பவை – இதற்கு ஏற்ற உவமைகள் (1) பிரகாசம் - அப்பிரகாசம். (2) தர்மம் - அதர்மம் (3) ப்ரஹ்மம் - அப்ரஹ்மம். மதச் சடங்குகளின் மூலமும் ஆண்டவனின் அருள் மூலமும் மெய்யறிவு பெறலாம். ஜீவனுக்கும் பிரஹ்மனுக்கும் இடையான இரண்டற்ற நிலை உணர்தலால், ஜீவன் இந்நிலையில் எல்லா ஜீவன்களையும், பொருட்களையும் சிவன் ஒளியில் பிரகாசிக்கக் காண்பான். ஆகவே அத்வைதம் ஆண்டவன் எல்லா பொருட்களிலும் இரண்டற்ற ஒன்றிய நிலையாக இருப்பதாக உணர்வதேயாம்.

சைவசித்தாந்த அத்வைத நிலை : அங்கே இரண்டு அல்ல என்பதல்ல 'அவை இரண்டல்ல' என்பதேயாம். ''ஆணவத்தோடு அத்துவிதமானபடி மெய்ஞ்ஞானதாணுவுடன் அத்துவிதமாகும் நாள் என்னாளே'' .... என்று தாயுமானவர் அருட்பாவின்படி ஆணவம் அழிந்து தாணுவான சிவன் அருள்பெற்று சிவன் நிலை பெறுவது இந்த சித்தாந்தத்தில் அறுதியான தத்துவமாகும்.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

ŚAIVA VRATAS

N.R. Bhatt

Among the various forms of worship prevalent in India, the *vrata* cult has maintained particularly close connection with religious people of today. The *pūjā* which is the most popular form of worship developed independently into the rituals of Temple worship. In a sense therefore, the *vrata* may be said to form a connecting link between the forms of worship fully developed in Agamic system which is characterised by the elaborate rituals that have been classified into Karṣaṇa, Pratiṣṭhā, Pūjā, Utsava and Prāyaścitta. The *vrata* cult has maintained its individuality right from the beginning.

Vrata is essentially a domestic ritual. It contains various elements of the *pūjā* such as the installation of the *pratimā, dhyāna, abhiṣeka, vastrasamarpaṇa, naivedya* and *arcana* with flowers; but for obvious reasons, all these rites are gone through in a simple and unelaborate manner. The place where *vrata* is observed is temporarily converted into a temple. An image is installed and *pūjā* is offered to the image in a less elaborate scale. Further the image is discarded at the end of the *vrata*. In course of time *vratas* came to be associated with temples. For instance, it has not become more or less customary for the observants of *vratas* to visit temples for *darśana* and worship of gods enshrined in them. The god in whose honour a particular *vrata* is observed becomes the centre of attraction on the days of observance of that *vrata*.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

Vrata in its etymological sense, means–will, command, rule or conduct; it also means–manner, ordinance or custom. Secondarily the term assumed the sense of a religious vow or practice. It ultimately came to indicate any pious observance. *Vrata* is a meritorious act of devotion or austerity. It is a solemn vow, a holy practice and often involves fasting and continence. It is a religious rite, which is characterised by physical and spiritual discipline.

The *vratas* are performed by Śaivas, Vaiṣṇavas and Śāktas. Here some of Śaiva Vratas have been explained in brief. The *vratas* which are dealt with in here are Vināyaka caturthī, Siddhivināyaka Vrata, Saṅkaṣṭagaṇapati vrata, Skandasaṣṭhi vrata, Sarasvatī pūjā, Durgāṣṭamī vrata, Maṅgaḷagaurī vrata, Āmuktābharaṇa vrata, Pakṣapradoṣa vrata, Śanitrayodaśī vrata, Somavāra vrata, Amāsomavāra vrata, Bhaktīśvara vrata, Kedāreśvara vrata, Umāmaheśvara vrata and Śivarātrī vrata. All these *vratas* are performed by the Śaiva devotees. As such they belong to Saivism, a most important living religion of India from very ancient time up to this day.

Vrata Cult

The most significant feature of the *vrata* cult is that it can be freely practised by all castes. Thus, apart from the Brāhmaṇas, it is possible for the Kṣatriyas, Vaiśyas and even the Śūdras to observe the *vrata* rites for themselves. In this context it may also be pointed out that one of the reasons for the wide prevalence of the cult of *vratas* is that even women are authorised to practise it. A

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

few *vratas* are, indeed, meant exclusively for women. It is, however, interesting to note that women are required to obtain the permission of their husbands before they undertook any *vrata*. Some special requirements expected of the observants of the *vratas* are, however, enumerated. The first and the foremost among these is the adherence by the observant to the code of conduct prescribed for the caste to which he belongs. Purity of mind, absence of greediness, truth, and kind disposition towards fellow-beings are some of the other requisites. Also mentioned in this connection are faith, aversion to sin, hatred for pomp and pride. But more than anything else, it is unstinted devotion, that is proclaimed as being indispensable for the practice of *vratas*. Some rules of general nature, which relate to the observance of all *vratas*, may also be mentioned here. They particularly concern the conduct of the observant during the course of the *vratas*. He is to practise *kṣamā, satya, dāna, śauca, indriyanigraha,* and *steyavarjana*. Among the religious acts to be performed by him are mentioned *devapūjā, agnihavana, japa* and *homa;* the last is prescribed only by a few authorities. Such items of personal discipline as lying on the bare floor, and charitable acts like distribution of *dānas* at the end of the *vrata* and honouring the Brāhmaṇas with *dakṣiṇā* are also enjoined on a *vratin*.

Saṅkalpa marks the commencement of a *vrata*. This consists of a proclamation, in a lengthy formula, of the person's intention to observe the *vrata* in question. He is to take bath, abstain from food and generally renounce all comforts which are likely to be pleasurable to the *indriyas*. One authority seems to prescribe abstinence only

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

from the morning meal. According to other teachers, however, fast is to be observed on *vrata*-days. The rule regarding abstinence from the morning meal applies to the previous day, for on that day, a single meal is the rule.

Vrata once undertaken is not to be given up under any circumstances. One is reborn a *caṇḍāla* if he violates this rule; also, he is to be treated as a *caṇḍāla* in this life itself. Exception is, however, made in the case of individuals who are prevented by illness from continuing the observance of *vratas. Vratas* may also be suspended on instructions from the Guru. Further, there is provision for the interrupted *vratas* being compensated through suitable expiation-rites. For instance, the interruption caused by hunger, greediness, etc., could be made good by a fast of three days' duration. A complete shaving of the head is sometimes prescribed as an expiatory punishment.

As a matter of fact, *upavāsa* is closely connected with *vrata.* This term has lost its etymological significance. It has now come to mean complete fast. *Upavāsa* has been defined as abstinence from all comforts, pleasures and enjoyments. *Japa, yajña, dhyāna* and *kathā śravaṇa* (possibly stories relevant to the *vrata* observed) are the religious acts expected to be characterised by compassion for all beings, forbearance, purity and absence of greediness.

The following prohibition are to be heeded on *vrata* days. The cleaning of teeth is to be avoided. Some authorities interpret this injunction as only the prohibition of cleaning the teeth with twigs of trees. In one context it

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

is stated that, whenever cleaning of the teech is not possible, one should rinse his mouth twelve times, with a mouthful of water each time. Repeated drinking of water is precluded. Chewing of betel, sleeping during daytime and sexual intercourses are strictly forbidden. The Purāṇas also refer to these and various other prohibitions. It is, however, to be noted that under special circumstances some relaxation of these strict rules is allowed. In this connection, the verdict of the Guru and the pronouncement of the Brāhmaṇas are to be regarded as the guiding principles. At the same time, as indicated above, various expiation-rates are prescribed to counteract any deficiencies in the observance of the *vratas*. These consist of *japa*, or of flower offerings or of oblations to Agni. In a few cases, such measures as additional fasts of a severe type are prescribed.

As *naimittika* rites, *vratas* are always preceded by the *nitya* rites. These latter are the rites which the participant is obliged to perform daily.

In exceptional cases, one is permitted to delegate another person to observe *vratas* on one's behalf. A pregnant woman, a woman who has just been delivered of a child, a sickly woman and a woman in her menstruation are mentioned in this connection. Though such persons are authorised to depute others to go through a greater part of their own *vratas*, they are expected to observe the normal rules of spiritual discipline. It is usually the actual offering of *pūjā* and *homa* for which a deputy is permitted. No deputy is, however, permitted in connection with the *vratas*

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

undertaken for the fulfillment of specific desires (*kāmya vratas*).

Havis is prepared for being offered on *vrata* days. Though *havis* originally denoted an offering to be made in the fire to some specific god, at the sacrifice, that term has, in course of time acquired a wider sense, and now denotes also the cooked offerings made to god as *naivedya*. Various restrictions have been laid down with regard to the preparation of *havis* to be offered at *vratas*. The cereals, condiments and vegetables to be used for the cooking of the *havis* are all enumerated. Simplicity and absence of richness of any kind are to be the characteristics of this food. The observant is allowed to eat portions of this *havis* only on *vrata* days.

The performance of a *vrata* commences with the appointment of Ṛtvik who officiates at the various rites for the performer or assists the performer in connection with the *pūjā*. Equipped with the requisites already described and purified by the observance of the various disciplinary restrictions, particularly *upavāsa*, the performer engages himself in the worship of the deity, in whose honour the *vrata* is being undertaken. In this context, *pratimās* made of gold and decked with gems, are often mentioned. At the end of the *vrata*, these are to be handed over to a Brāhmaṇa along with *dakṣiṇā*. The worship of the *pratimā* forms the most important item in the *vrata*. Various articles are prescribed for use in the course of the *pūjā*. They include the five gems, gold, silver and diamond. Whenever precious gems are not obtainable, gold may be used as a substitute. The sprouts

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

of five trees, namely *aśvattha, udumbara, plakṣa, cūta* and *nyagrodha, pañcagavya,* consisting of the urine of the cow, cow-dung, milk, curd and ghee, *pañcāmṛta,* consisting of *dadhi, madhu, ghṛta, śarkarā* and *payas*, the six *rasas* namely *madhura, āmla, lavaṇa, kaṣāya, tikta,* and *kaṭuka* and *candana* consisting of a mixture of *kastūri, kesara* and *karpūra* are to be used for the relevant purposes in the *pūjā.* The *pratimā* is set on a *kumbha* (*kalaśa*) which is filled with water and decked with the tender sprouts of the trees already mentioned, particularly the *cūtapallavas.* The various *upacāras* are offered to the *pratimā* in which the immediate presence of the deity is definitely assumed. Maṇḍalas are sometimes substituted for the *pratimās.* The *pūjā* commences with the purificatory rites. Then follows the *prāṇapratiṣṭhā,* a rite which infuses the image with life. The various items mentioned below may be said to constitute the entire procedure of the *pūjā* :

Āvāhana	Invocation to the deity to be present in the image.
Sthāpana	The deity is established in the image.
Āsana	A seat is offered.
Pādya	Water is provided for washing the feet.
Arghya	Water with costly ingredients mixed in it offered.
Madhuparka	A mixture of ghee, honey, and milk is offered.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

Snapana	Bathing with various prescribed articles.
Vastra	Clothes are offered for wearing after the bath.
Yajñopavīta	The sacred thread is offered.
Sindūra	Red powder for the *tilaka* mark on the forehead.
Vilepana	Unguents for the body.
Akṣata	Unbroken rice (coloured with saffron).
Puṣpāṇi	Flowers, fragrant and of variegated colours.
Aṅgapūjā	The offerings (of flowers etc.) to the limbs of the god or goddess. This is done to the accompaniment of the recital of the names of the presiding deity of each limb.
Dhūpa	Incense.
Dīpa	Waving round of lamps.
Naivedya	Offerings of cooked food.
Pānīya	Water for drinking.
Uttarāpośana	The sipping of water at the close of the meals.
Mukha prakṣālana	The washing of the mouth after the meals.
Karodvartana	The wiping of the hand.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

Phala	Fruits.
Tāmbūla	Betel and other articles.
Bhūṣaṇa	Ornaments and jewels.
Nīrājana	The waving of the *nīrājana,* usually consisting of lighted camphor.
Pradakṣiṇa	Going round the image by the right -circumambulation.
Mantrapuṣpa	Flowers offered to the accompaniment of (Veda) *mantra.*
Dakṣiṇā dāna	The distribution of *dakṣiṇā.*
Pratimā dāna	The handing over of the *pratimā* soon after the *visarjana.*

The Purāṇas, which have devoted a considerable portion to detailed descriptions of the *vratas,* have, in many cases, recounted the circumstances leading to these *vratas* coming into vogue. In this, they follow the traditon of the Brāhmaṇa texts, which have provided legends to explain the genesis of the various sacrifices or sacrificial rites. A larger section of the *vratas* mentioned in the Purāṇas are connected with Viṣṇu. Of course, Śiva also has a few *vratas* dedicated to him. The *vratas* connected with Śakti, Gaṇeśa, and Kārttikeya, are however, quite few.

The Hindu almanacs, published annually, mention the specific dates on which the different *vratas* are to be observed. The *vratas* specifically relating to Gaṇeśa are, as mentioned above, comparatively few, though each *vrata* like every other domestic rite has to commence with the

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

worship of Gaṇeśa. The *Agnipurāṇa* mentions the Vināyaka vrata, while the *Bhaviṣyapurāṇa* refers to the Caturthī-vrata. The *Gaṇeśa Purāṇa* also mentions the Caturthī-vrata and the Saṅkaṣṭacaturthī vrata. The only *vrata*, which is specifically associated with Kārttikeya, is Skanda ṣaṣṭhī. To Umā is assigned the Navarātri, which consists of the Mahā-navamī. Many *vratas* are observed in honour of Śiva; of these Mahāśivaratri vrata is the most important. The Pradoṣa vrata, connected with Śiva, is of fortnightly occurrence. Among other *vratas* connected with Śiva may be mentioned the Somavāra vrata, the Caturdaśī vrata and the Pāśupata vrata. The *vratas* in which worship is simultaneously offered to Śiva and Umā, are the Umamaheśvara vrata and the Kedāreśvara vrata.

Below are described some of the *vratas* - relating to Śiva and his ancillary divinities, which are most commonly observed in India even to-day. The normal rules regarding the observance of a *vrata* have already been mentioned above. They are naturally applicable also to the *vrata* described below. The *pūjās* performed in connection with the different *vratas* are also characterised by more or less similar details. Only the mantras vary with various divinities. Thus, for instance, whenever, the *upacāras* are offered, the appellations used change from deity to deity. Apart from this, there are a few other special characteristics, which distinguish one *vrata* from another.

I. Vināyakacaturthī vrata

This *vrata* is to be observed on the *caturthī* of the bright half of the month of Śrāvaṇa. The *caturthī* of the bright half of the month of Kārttika is also prescribed by

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

some authorities as the day on which the Caturthi vrata is to be observed. This *vrata* is so called because it falls on the fourth day of either of these months. A golden *pratimā* of Gaṇeśa is made. It is provided with a pedestal which is also made of gold. A *kalaśa* is installed, and on it is set the *pratimā* of Gaṇeśa. The *pratimā* is sanctified by purificatory rites. The other rites such as *sthāpana, āvahana* etc., are gone through in the usual order. Red flowers, leaves (*patrāṇi*), *bilva* and *dūrvā* are the articles specially prescribed in connection with this *vrata*. The *naivedya* should mainly consist of *modaka* and also *jambūphala*. The *pūjā* is concluded with the following verse, which incidentally, indicates the purpose for which the *vrata* is observed :

vināyaka gaṇeśāna sarvadevanamaskṛta |
pārvatīpriya vighneśa mama vighnam vināśaya ||

II. Siddhivināyaka vrata

This *vrata* is observed in the month of Bhādrapada. The *tithi* is expected to extend at least up to the mid-day. The *vrata*, which, generally conforms to the rules already mentioned, has a few special characteristics of its own. The image obtained for installation is made of clay. *Dūrvā* is specially mentioned as being offered along with other flowers and leaves. There is a legendary account which explains the greatness (*māhātmya*) of this *vrata*. Kṛṣṇa is said to have communicated this *vrata* to the Pāṇḍavas, who observed it and, as the result of it, always succeeded in their war-like undertakings. The sight of the moon is strictly forbidden on the day of the *vrata*. A mere glance at the moon not only ride the observant of the *vrata* all

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

its merits, the act actually brings him woe and misery and complete ruin.

III. Saṅkaṣṭagaṇapati vrata

In its details, this *vrata* agrees for the most part with the *vratas* described earlier. The *pratimā* for this *vrata* is made of gold. On the completion of the *vrata*, the *pratimā* is given over to a Brāhmaṇa together with the relevant *dakṣiṇā*.

The *Syamantakopakhyāna* recounts in detail the events leading to the peculiar attitude shown to the moon on this *vrata* day. The story is centred round the gem called *syamantaka*. By the dint of severe *tapas*, Satrājita is said to have secured this from the sun-god, who himself was wearing it. The gem was granted to him on the condition that he maintained absolute purity. For, the slightest signs of impurity would result in the loss of the gem. In course of time, however, the gem fell into the hands of king Jāmbavān. Jāmbavān later offered it, along with his daughter Jāmbavatī, to Kṛṣṇa. Kṛṣṇa who now became the possessor of the gem had a quarrel with his brother Balarāma on account of the gem. The latter, left home in anger and went on a pilgrimage. At Varāṇasi, he met Nārada, who told him that all the trouble arose as the result of his having glanced much against the prescribed convention, at the crescent moon on the *caturthī* day. Nārada related to Balarāma how Candra once mocked at Gaṇeśa for his queer appearance. The god cursed the moon that he become unfit to be glanced at. Candra later realised his folly and repented for his mistake. He observed the Caturthī vrata. The curse was,

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

therefore, modified, and Gaṇeśa decreed that the moon should not be seen on the *caturthī* day.

IV. Skandaṣaṣṭhī vrata

This *vrata* is popular in South India. However, only incidental references have been made to in the Purāṇas and the texts dealing with *vratas*. The Ṣaṣṭhī vrata commences on the day following the Dīpāvali and continues for six days. The last day of the *vrata* is celebrated in the temples of Kārttikeya in South India with the Śūrasamhāra festival.

V. Sarasvatī pūjā

Sarasvatī pūjā is one of the *vratas*, which are observed in honour of Śakti. It occurs on the seventh day of the bright half of the month of Āśvina. It is laid down that the *saptamī-tithi* should pervade the early morning hours of the day on which the *vrata* is to be observed. The details of worship are the same as those already described. No special rites relating to this *vrata* have been given in the *Vratacūḍāmaṇi*.

VI. Durgāṣṭamī vrata

The texts dealing with *vratas* mention two such *aṣṭamīs*. One is celebrated as the birthday of Umā. This falls on the eighth of the month of Caitra. The rites in this *vrata* are for the most part the same as those mentioned earlier. The other *aṣṭamī* occurs on the eighth of the bright half of the month of Āśvina. This is also known as Mahāṣṭamī. No details are given of this *vrata* in the *Vratacūḍāmaṇi*.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

VII. Maṅgalagaurī vrata

This *vrata* is observed on all Tuesdays in the month of Śrāvaṇa. The peculiarity of the *vrata* lies in its being confined only to women. In connection with this *vrata*, *dīpa* is substituted for the *pratimā*. Other details about the *pūjā* are the same as described above. Distributions of sweets at the end of the *vrata* is specially prescribed. Brāhmaṇas, young girls, and the mother of the performer are declared to be the most suitable persons to receive those gifts. A worship with sixteen *dīpas* and the feeding of sixteen girls are also prescribed. This *vrata* is performed with a view to obtaining prosperity. This is possible in the case of women only so long as their husbands live. So all this ultimately amounts to the winning of longevity for their husbands.

VIII. Āmuktābharaṇa vrata

This is performed on the *saptamī* of the bright half of the month of Bhādrapada. The *vrata* is observed in honour of Śiva. The details of the *pūjā* performed in the course of the *vrata* are the same as mentioned earlier. The speciality of this *vrata* lies in the tying of a thread round the wrist of the performer.

The following legend is narrated relating to the *vrata*. Vasudeva and Devakī lost all the children who were born to them. This was due to the hostility of Kamsa, the brother of Devakī. Once, the sage Romaśa, who met them, casually told about the *vrata*, suggesting that it may win longevity for her children. The worship of Śiva and the wearing of the thread on this *vrata* day bring all the

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

desirable fortunes. The thread is to be made of silver or of cotton. Clothes are to be distributed to the Brāhmaṇas. The performer has to keep awake the whole night and has throughout to engage himself in the worship of Śiva. *Homa* is prescribed, and oblation to Śiva are offered on the fire. The oblations are to consist of *tila, akṣata* and ghee. Devakī and Vasudeva are accordingly said to have observed the *vrata*, and this resulted later in the birth of Kṛṣṇa. Kṛṣṇa lived a long life, and one of his great exploits was to have chastised Kamsa who was a terror to all the beings.

IX. Pakṣapradoṣa vrata

This *vrata* is of fortnightly occurence. The following verse proclaim the merits which this *vrata* brings to the performer :

> *pakṣe pakṣe vaidikasya pradoṣe śivapūjanam* |
> *agnihotram yathā nityam pāpaghnam mokṣadāyakam* ||

Whoever undertakes to observe this *vrata* in honour of Śiva should abstain from food till the end of the day. He should take a bath two *ghaṭikās* before sunset. He should wear a white garment. *Sandhyā* and *japa* are to be performed as usual. This is to be followed by *Śiva pūjā* in the manner laid down in the Āgamas. Gaṇeśā should be installed on the right and Skanda on the left of Śiva. Śakti also is to be worshipped. *Nyāsa* and *so'hambhāvanā* are specially mentioned. At the end of the *pūjā*, there is to be *nṛtta*. This last, however, is rarely practised. The importance of this *vrata* has been summed up in the following verse :

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

brahmahatyā śatam vāpi śivapūjā vināśayet |
mayā kathitam etat te pradoṣaśivapūjanam ||

The following verses relate in detail the results which follow this *vrata* :

etanmahāvratam puṇyam pradoṣe śaṅkarārcanam |
dharmārthakāmamokṣāṇām vadetat sādhanam param ||
jñānārtham ṛṣayaḥprāñcaḥ dhanārtham ca dhanārthinaḥ |
jayādhikārasiddhyartham indropendrapurogamāḥ ||
vidyārthino'pi vīdyārtham sutārtham putrakāṅkṣiṇaḥ
ārogyārtham ca rogārtāh cakruḥ etadvratottamam |
brāhmaṇānām idam mukhyam viśeṣāt kalitārakam ||

X. Śanitrayodaśī vrata

The Śanitrayodaśī vrata is said to be observed on the day in which *trayodaśi* and the *Śanivāra* are combined. It is also called Śanipradoṣa. Special significance is attached to the Śanipradoṣa vrata occuring in Śrāvaṇa and Kārttika. In this *vrata*, Śiva is worshipped in the *liṅga* form. The worship at mid-day is prescribed. Later in the evening commences the *pūjā* of the *linga*. *Tila* and *āmalaka* are specially mentioned for use in this *vrata*. Among the *liṅgas* recommended for worship are the self-produced *liṅga* (*svayambhū*), and the *liṅgas* installed in the forests or outside the village or on mountain-tops or in the penance-groves. The Śivaliṅga installed at Kāśī is, of course, given the greatest importance in this connection. Thirty-two *dīpamālās* and a thousand lights are to be provided. The hundred names of Rudra are also to be recited.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

The following story is told about this *vrata* : King Citraka of the Vidyādharas, once visited Kailāsa. There he derided Siva, who was seated in the midst of his family. Umā was greatly annoyed by the discourteous remarks made by the king. She, therefore, cursed him that he would be hurled into the world of the mortals. He was, accordingly, born as the demon Vṛtra. Indra is said to have performed Śanipradoṣa vrata, and as the result of it to have acquired enough strength to easily vanquish this demon.

XI. Somavāra vrata

The Somavāra vrata is observed in honour of Śiva. The following Somavāra vrata kathā is narrated in *Vratacūḍāmaṇi.* Once there lived in Āryāvarta a king named Citravarman. He had a son and a daughter. The sooth-sayers generally predicted that the daughter had a bright future before her. One of them, however, boldly declared that she would become a widow in her fourteenth year. The wife of the sage Yājñavalkya taught her the details of the Somavāra vrata. Thereupon she began to perform that *vrata* regularly. In course of time, Citravarman gave his daughter in marriage to Indrasena. Once, while Indrasena was going out on a sea-journey, the ship in which he was sailing was upset, and he was drowned. The princess thus became a widow; but she still persisted to observe the *vrata.* This had the desired effect. She regained her husband. Thereafter both of them lived long and ruled the country for many years.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

XII. Amāsomavāra vrata

The Amāsomavāra vrata is to be observed on a Monday which coinçides with the new-moon day. In this *vrata, pūjā* is offered to the *aśvattha* tree, Śiva and Viṣṇu, however, receiving greater attention. The various *upacāras* are offered to both these gods. The purpose of this *vrata* is said to be ridding oneself of the sins and ensuing the continuity of one's family. This *vrata* is also said to prevent widowhood in this and the subsequent births.

A story which glorified the Amāsomavāra vrata was narrated by Bhiṣma to Yudhiṣṭhira. According to that story, there once lived a king by name Ratnasena. In his kingdom there lived a Brāhmana called Devasvāmin, who had Dharmavatī for his wife. The couple was blessed with seven boys and one daughter. One day, when the seven brothers offered alms to a Brāhmaṇa, they were suitably blessed by the latter and thus became endowed with *saubhāgya* (fortune). The daughter, however, was not blessed at that time, and was accordingly, doomed to *vaidhavya*. Nevertheless, it was made known that *soma* brought from Saimhala would help her out of her misfortune. The brothers, therefore, crossed the ocean, and brought back the *soma* with the help of the eagle that lived on the huge tree standing on the shore of the sea. The *vrata* was practised by the girl and her *vaidhavya* was removed.

XIII. Bhakteśvara vrata

This *vrata* is to be observed on full-moon days. It is specially recommended for women, who suffer from

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

barrenness. There is the normal *vrata-pūjā*, wherein the offering of *arghya* is specially emphasised. As for the genesis of the *vrata*, the *Vratacūḍāmaṇi* narrates the following story:

Candra Pāṇḍya, the ruler of Madurā, and his queen Kumudavatī, were for a long time without any issue. They, therefore, retired into the wilderness and performed *tapas*. Thereupon Śiva manifested himself before them and offered them a strange boon. They would have either a long-lived but widowed daughter, or a short-lived but wise and and highly endowed son. The king, of course, chose the latter alternative. In due course, the king married his son to the daughter of King Mitrasahasra and his queen Kalāvatī. The daughter observed the Bhakteśvara vrata. As the result of this, when the destined hour of the death of her husband approached, the god of death was overpowered, and the prince of the Pāṇḍya kingdom and his bride lived happily for a long life.

XIV. Kedāreśvara vrata

This *vrata* is to be observed on the new-moon day of the month of Āśvina. In connection with the *vrata-pūjā*, the tying of a *sūtra* (*dorabandhana*) and the distribution of sweets are specially mentioned.

The following story is told to glorify this *vrata*: Once, at Kailāsa Śiva was seated among his attendants, and a lot of dancing was going on. The sage Bhṛṅgin also danced in great ecstacy, but his dance was quite irregular and unrhythmic. This caused an outburst of laughter. Śiva, however, was much pleased with Bhṛṅgin and granted him

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

special favours. Elated by this incident the sage resolved to worship Śiva exclusively. Accordingly, he purposefully kept Umā out when he made his circumambulation of Śiva. Umā, who was distressed by what was happening, left Kailāsa and went over to the hermitage of Gautama. There the sage imparted to her the knowledge of the Kedāra vrata. Thereupon, Umā undertook to observe the *vrata,* and this had the desired effect. For soon after, Śiva appeared before the goddess and offered her half of his body. This was obviously intended to render the circumambulation of Śiva alone impossible. Puṇyavatī, the wife of Citrāṅga is also said to have observed this *vrata* and thereby had all her desires fulfilled.

XV. Umāmaheśvara vrata

The Umāmaheśvara vrata is said to be observed on the *caturdaśī* of the bright half of the month of Bhādrapada. The *pūjā* is performed as usual. A peculiarity of the *vrata* is that it has to commence not on the day of the *vrata* itself but on the previous day. The performer takes a bath in the morning of that day and then goes through the rites of *anujñā* whereby permission of the god is sought to observe the *vrata.* The following verse is recited in this connection with that rite :

śvaḥ kariṣye vratam yatnād umāmaheśvarābhidham |
ājñām dehi mahādeva soma somārdhaśekhara ||

Arcana is to be performed in the mid-day also. At night, the observant can sleep only in the direct presence of the god. On the following morning the *vrata-pūjā* commences immediately after the performance of the daily

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

rites. The worship of Śiva in this *vrata* is characterised by elaborate *dhyānas*. There are the usual *āvāhana, pādya, arghya* etc., and the normal *upacāras* are performed. This is followed by the tying of the thread (*doraka*) round the wrist of the performer. Complete fasting is prescribed for the day. The performer keeps awake through the whole night listening to religious stories and also performing *pūjā* at the end of each *yāma* of the night. *Agnikārya* and offerings to Agni are also prescribed.

The following legend is narrated by sage Gautama with a view to glorifying this *vrata*: One day, Durvāsas went to Viṣṇu and presented to him a *bilva-mālā*, which he casually placed on his Garuḍa. The sage naturally got enraged at this and cursed Viṣṇu that he would be deserted by Lakshmī, Garuḍa, and even Vaikuṇṭha. Thereupon, Bṛhaspati advised Viṣṇu to observe the Umāmaheśvara vrata, which he did. This enabled Viṣṇu to regain all that he had lost including Vaikuṇṭha.

XVI. Śivarātri vrata

This is by far the most important of the *vratas* observed in honour of Śiva. Accordingly this *vrata* has acquired wide popularity. It is scrupulously observed by all the staunch adherents of Saivism. The day assigned for the observance of this *vrata* is the *caturdaśī* in the dark half of the month of Māgha. The *tithi* is required to extend up to the mid-day. This day, it is said, was the day on which Śiva assumed the *liṅga* form for the first time. The *vrata pūjā* is performed at the end of each *yāma* of the night, and *arghyas* are offered each time. The *vratapāraṇam* is performed on the following day.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

It is said about this *vrata* that if one happens to fast and keep awake on the night of the *caturdaśī* in the dark half of the month of Māgha even unintentionally he is bound to be endowed with the merit usually ensuing the regular observance of the Śivarātri vrata.

The following story is recounted in the *Vratacūḍāmaṇi* in confirmation of this belief: Once there lived a hunter who was constantly engaged in the act of merciless killing of the animals which he came across in the forest. One day, after roaming about, he came to a *bilva* tree. There he saw a deer, and prepared himself to kill it. Just at that moment the deer made an appeal to the hunter in human voice. It said that it would go to its mate, bid her farewell, and then return and offer itself to the hunter. The latter felt so much assured by the sincerity of the beast that he granted its request. He then climbed the *bilva* tree, and in order to keep himself occupied while awaiting the return of the deer, he plucked the leaves of the tree one by one and dropped them down. Soon the mate of the deer herself came to the spot in search of her master. The hunter mistook her for the deer who had promised to return and was about to discharge his arrow. Seeing this, the doe also spoke in human voice and requested the hunter to spare her until she returned after having met her husband. The hunter agreed and continued waiting for the return of the deer and plucking the leaves of the *bilva* tree and dropping them down as before in order to divert himself. Thus the hunter was engaged - albeit unintentionally - in the acts of keeping awake through the night and dropping the *bilva* leaves on the *linga* that happened to be under the tree.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

He was also forced by the circumstances to go without food. And the day on which all this happened was the fourteenth day in the dark half of the month of *Māgha*. The hunter has thus observed, though unknowingly, the Śivarātrī vrata. He, therefore, became entitled to the fruits of the regular observance of that *vrata*. Accordingly, on the following morning, the *śiva gaṇas*, appeared on the scene and led him to the world of Śiva with all the honours due to divine beings.

Besides these *vratas* which are very commonly observed some other *vratas*, such as the Śivacaturdaśī vrata, the Anaṅgatrayodaśī vrata, and the Pāśupata vrata, are mentioned in the Purāṇas. As, however, these latter *vratas* do not enjoy wide prevalence they are not elaborated here.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

சைவ விரதங்கள்

N.R. பட்

(கட்டுரைச் சுருக்கம்)

ஆன்மீகத்துக்கு 'விரதங்கள்' மிகுந்த தொடர்புடைய வழிபாட்டுக்கு உரிய முறைகளில் ஒரு பாகமாக விளங்குகின்றன. விரதம் என்பது ஆகம வழிபாடு முறைகளுக்கு தொடர்பு ஏற்படுத்துவன. இது வீட்டிற்குரிய செயல்; பூசைக்குரிய அங்கங்களைக் கொண்டது. பிரதிமை, பிரதிஷ்டை, தியானம், அபிஷேகம், வஸ்தரம் ஸமர்பித்தல், நைவேத்யம் (அமுது படைத்தல்) மலர் அர்ச்சனை முதலியவை அவை. விரதம் மேற்கொள்ளப்படும் இடம் அந்த சமயக் கோயிலாக மாறுகிறது. காலப்போக்கில் விரதங்கள் கோவில்களுடன் தொடர்புள்ளவைகளாக மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. விரத தினங்களில் விரதத்திற்குரிய தெய்வங்கள் மிகவும் வேண்டப்பட்டு சிறப்புப் பெறுகின்றன.

விரதம் என்பது - விருப்பம், ஆணை, விதிமுறை, நடத்தை, வழிமுறை, கோட்பாடு என பொருள் கொண்டது. இரண்டாம் நிலையாக ஆன்மீக செயல்முறை சப்தமாக பரிணமித்து முடிவில் எந்த புனிதமான செய்முறையையும் குறிக்க வந்துள்ளது. விரதம் எளிமை, பக்தியை அடிப்படையாகக் கொண்ட உயர் செய்முறை. இவ் உண்மையான நம்பிக்கை, கொள்கை, ஆன்மீக மதக் கோட்பாடுகளின் வடிவாக உண்ணாமை, உறங்காமை, பூசனை முதலிய ஒழுக்க முறைகளை தன்னுள் கொண்டது.

சைவ விரதங்கள் :

வினாயக சதுர்த்தி, சித்தி வினாயக விரதம், சங்கடஹர கணபதி விரதம், ஸ்கந்த ஷஷ்டி விரதம், ஸரஸ்வதி பூஜை, துர்காஷ்டமி விரதம், மங்கள கௌரீ விரதம் ஆமுக்தாபரண விரதம், படி ப்ரதோஷ விரதம், சனி த்ரயோதசி விரதம், சோமவார விரதம், அமா சோமவார விரதம், பக்தீச்வர விரதம், கேதாரேச்வர விரதம், உமா மகேஸ்வர விரதம், சிவராத்திரி

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

விரதம் என்ற இவை இங்க விவரிக்கப்படுகின்றன. இவை சைவர்களால் அனுஷ்டிக்கப் படுபவைகளாகும்.

விரதங்கள் எல்லா வர்ணத்தினராலும் பெண்களாலும் அனுஷ்டிக்கப்படுவதால் அவை மிகவும் பிரசித்தமாக உள்ளன. பெண்களுக்காகவே சில குறிப்பிட்ட விரதங்கள் உள்ளன. விரதம் இருப்பவர்கள் பக்தி கொண்டு நம்பிக்கையுடன், தீய எண்ணம் நீங்கி, ஸமுதாய நலனுக்காகவும், தனக்காகவும் விரதங்களை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

விரதம் சங்கல்பத்துடன் ஆரம்பிக்கும். இது விரதம் மேற்கொள்ள தன் விருப்பத்தைத் தெரிவிப்பது. நீராடுவது, ஒரு பொழுதோ, நாள் முழுவதுமோ உண்ணாமை, சரீர, பிற சௌகர்யங்களை விடுதல், புலனுக்குறிய இன்ப நுகர்ச்சிகளை விடுதல் ஆகியன மற்ற நெறிமுறைகள். விரதங்களை நடுவில் கைவிடுவது பாபமாகும். தவிர்க்க முடியாத காரணங்களால் விடப்படும் விரதங்களுக்கு பிராயச்சித்தங்கள் உண்டு.

உபவாசம் விரதத்தின் முக்கியமான அம்சம். தற்போது உபவாசம் என்பது உண்ணாமை என பொருளில் வழங்குகிறது. உபவாசம் என்பது - சுக, சௌகர்ய கொண்டாட்டங்களினின்றும் விடுபட்டு, பூததயை, பொறுமை, தூய்மை, அவா இன்மை கொண்டு ஜபம், யஞ்ஞம், த்யானம் கதாச்ரவணம் என்ற வகையில் விரதத்தைக் கழிப்பது ஆகும். விரதங்களில் நைமித்திகம் (ஒரு நிமித்தத்தைக் குறித்து செய்வது) என்பது விதிக்கப்பட்ட - செய்யப்பட வேண்டிய நித்ய கர்மாக்களை முன்னிட்டே அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டும். அஸாதாரண சமயங்களில் ஒருவர் தனக்காக மற்றொருவரை விரதம் மேற்கொள்ள ஏற்பாடு செய்யலாம். காம்ய விரதங்களுக்கு (தான் நினைத்ததை நடக்கச் செய்வது) பிறரை பிரதிநிதியாக வைக்கக் கூடாது.

ஹவிஸ் என்பது பொதுவாக பக்குவம் செய்யப்பட்ட அன்னத்தைக் குறிக்கிறது (நைவேத்யம்). பருப்பு, காய், கனி வகைகள் மற்றும் சத்தான எளிய உணவே படைத்து அதில் ஒரு பாகத்தையே விரதம் மேற்கொள்பவர் உண்ண வேண்டும்.

விரதம் மேற்கொள்ள *ரித்விக்* (ஆசார்யர்) ஒருவரை வரிக்க வேண்டும். அவர் பூஜை செய்ய உதவுபவர். உரிய தெய்வத்தை

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

பூஜிக்க தங்கத்தினால் ஆன ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பிரதிமைகள் வைக்கப்பட வேண்டும். பூஜையில் இது முக்கியம். மற்றும் ஐந்து வித ரத்தினங்கள் தங்கம், வெள்ளி, வைரம் உபயோகப்படுத்த வேண்டும். அச்வத்தம். (அரசு) உதும்பரம் (அத்தி) ப்லக்ஷம் (அத்தி) சூதம் (மா) ந்யக்ரோதம் (ஆலமரம்) ஆகிய மலர்களின் தளிர்கள், பஞ்சகவ்யம் (பசுவின் சாணம், பால், தயிர், நெய், மூத்திரம் கொண்டது) பஞ்சாமிர்தம் (தயிர், தேன், நெய், சர்க்கரை, பால் சேர்ந்தது) அறுசுவை (இனிப்பு, புளிப்பு, உவர்ப்பு, கசப்பு, காரம், துவர்ப்பு) கஸ்தூரி, கேசரம், கற்பூரம் கலந்த சந்தனம் ஆகியவை தக்கவாறு உபயோகப்படுத்த வேண்டும். பிரதிமை நீர் நிரம்பிய கலசத்தில் இருத்தி மேற்கூறிய தளிர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு பூஜிக்கப்பட வேண்டும். பலவித உபகாரங்கள் செய்யப்பட வேண்டும். மண்டலங்கள் பிரதிமைக்குப் பதிலாக வைக்கப்படும் பிராண பிரதிஷ்டை செய்து பூஜை தொடங்க வேண்டும்.

பூஜையின் முழு செய்முறை வரிசை :

ஆவாஹனம் (பிரதிமையில் தெய்வத்தை விளித்தல்) ஸ்தாபனம் (தெய்வத்தை இருத்துதல்) ஆஸனம் (இருக்கை அளித்தல்) பாத்யம் (பாதம் அலம்ப நீர்) அர்க்யம் (உயர் வாசனைப் பொருள் சேர்ந்த நீர் - கைகளுக்கு) மது பர்க்கம் (நெய், தேன், பால் சேர்ந்தது) ஸ்நானம் (நீராட்டும்) வஸ்திரம் (ஆடை அணிவித்தல்) யஜ்ஞோபவீதம் (பூணூல்) ஸிந்தூரம் (திலகமிட சிகப்புத்தூள்) விலேபனம் (உடல் பசை நீக்க வாசனை திரவியம்) அக்ஷதை (மஞ்சள் சேர்ந்த முழு அரிசி) புஷ்பம் (பல வண்ண வாசனை மலர்கள்) அங்க பூஜை (தேவதையின் ஒவ்வொரு அங்கத்திற்கும் மலர்கள் கொண்டு பூஜை) தூபம் (வாசனைப்புகை) தீபம் (மங்கள விளக்கு) நைவேத்யம் (அன்னம்) பானியம் (பருகநீர்) உத்தராபோசனம் (உணவு படைத்தப் பின் வாய் சுத்தத்திற்கு நீர்) முகப்ரக்ஷாலனம் (முகம் கழுவுதல் உணவுக்குப்பின்)கரோத்வர்தனம் (கைகள் துடைத்தல்) பலம் (பழம்) தாம்பூலம் (வெற்றிலை, பாக்கு முதலியன) பூஷணம் (அலங்கார நகைகள்) நீராஜனம் (கற்பூரம் சாற்றுதல்) பிரதக்ஷிணம் (வலம் வருதல்) மந்தர புஷ்பம் (ஸ்ரீ ஸுக்த உச்சாரணத்துடன் புஷ்பம் சமர்பித்தல்) தக்ஷிணைதானம் (தக்ஷிணைக் கொடுத்தல்) பிரதிமா தானம் (விஸர்ஜனம் செய்தவுடன் பிரதிமையை அளித்தல்) முதலியன.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

பிராஹ்மணம் என்ற வேதப் பகுதிகளில் பலவிரதங்களைப் பற்றிய கதைகளும், உண்டான வரலாறும் கூறப்பட்டுள்ளன. புராணங்களில் கூறப்பட்ட விரதங்களில் முக்கியமாக விஷ்ணுவைக் குறித்தும், மற்றும் - சிவன், சக்தி, கணேசன் குறித்தும் அனுஷ்டிக்கப்படுகின்றன.

எல்லா விரதங்களுக்கும் பொதுவாக சில மந்திரங்கள், உபசார வழிமுறைகள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. அந்தந்த விரதங்களுக்குரிய வழிமுறைகள் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

1. விநாயக சதுர்த்தி விரதம்

ச்ரவண (ஆவணி) சுக்ல சதுர்த்தி (அ) கார்த்திகை சுக்ல சதுர்த்தி அன்று இது அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது. தங்க பீடத்தில் விநாயகரின் தங்க பிரதிமையை கலசத்தின் மேல் பிரதிஷ்டை செய்து சுத்தி பூஜை செய்து ஸ்தாபன, ஆவாஹனம் முதலியன செய்து பூஜையை கிரமமாக செய்ய வேண்டும். சிவந்த புஷ்பங்கள், பத்திரங்கள், வில்வம், தூர்வா (அருகம்புல்) முக்கியமானவை. மோதகம் (கொழுக்கட்டை), நாவல்பழம், விளாம்பழம் முதலியவை நைவேத்யத்தில் குறிப்பிட்ட அம்சங்கள். விக்னங்கள் நீங்க விநாயகரை துதித்து பூஜையை முடிக்க வேண்டும்.

2. ஸித்தி விநாயக விரதம்

பாத்ரபத (புரட்டாசி) மாதம் அனுஷ்டிக்கப்படுவது. சதுர்த்தி திதி நண்பகல் வரை வியாபித்து இருக்க வேண்டும். பிரதிமையை களிமண்ணால் செய்து பூஜை செய்யப்பட வேண்டும். அருகம்புல் அர்ச்சனை விசேஷம். இதன் மாஹாத்மயம் - ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் பாண்டவர்களுக்கு கூற அவர்கள் இந்தப் பூஜை செய்து தங்கள் காரியங்களில் விக்னங்கள் நீங்கி வெற்றி பெற்றனர். அன்று இரவு சந்திரனைப் பார்ப்பது பூஜை பலனை குலைக்கும், விரதம் இருப்பவர்களுக்கு இன்னல்களை விளைவிக்கும்.

3. ஸங்கடஹர கணபதி விரதம்

பிரதிமை தங்கத்தால் செய்யப்பட வேண்டும். பூஜை முடிவில் பிரதிமையை தக்ஷிணையுடன் பிராம்மணருக்கு தானம் செய்ய வேண்டும். ச்யமந்தகோபாக்யானத்தில் சந்திரன் கணேசரை பரிஹஸித்து, அவனை பார்ப்பது தோஷம்

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

விளைவிக்கும் என்று சாபம் பெற்றதும் அவன் தன் சாபம் நீங்க சதுர்த்தி விரதம் இருந்ததும், அதனால் சதுர்த்தி அன்று மட்டும் சந்திரனை பார்ப்பது தோஷம் என்று கணேசர் சாபத்தை குறைத்ததாகவும், நாரதர் பலராமனுக்கு சொன்னதாகவும் கதை.

4. ஸ்கந்த ஷஷ்டி விரதம்

தீபாவளிக்கு அடுத்த நாள் தொடங்கி 6 நாள் நடப்பது. கடைசி நாள் கார்த்திகேயன் சந்நிதியில் சூரஸம்ஹாரத்துடன் கொண்டாடப்படுகிறது.

5. ஸரஸ்வதி பூஜை

சக்திக்கு உகந்தது. ஆச்வின (ஐப்பசி) மாதம் சுக்லபக்ஷம் ஸப்தமி அன்று ஸப்தமி திதி காலைப்பொழுதில் உள்ள தினத்தில் அனுஷ்டிக்க வேண்டியது. விரத சூடாமணியில் இதற்காக பிரத்யேகமாக எதுவும் சொல்லப்படவில்லை.

6. துர்காஷ்டமி விரதம்

உமையின் அவதார தினம். சைத்ர மாதம் சுக்லபக்ஷம் எட்டாவது நாள். மற்றொன்று ஆச்வின (ஐப்பசி) சுக்லபக்ஷ அஷ்டமி. இது மஹாஷ்டமி எனப்படும். விரத சூடாமணியில் விவரங்கள் தரப்படவில்லை.

7. மங்கள கௌரி விரதம்

ச்ராவண (புரட்டாசி) மாதம் எல்லா செவ்வாய்க்கிழமை களிலும் அனுஷ்டிக்கப்படும். பெண்களுக்குரியது. இதில் பிரதிமைக்குப் பதில் தீபம் பூஜையில் வைக்கப்படும். செல்வ செழிப்புக்காக செய்வது. கணவன் உள்ளவரை மட்டுமே செய்யத் தக்கது. கணவன்மார்களுக்கு நீண்ட ஆயுளை விரும்பிச் செய்வது.

8. ஆமுக்தாபரண விரதம்

பாத்ரபத (புரட்டாசி) சுக்ல சப்தமியில் செய்யப்படுவது. சிவனைக் குறித்து விரதம் எழுப்புவர். மணிக்கட்டில் பிரதிஸரம் கட்டிக் கொள்வர். இதற்கான கதை: ரோமஸ ரிஷி வசுதேவ தேவகிக்கு உபதேசித்ததாக கூறுகிறது. கையில் ரக்ஷைக் கட்டிக் கொள்வது வேண்டிய நற்பலன்களைக் கொடுக்க வல்லது. பிரதிஸரக் கயிறு வெள்ளி (அ) பருத்தி நூலில் ஆனது பிராமணர்களுக்கு வஸ்திரதானம் செய்ய வேண்டும். இரவு முழுவதும் கண்விழித்து பூஜிக்க வேண்டும். ஹோமம் சிவன்

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

குறித்து செய்ய வேண்டும். நல்லெண்ணை, அக்ஷதை, நெய், ஹோமத்தில் விட வேண்டும். இந்த விரதப் பலனாக கிருஷ்ணன் பிறந்ததாக சொல்லப்படுகிறது.

9. பிரதோஷ விரதம்

15 நாளுக்கு ஒருமுறை விரதம் எடுப்பர்; அந்த நாள் முடியும் வரை உண்ணாமல் இருக்க வேண்டும். சூரிய அஸ்தமனத்திற்கு இரண்டு நாழிகைக்கு முன் ஸ்நானம் செய்து வெள்ளை உடை தரித்து நந்தியை ஜபம் செய்து சிவபூஜை செய்ய வேண்டும். சிவனுக்கு வலப்புறம் கணேசர், இடப்புறம் ஸ்கந்தனும் பிரதிஷ்டை செய்து ந்யாஸம் செய்து ''ஸோஹம்பாவனை''யுடன் இருக்க வேண்டும். சக்தியையும் வழிபட வேண்டும். ப்ரஹ்மஹத்தி தோஷம் அகலும். செல்வம், வித்யை, வெற்றி, பிள்ளைப்பேறு, ஆரோக்யம் முதலியவை கிட்டும். பிராமணர்களுக்கு விஷேசமானது. கலிதோஷம் நீக்க வல்லது.

10. சனித்ரயோதசி

சனிவாரமும் த்ரயோதசியும் கலந்த நாளில் (சனிப் பிரதோஷ தினம்) செய்யத்தக்கது. சிராவண (ஆவணி) கார்த்திகை மாதங்களில் விசேஷம். சிவனை லிங்க வடிவில் பூஜை செய்தல். மத்தியான காலத்தில் பூஜை விசேஷம். பிறகு மாலை லிங்க பூஜை. எள்ளும், நெய்யும் விசேஷ திரவியங்கள். ஸ்வயம்பூ லிங்கம், காடு, கிராம வெளிப்புறம், மலையுச்சி (அ) தபோவனங்களில் உள்ள லிங்கங்களுக்கு பூஜை செய்தல் உத்தமம். காசியில் உள்ள சிவலிங்க பூஜை மிகவும் விசேஷமானது. 32 தீப வரிசைகள் (அ) 1000 விளக்குகள் ஏற்றி சிவனின் 100 நாமாக்களை உச்சரிக்க வேண்டும். இதன் கதை: வித்யாதர அரசன் சித்ரகன் கைலாசம் சென்று சிவனை இகழ்ந்தான். பார்வதி வெகுண்டு அவனை மனித குலத்தில் பிறக்க சாபமிட்டாள். அவன் வ்ருத்ராஸுரனாகப் பிறந்தான். இந்திரன் சனிப்பிரதோஷ விரதம் இருந்து, பலம் பெற்று வ்ருத்ரனைக் கொன்றான்.

11. சோமவார விரதம்

சிவ விரதம்; இதற்கான கதை: ஆர்யாவர்த அரசன் சித்ரவர்ணன் பெண் 14 ஆம் வயதில் விதவையாவாள் என

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

ஜோசியர் கூற, அவள் மணம்புரிந்து அவளது கணவன் இந்திரசேனன் அவ்வாறே கப்பல் கவிழ்ந்ததால் இறக்க, யாஜ்ஞுவல்க்யர் உபதேசித்த வண்ணம் சோமவாரம் விரதம் இருந்து வந்த அவள், கணவன் இறந்த பின்னால் அந்த விரதத்தைத் தொடர, அதன் பயனாக அவள் கணவனை மீண்டும் பெற்று இருவரும் மகிழ்வுடன் நீண்ட காலம் வாழ்ந்தனர்.

12. அமா சோமவார விரதம்

அமாவாசை கூடிய திங்கட்கிழமை தினத்தில் அரசமரம், சிவன், விஷ்ணுவுக்கு பூஜை செய்தல். பாபம் ஒழியும். வம்சம் விருத்தியாகும். விதவைத் தன்மையை, இப்பிறவி மறுபிறவி களிலும் போக்க வல்லது. பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு இது குறித்து கூறிய கதை : தேவஸ்வாமி என்ற பிராமணர், அவர் மனைவி தர்மவதி - இவர்களுக்கு 7 பிள்ளைகள்; ஒரு பெண். பிள்ளைகள், ஒருநாள் பிராமணனுக்கு உணவளித்து ஸௌபாக்யம் பெற்றனர். பெண் அதை செய்யாததால் விதவையாகும்படி விதிக்கப்பட்டது. ஆனால் அவளுடைய சகோதரர்கள் சமுத்திரத்தைக் கடந்து சிங்களத்திலிருந்து சோமத்தைக் கொண்டு வந்து, அப்பெண் சோம விரதம் பூண்டு தாம்பத்ய தோஷத்திலிருந்து மீண்டாள்.

13. பக்தேச்வர விரதம்

இது பௌர்ணமியில் செய்வது. குழந்தை பேறு பெற பெண்கள் அர்க்யம் செய்வது. கதை : மதுரை அரசன் சுந்தரபாண்டியன்; அரசி குமுதவதி. சிவன் குறித்து தவம் செய்து பிள்ளைவரம் பெற்றனர். இந்த பிள்ளை நல்ல குண -நலன்களுடன் சொற்ப ஆயுளுடன் இருப்பான் என சிவன் கூற, அவர்கள் அவ்வாறே பெற்று அவனை அரசன் மித்ரஸஹஸ்ரன்– அரசி கலாவதியின் பெண்ணுக்கு மணமுடித்து அப்பெண் பக்தேச்வரவிரதம் இருந்து கணவனை காலனின் பிடியில் இருந்து விடுவித்து பல வருடகாலம் இன்புற்று வாழ்ந்தனர்.

14. கேதாரேச்வர விரதம்

இது ஐப்பசி மாதம் அமாவாசையன்று கையில் விரதசரடு கட்டிக்கொண்டு இனிப்புகள் வழங்கி அனுஷ்டிக்கப்படுவது. இதன் கதை : சிவன் முன்னால் பிருங்கி தவறாக நடனமாட,

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

அதைக் கண்டு மற்றவர் சிரிக்க, சிவன் மட்டும் புகழ, பிருங்கி பார்வதியை விட்டு சிவனை மட்டும் வலம் வர பார்வதி கைலாசத்தினின்றும் வெளியேறி கௌதமரின் ஆசி பெற்று வந்து அங்கு அவர் உபதேசப்படி கேதாரேச்வர விரதம் இருக்க, சிவன் தானே வந்து அவளுக்கு தன் உடலில் பாதியை தந்து இணைபிரியாமல் இருக்க அருளினார். ஆகவே சிவன் பார்வதி இணையாக சேர்ந்து இந்த விரதம் அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டும். சித்ராங்கன் மனைவி புண்யவதி இந்த விரதம் இருந்து பல நன்மைகளைப் பெற்றார்.

15. உமாமஹேஸ்வர விரதம்

பாத்ரபத (புரட்டாசி) மாதம், சுக்ல சதுர்தசியில் விரத தினத்துக்கு முன்னாள் ஆரம்பம். விரதத்திற்கு முன் ஸ்நானம் செய்து அனுஞை (அனுமதி) பெற்று பூஜை செய்ய வேண்டும். மறுநாள் காலை நித்ய பூஜை முடித்து இந்த பூஜை தியானம், ஆவாஹனம், பாத்யம், அர்க்யம் முதலிய உபசாரங்கள் செய்து கையில் ரக்ஷை கயிறு கட்டி, முழுநாள் உண்ணாநோன்பு இருந்து இரவு முழுவதும் கண் விழித்து பூஜை செய்து ஒவ்வொரு ஜாம முடிவிலும் இவ்வாறு செய்து அக்னியில் ஹோமம் செய்து விரதம் முடிக்க வேண்டும்.

கௌதமர் சொன்ன கதை : துர்வாசன் விஷ்ணுவுக்கு வில்வமாலை பரிசளித்தார். அதை விஷ்ணு கருடன் மீது வைத்தார். ரிஷி கோபித்து லக்ஷ்மியிடமிருந்தும், கருடன் வைகுண்டத்தில் இருந்தும் அவருக்கு பிரிவை சபித்தார். பிரஹஸ்பதி சொல்படி விஷ்ணு உமாமஹேஸ்வர விரதம் இருந்து தான் இழந்தவற்றை திரும்பப் பெற்றார்.

16. சிவராத்ரி விரதம்

சிவனுக்குரிய முக்கிய விரதம். மாசிமாதம் கிருஷ்ண பக்ஷம் சதுர்தசி இரவில் செய்வது. திதி நண்பகல் நேரம் பூரா இருக்க வேண்டும். இது சிவன் முதலில் லிங்கவடிவான தினம். உபவாசம், கண்விழித்தல் சிறப்பானது. ஒவ்வொரு ஜாமத்தின் முடிவிலும் சிவபூஜை அர்க்யம், பாத்யம் முதலியவைகளுடன் செய்யப்பட வேண்டும். விரதம் முடிந்து பாரணை (சாப்பாடு) அடுத்த நாள் பகலில் இந்த விரதம் எதிர்பாராத பொழுது

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

போகக்கூடிய விதமாக செய்தாலும் உரிய பலனைக் கொடுக்க வல்லது. இதன் கதை : மிருகங்களைக் கருணையின்றி கொன்று வாழும் வேடன் ஒருவன் ஓர் இரவு ஒரு வில்வ மரத்திற்கு வந்து அங்கு தான் கண்ட ஆண் மானைக் கொல்ல முயற்சிக்கையில், அந்த மான் மனிதக் குரலில் தன் மனைவியிடம் சொல்லிவிட்டு வருவதாக சொல்ல, அவன் அதை அனுமதித்து வில்வமரத்தில் அமர்ந்து அதன் இலைகளை பறித்து பொழுதுபோக்காக கீழே ஒன்றன்பின் ஒன்றாக போட்டான். சில நேரம் கழித்து பெண் மான் தன் துணையைத் தேடி வந்ததும், அவ்வேடன் அவ்வாறேஅதை ஆண்மான் என எண்ணி கொல்ல முயற்சிக்க, அது மனிதக்குரலில் தன் கணவரிடம் சொல்லி வருவதாக கூற அவனும் சரி என அனுப்பி, முன்படி வில்வ இலைகளை கீழே போட, இவ்வாறு இரவு முழுவதும் கண் விழித்து உண்ணாமல், வில்வ இலைகளைப் போட அவை மரத்தின் கீழே இருந்து சிவலிங்கத்தின் மீது விழ அதுவே சிவார்ச்சனமாக ஆயிற்று. அவன் கண் விழித்து உண்ணாவிரதம் இருந்து வில்வார்ச்சனை செய்தது மாசி மஹாசிவராத்ரியானதால், சிவகணங்கள் அடுத்த நாள் காலை அந்த வேடுவனை எல்லாவித மரியாதைகளுடன் சிவபோகத்திற்குக் கூட்டிச்சென்று பெருமைப்படுத்தினர். தன்னை அறியாமல் பொழுதுபோக்காக செய்த மஹாசிவராத்திரி விரதத்தின் மஹிமையால் இந்த வேடன் உயர் பதவியடைந்தான்.

மேற்கூறிய விரதங்களைத் தவிர சிவசதுர்த்தி விரதம் (ஒவ்வொரு மாதமும்), அநங்கத்ரயோதசி விரதம், பாசுபத விரதம் ஆகியவையும் சைவர்கள் அனுஷ்டிக்கும் சில முக்கிய விரதங்கள் ஆகும்.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

ŚIVARĀTRI : THE VRATA PAR EXCELLENCE

T.N. RAMACHANDRAN

Mahākavi Bhārati sang thus :

நோயிலே படுப்பதென்ன கண்ணபெருமானே – நீ
நோன்பிலே உயிர்ப்பதென்ன கண்ணபெருமானே !

This passage may roughly be translated thus :

"O Lord Kaṇṇa (Kṛṣṇa), how is it that you lie abed besieged by malady ? How then is it, O Lord Kaṇṇa, that you stand resusciated by *nōṉpu* ?" (The Tamil word for *vrata* is *nōṉpu)*

Such is the power of *vrata*. It can revive, regenerate and reanimate. It can also spiritually rejuvenate. No wonder, hundreds of *vratas* are prescribed for the Hindus. P.V. Kane speaks of about 1,250 *vratas.*[1]

The word '*vrata*', it is said, is derived from the Sanskrit root *vṛ*, which means 'to will' or 'to choose'. So, 'will' or what is willed is the essence of *vrata*. By extension *vrata* includes 'vow', 'religious obligation' and 'performance of rite'.

Śivarātri is a *vrata* which is associated with *rātri* (night). Another *vrata* which lasts beyond a sennight is Navarātri. These *vratas* are performed during nights. Night, it is well-known, is fraught with mysterious significance. Normally night is deemed to be the sabbath of mankind, the period when body and mind should rest. Exceptionally

1. *History of Dharmaśāstra*, Vol.V, part 1, pp. 253-462.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

both body and mind should be active during some nights.

Sable-vested night, says John Milton is the 'eldest of things'. The calm, majestic presence of night married to the serene heaven is capable of extraordinary animation if the soul is willing to get impregnated with the elixir of devotion. It is of such a night which can mother a myriad mystical tremendums, the Upaniṣad affirmed: '*tamaso mā jyotirgamaya*'. When a night of this potency is doubled with a *vrata*, the outcome is bound to be great and grand.

Of the *vrata* of Mahāśivarātri, J. Bruce Long observes : "In the strictest technical sense of the term a *vrata* is a vow or a sacrifice, in which one offers a part of oneself (through fasting, prayer, meditation etc.) or a portion of one's goods, to God as a thanks-offering and as a petition for some desired boon. Or it might take the form of a discipline engaged in for the purpose of promoting physical and mental self-control"[2]. One can see many different types of motivation at work in the Śivarātri *vrata*; acts of penance and contrition, acts of thanks-giving and praise, and acts of a 'magical' manipulation to please the deity and to persuade him to recompense the devotee for his efforts with appropriate benefits.

Śivajñāna Siddhiyār (Supakkam, v.182) affirms :

வானிடத்தவரு மண்மேல் வந்து அரன்தனை அர்ச்சிப்பர்...

"The celestials come down to the earth to perform *pūjā* unto Śiva".

---

2. 'Mahasivarātri' by J. Bruce Long in *Religious Festivals in South India and Sri Lanka*, Manohar, New Delhi, 1982.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

It is said that this worship is done every night which is why no one is allowed to stay within the temple once the *ardhajāma pūjā* (which is akin to compline) is over. The one and only night when human devotees can be present in the temple is Śivarātri. Obviously this single night is worth all the other 364 nights of the year. So, the devotee should not let this night slip out of his hands. The annual vigil kept on this holy night is comparatively an easy way to gain the greatest blessing. This night, in one sense, is the Dark Night of the Soul of St. John of the Cross.[3]

Only powers which are infernal, choose night for their nefarious operations. Why should Śiva who is the most auspicious choose it ? Why should He enact His dance at midnight, and that too, in the crematory ? "Dance in the darkness", says Sivaramamurthi, "is unimaginable".[4] However Śiva forever dances in the funeral pyre of the crematory at midnight. For this reason St. Manikkavāchakar hails Him thus : "நள்ளிருளில் நட்டம் பயின்றாடும் நாதனே !" (O Lord who enacts the dance at midnight !)

In this context it is good to remember that Śiva is the Lord of the destitute and the down-trodden. Things abandoned are dear to Him. A *res nullius* is sacred to Him. The crematory and the charnel house are His favourite haunts; The *white madar* (வெள்ளெருக்கு) – the

3. *Dark Night of the Soul, St. John of the Cross*, tr. by E. Allison Peers, Image books, 1959, p.55
4. *Nataraja in Art, Thought and Literature*, National Museum, New Delhi, 1974.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

ever-condemned flower—is sweet to Him. Charred bones are His jewels. A garland of skulls is much prized by Him. Matted hair is deemed sacrosanct by Him. He covets not silken vestments. He is a naked ascetic. Sometimes His loin is girt with a tiger-skin. He is not after powder and perfume. The ashes of burnt corpses are held by Him in great esteem. Night, in particular midnight, is truly sacred to Śiva. It is His favourite hour. No wonder it is, that He chose the dark hours of the night for His worship. Śiva is a *niśācara*. So are His hosts of Bhūtas and Piśācas—all vagrants of the night. Śiva the incomprehensible, in the fitness of things, is best meditated during *ardharātri* as the Mahāyogin.

Of the 365 nights of the year, which night is to be reckoned as Mahāśivarātri ? which is the night that manifests the sought-after *kairos*—the time of grace ? Hinduism, it is well-known, attaches great importance to the ritual hour. In fact, its almanac is so designed and worked out that it furnishes all the data that point to the appearance of 'the sacred' in time[5].

We have a pentad of Śivarātris. The monthly Śivarātri is to be distinguished from the annual which alone goes by the name 'Mahāśivarātri'. Each month is made up of a couple of *pakṣas* (fortnights), they being the dark and the white fortnights. The *kṛṣṇapakṣa caturdaśī* that occurs every month marks the monthly Śivarātri. The *kṛṣṇapakṣa caturdaśī* occurring in the month of Māśi (Feb - March) marks the Mahāśivarātri. In other words, the

---

5. 'Mahasivaratri', *op.cit.*, p.193

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

Mahāśivarātri falls on the fourteenth lunar day (*tithi*) of the dark half of Māśi. This Mahāśivarātri is unique which is presided over by Tiruvōṇam, the asterism dear to Viṣṇu.

The other three Śivarātris are Nitya, Pakṣa and Yoga Śivarātris. We have seen that *caturdāśī* occurs twice a month. There are twenty-four *caturdāśī*s in a year. Each of these is a Śivarātri, *sui generis*. This is called the Nitya Śivarātri. The worship commencing from the *kṛṣṇapakṣa prathamā* in the month of Tai (Jan. - Feb.) should be continued for thirteen days and this should terminate with the *trayodaśī*. This indeed is known as the Pakṣa Śivarātri. The *amāvāsya* which falls on a Monday is also deemed a Śivarātri. This goes by the name Yoga Śivarātri.

The origin or Śivarātri is traced as follows in the *Kandapurāṇam*. It is dealt with in 'Aṭimuḍi Tēṭiya paṭalam'. The narrator is Brahmā Himself. Admonishing Dakṣa whose sacrifice ended in a fiasco, Brahmā said :

"O Dakṣa, you spoke pejoratively of Lord Śiva and courted despicable chastisement. Befuddled you landed yourself in trouble. Even Viṣṇu and I were not exempt from this bewilderment'. This said, Brahmā subjoined ! 'When a thousand *caturyugas* pass away, it marks the passage of a day's time for me. With the advent of night I begin to slumber. Then the sun, the moon, the planets, the stars, Indra, his hosts and the lives in the cosmos meet with their doom. When once this happened the *munis* of the higher realm fled to Janaloka in fright. Then all the ocean-streams rose up and swallowed all places

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

save such sacred towns like Kāśī and Kañci. Viṣṇu was then reposing on a banyan-leaf that floated in great deluge. The *munis* of the Janaloka approached him, invoked him and sang his praises. He bestirred himself from his slumber. He could no longer behold the earth as it had sunk to the nethermost world. So he assumed the form of gargantuan boar, plunged into the Pātāla, retrieved the earth, bore it on his tusk, surfaced up and re-established the earth which resumed its former poise. By then a thousand *caturyugas* had passed away. I woke up and engaged myself in the activity of creation. Viṣṇu felt extraordinarily proud as he was able to retrieve the earth. He then commenced his Yogic slumber. I too felt excessively proud as I thought that lives perished when I slumbered and revived when I woke up. I concluded that I was the supreme *Ens*. I woke up the slumbering Viṣṇu and questioned him thus : 'Who may you be ?' He said he was my father. This I knew. Yet in my drunken elation I denied what he affirmed. I asserted that I was indeed the *Ens Eutium*. Then a tussle ensued between me and Viṣṇu. We staked everything in our fight. Viṣṇu aimed at me a weapon which he had received as a gift from Lord Śiva. I parried it with the one gifted to me by Lord Śiva. The two weapons went about burning eveything. The earth and the heaven were alike ablaze. As we fought furiously against each other, Nārada emerged from my visage and said : 'Neither of you should think you are the supreme. You fight with the weapons gifted to you by Śiva. However you have in your pride forgotten Śiva, the supreme. If your fight continues, Lord Śiva will manifest before you as a column of fire'.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

We ignored the words of Nārada and our fray thickened. For a thousand years our fight went on, day and night. It was then during a *krișṇapakṣa caturdaśī* at midnight a mountain of fire arose before us. It swallowed clean our weapons. The heat that radiated from it was beyond endurance. We gave up our fight and beheld from at a distance the mountain, in wonder. Then a celestial, unbodied voice proclaimed thus : 'O ye little boys ! Lord Śiva will judge your strength and valour. Try to reach the top or the bottom of this mountain of fire'. We then decided thus: Whoever first reaches the top or the bottom is to be deemed the supreme God. I incarnated as a swan and flew up. Viṣṇu became a boar and burrowed into the earth. It was labour that met with no end. He stood denuded of his strength. He owned his defeat. With a contrite heart he prayed to Śiva who forgave him his presumptuousness and enábled him to surface up. I, on my part, was winging the buxom air for a millennium, all in vain. I was fatigued. Vertigo possessed me. It was then I saw saintly persons like unto Siddha-puruṣas emerge from the flame. They said : 'Will this swan ever eye the peak of this supernal flame ? After some time this poor bird will give up its ghost. Look at the fate of Viṣṇu. He, as a boar, bored into the earth laboriously. Ere long he became alive to his presumptuousness. By his contrition he has gained the Lord's benediction. This befuddled fowl can survive if only Lord Śiva chooses to cure its bewilderment'.

Harkening to this I realised my folly. I gave up my arrogant quest then and there. I hymned the glory of Lord Śiva. I approached Viṣṇu and said : 'You are not the

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

supreme one; nor am I. It is Śiva who is the one and only true God. Let us adore Him''.

Thus, even thus, did Brahmā and Viṣṇu come to own Śiva as the Supreme Lord. The night during which Lord Śiva manifested as a mountainous column of fire became the sacred Śivarātri. The mountain column of fire then came to abide as a ruddy mountain hight Arunachalam.

The *Kanda purānam* (III 21.96) speaks thus of the divine event :

''அரியும் யானும் முன்தேடும் அவ்வனல்கிரி அனல
கிரியெ னும்படி நின்றதால் அவ்வொளி கிளர்ந்த
இரவ தேசிவராத்திரி யாயினது இறைவற்
பரவி யுய்ந்தனர் அன்னதோர் வைகலிற் பலரும்.''

By the grace of Lord Śiva the theomachy terminated in the theophany.

Referring to the futile search of Brahmā and Viṣṇu and the consequent theophany, St. Appar (தேவாரம், ஐந்தாம் திருமுறை *95.11*)[6] sings thus :

6. The term Śivarātri gained currency many centuries after the occurrence. Hence, the term, Śivarātri, is not met with, in the *Tevāram* hymns. But many references to the occurrence are invariably found in all the *Tevāram* decads. The ninth verse in each of St. Sambandhar's decads makes a pointed reference to this. Very many, indeed are the reference made by St. Appar to his event, though these are fewer than St. Sambandhar's. References made by St. Sundarar are obviously fewer than those of St. Appar's. According to a rough reckoning, there are as many as five hundred references in *Tevāram*.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

"செங்க ணானும் பிரமனுந் தம்முளே
எங்குந் தேடித் திரிந்தவர் காண்கிலார்
இங்குற் றேனென்று இலிங்கத்தே தோன்றினான்
பொங்குஞ் செஞ்சடைப் புண்ணியமூர்த்தி"

"Between themselves the red-eyed Viṣṇu and Brahmā pursued everywhere their quest, all in vain. To them, in the form of *linga*, the just and righteous Lord of swelling, ruddy, matted-hair manifested, saying, 'behold Me here!"

It is this theophany of Śivarātri that is celebrated by the opening words of *Tiruvempāvai* thus : "ஆதியும் அந்தமு மில்லா அரும் பெரும் சோதி..... "

Chapter 38 of the *Śivapurāṇa* deals with the greatness of Mahāśivarātri. How the *vrata* of Śivarātri is to be concluded is dealt with in the next chapter. Chapter 40 celebrates the glory of Śivarātri.[7]

Chapter 17 of the *Linga Purāṇa* celebrates the theophany which Lingodbhava.[8]

According to Bruce Long, the works dealing with Śivarātri are the *Mahābhārata*, the *Garuḍapurāṇa*, the *Padmapurāṇa*, the *Skandapurāṇa* and the *Śivarātri Māhātmya*. It is rather unfortunate that he should omit to mention such Āgamas as *Vātula, Kāmika, Kāraṇa, Lalita, Kiraṇa, Jaya, Suprabheda* and *Dīpta* and Upāgamas as *Kālottara* and *Kālanirṇaya*, and Purāṇas like *Bhaviṣyottara* and *Vāyu*.

---

7. *Sivapurānam*, Tr. A Board of Scholars, Vol. III, pp. 1422-439.
8. *The Lingapurāna*, part I, chap. 17, pp. 58 - 64.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

Besides these, there are two works in Tamil, both bearing the same title viz., "*Sivarātri Purāṇam*". It is from Sri Lanka these works originate. The Purāṇam indited by Nellainathar was first published in 1881 at Madras. This work of 303 verses is in five cantos. This is inferior to the other work, the one by Varadarāja Kavirāja, also known as Varada Paṇḍita, a Brahmin who flourished about 275 years ago. Siva Sri Ma. Kumarasooriyapillai, also of Sri Lanka, wrote a commentary and the work with the commentary was first published in 1913.

An improved third edition was brought out in 1970 by Maravanpulavu Mu. Ganapathipillai. This work of nine *sargas* comprises 714 verses. This work, says its author, was indited at the behest of the Tillai-Brahmins in conformity with the enunciation of the *vrata* by the Āgamas. "தில்லை வனத்து அறிஞர் திருக்கடைக்கண் நோக்கி .... நீ ஆகம நூல் வழாமல் பந்தம் அறுத்திரு சிவராத்திரி விரத சரிதை தனைப் பாடுக என்னச்..... செப்பலுற்றேன்" — are the words of the author. This *opus* is in exquisite Tamil and each verse dances like Naṭarāja. Our Kavirāja refers to Śivarātri as Śivaniśi and also Araṉ Yiravu.

Śivarātri is also referred to as a festival (*utsava*) and in certain places, dance and song and the like form part of the celebration. It is not a festival in the strict sense. It is a *vrata* (vow) which should be undertaken by every Saivite. It must be fulfilled with care and devotion. Contrition and sincerity should inform the performance of the *vrata*. This *vrata* is to be held as a sacred and inviolable duty. The *vrata* is undertaken to quell the mutinous flesh and domesticate the rebellious spirit. When

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

gods themselves behave like the proverbial unteachable monkey, what can we say of man ? He should forever be on his guard.

Śaiva Siddhānta says that every soul suffers from the blemish of *āṇava mala*. This *mala* is truly the ancestral blindness of the soul. Before this darkness which is all-pervasive, the physical darkness can be deemed as light itself. This *malam* is '*iruḷ*' (murk) and is curable only by Śiva's '*aruḷ*' (grace). The soul is ever found enmeshed in this murky *mala*. This murk is the author of vanity and pride which, in their turn, plunge the soul in deeper and deeper darkness. From such dense darkness symbolised by the midnight of *kṛṣṇapakṣa caturdaśī*, light supernal is manifested. This indeed is the message of the Mahāśivarātri *vrata* : '*tamaso mā jyotir gamaya*'. For this blessing the soul is sempiternally indebted to Lord Śiva. The recognition of this indebtedness assumes the form of *upavāsa*, *pūjā* and *jāgaraṇa*. By these three, the soul of triple *malas* propitiates the triple-eyed Lord who cause the darkest hour to give birth to celestial lucency. It is in this sense the Śivarātri is deemed an *utsava* (festival). The conquest of the *āṇavamala* is celebrated by the manumitted souls in gladness and gratitude. In fine, this *vrata* is penance, perseverance and conquest—all rolled into one.

The *vrata* is observed with vigil during the four *yāmas* (watches of the night). Simultaneous and continual *abhiṣeka* to the *liṅga* installed in the *adytum* is performed. *Pañcāmṛta* and *pañcagavya* are offered to Pañcānana (Śiva) by devotees who are subject to *pañcāvasthā* (five states).

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

It is only after the successful termination of the *vrata*, the fast is broken and the feast of tasting *śivaprasāda* takes place. Thus the soul imbibes Śiva and comes to have its being in Śiva.

Śivarātri, though a *vrata*, is yet neither *voltum* which is vow wherein the worshipper undertakes to make an offering when a particular request has been granted, nor *devotio* which is payment made in advance to ensure the bestowal of a benefit. It is adoration offered to the Supreme who is at once awe-inspiring and fascinating. The adoration by the devotee is but an expression of his complete dependence or creatureliness. Truly speaking the *vrata* is an enacted prayer, enacted individually and collectively. This *vrata* is observed from time immemorial. The natives of central Australia are heard to say : "It was so in the *Acchearinga*". This is their transcendent reference which gives permanent value and prestige to custom and belief by referring them back to a higher supernatural reality of initial events.[9] Therefore the following words would aptly conclude the article thus : "Śivarātri ! O the night that enlightened Brahmā and Viṣṇu."

9. *Comparative Religion* by E.O. James, Methuen, London, 1961, p. 304 .

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

சிவராத்ரி - ஒப்புயர்வற்ற விரதம்

T.N. ராமசந்திரன்

(கட்டுரைச் சுருக்கம்)

'விரதம்' என்பது தமிழில் நோன்பு எனப்படும். மஹாகவி பாரதியார் 'நோயிலே படுப்பதென்ன, கண்ண பெருமானே - நீ நோன்பிலே உயிர்ப்பதென்ன கண்ண பெருமானே' என்று பாடியது நோன்பின் சிறப்பினை எடுத்துரைக்கும். பி.வி. கானே என்பவர் 1250 விரதங்களைப் பற்றி எடுத்துரைத்துள்ளார். 'விரதம்' என்ற சொல் வடமொழி 'வ்ரு' என்ற வினைப்பகுதியினின்றும் 'விரும்புவது', 'ஏற்பது' என்ற பொருளில் பரிணமித்துள்ளது. ஆகவே விரதம் விரும்பியதை அடைய மேற்கொள்ளும் உடலையும் மனத்தையும் செம்மைப்படுத்தும் செயல்முறையாகும்.

சிவராத்திரி 'இரவு' தொடர்புள்ள ஒரு விரதம் (நோன்பு). நவராத்திரியும் அவ்வாறே (ஏழு இரவுகளுக்கு மேல் கடந்தும்) தொடரும் விரதமாகும். இந்நோன்புகள் இரவு காலங்களில் அனுஷ்டிக்கப்படுகின்றன. பொதுவாக இரவு உடலுக்கும், மனதிற்கும் ஒய்வு கொடுக்கக்கூடிய நேரம். இதற்கு சில புலனுக்கெட்டாத சிறப்பு உண்டு.

'இருள்சூழ் இரவு எல்லாவற்றிலும் முதன்மையானது' என்று மில்டன் கூறுவார். அமைதியான இரவு நிர்மல வானுடன் கலந்து பக்தியென்னும் அமுதத்தை ஏற்று மகிழும் ஆன்மாவிற்கு ஓர் புத்துயிர் அளிக்க வல்லது. அத்தகைய இரவு பலவித ஆன்மீக அதிர்வுகளை பிறப்பிக்க வல்லது. உபநிஷத் அறுதியிட்டுக் கூறுகிறது : ''தமஸோ மா ஜ்யோதிர்கமய'', ''இருளினின்றும் ஒளிக்கு என்னைக் கொண்டு செல்'' என்று. இத்தகைய ஆற்றல் பெற்ற இரவு, நோன்பின் மூலம் இரட்டிப்பு ஆற்றல் பெறின் அதன் பலன் மிகவும் சிறப்பாகவும் நேர்த்தியாகவும் ஆவது உறுதி.

சிவராத்ரி நோன்பு குறித்து ஜே. ப்ரூஸ் லாங் கூறுவது: 'நோன்பு அல்லது விரதம் நுண்ணிய பொருளில் 'கோட்பாடு' அல்லது 'தியாகம்' ஆகும். இதில் ஒருவன் தனக்குறியனவற்றுள் ஒரு பகுதியையோ (உண்ணாமை, பிரார்த்தனை, தியானம்

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

முதலியன மூலம்) தனது பொருள்களில் ஒரு பகுதியையோ கடவுளுக்கு நன்றிக் கடனாகவோ அல்லது விருப்பப்பட்ட வரம் வேண்டியோ அர்ப்பணிக்கிறான்''. சிவஞான சித்தியார் அறுதியிட்டு கூறுவது : ''வானிடத்தவரும் மண் மேல் வந்து அவனை அர்ச்சிப்பர்''. இந்த வழிபாடு ஒவ்வொரு இரவிலும் நடைபெறுகிறது என்றும், ஆகவேதான் அர்த்தஜாம பூஜைக்குப் பின்னர் இரவில் கோயிலுக்குள் எவரும் இருக்க அனுமதிக்கப்படுவதில்லை எனக் கூறப்படுகிறது. மானுட பக்தர்கள் கோவிலுக்குள் இரவில் தங்கி வழிபடுவது இந்த ஒரு சிவராத்ரி இரவில் மட்டுமே.

நரகத்துக்குட்பட்ட சக்திகள் தங்கள் தீய செய்கைகளுக்கு இரவை தேர்ந்தெடுக்க, மிகவும் மங்களகரமான சிவனார் ஏன் இதை தேர்ந்தெடுத்தார் ? ஏன் அவர் தனது நடனத்தை நடுநிசியில் அதுவும் மயானத்தில் ஆடுகிறார் ? சிவராமமூர்த்தி சொல்வது, ''இருட்டில் நடனம் கற்பனைக்கும் எட்டாதது'' இருப்பினும் சிவன் எப்பொழுதும் மயானச் சிதையில் நடுநிசியில் நடனம் புரிகிறார். இதன் காரணமாக மாணிக்க வாசகர் அவரை ''நள்ளிரவில் நட்டம் பயின்றாடும் நாதனே'' என்று புகழ்கின்றார்.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் சிவன் அநாதைகள் மற்றும் கீழ்நிலையில் புறக்கணிக்கப்பட்டு கைவிடப்பட்டோரின் தலைவன் என்பதை நினைவு கூற வேண்டும். (மற்றவர்களால்) புறக்கணித்து விடப்பட்ட பொருட்கள் அவனுக்கு விருப்ப மானவை — மழு அவனுக்குப் புனிதமானது. இடுகாடும், சுடுகாடும் அவனுக்குப் பிடித்த இருப்பிடங்கள் எப்பொழுதும் தூற்றப்படும் வெள்ளை அரளி (மஞ்ஜிஷ்டம்) அவருக்குப் பிடித்தது. கருகிய எலும்புகள் அவருக்கு அணிகலன். மண்டை ஓட்டு மாலை அவருக்கு மிகவும் உயர்ந்தது. சடைமுடி மிகவும் புனிதமானது. அவர் பட்டாடைகளை விரும்புவதில்லை. அவர் நிர்வாணமான யோகி. (அவதூதர்) சில சமயம் புலித்தோலினால் ஆன கீழாடையை அணிவார். அவருக்கு வாசனை திரவியங்களில் நாட்டம் இல்லை. எரியூட்டிய சவங்களின் சாம்பலையே அவர் போற்றி அணிகிறார். சிவனுக்கு நள்ளிரவு மிகவும் புனிதமானது; மிகவும் பிடித்த காலம். ஆகவே இந்த நள்ளிரவே அவர் தனது பூஜைக்காக தேர்ந்தெடுத்ததில் வியப்பில்லை. சிவன் இரவில் விழித்து செயல் புரிபவர். (நிசாசரர்). அவ்வாறே அவரது பூதகணங்களும் பிசாசங்களும்

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

இரவில் அலைந்து சுற்றித்திரிபவை. கருத்திற்கும் அறிவிற்கும் எட்டாத சிவன் மஹாயோகியாக சிறப்பாக நள்ளிரவில் (நடுநிசியில்) தியானிக்கப்பட வேண்டியவர்.

நமக்கு ஐவகை சிவராத்திரிகள் உள்ளன. மாத சிவராத்ரி எனப்படுவது, ஆண்டுக்கொருமுறை வரும் மஹா சிவராத்திரிய னின்றும் வேறுபட்டது. ஒவ்வொரு மாதமும் தேய்பிறை (கிருஷ்ணபக்ஷ) சதுர்தசி (14ஆம் நாள்) மாத சிவராத்திரி ஆகும். மாசி மாதம் (பிப்ரவரி - மார்ச்) தேய்பிறை சதுர்தசி மஹாசிவராத்திரி எனப்படும். இந்த சிவராத்திரி மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தது. தனித்தன்மை கொண்டது.விஷ்ணுவுக்கு உகந்த நட்சத்திரமான திருவோணம் நட்சத்திரம் கூடி வருவது. மற்றைய மூன்று சிவராத்ரிகள் நித்ய, பக்ஷ யோக சிவராத்ரிகள் ஆகும். சதுர்தசி மாதம் இருமுறை வரும் வருடத்திற்கு 24 சதுர்த்தசிகள் ஒவ்வொன்றும் சிவராத்ரி எனப்படும். இது *''நித்ய சிவராத்ரி''* எனப்படும். தை மாத (ஜனவரி - பிப்ரவரி) கிருஷ்ணபக்ஷ பிரதமை முதற்கொண்டு 13 நாள் திரயோதசி முடிய பூஜை செய்யப்படுவது *''பக்ஷ சிவராத்ரி''* எனப்படும். திங்கட்கிழமையில் ஏற்படும் அமாவாசை அன்றும் சிவராத்ரி என கருதப்படுகின்றது. இது *''யோக சிவராத்ரி''* எனப்பெயர் கொண்டது.

சிவராத்ரியின் தோற்றம் கந்தபுராணத்தில் அடிமுடி தேடிய படலத்தில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. சிவபெருமானின் திருவருளால் கடவுள் இருவர்க்- கிடையான சண்டை உயர்தத்துவமான உயர்கடவுளாக சிவனை அறிவதில் பரிணமித்தது. அப்பர் பெருமானும் இது பற்றிப் பாடியுள்ளார்.

இந்த சிவராத்திரியின் தெய்வீகத் தோற்றம் திருவெம்பாவையில் ஆரம்ப வரிகளில் ''ஆதியும் அந்தமுமில்லா அரும்பெரும்ஜோதி'' என்று கொண்டாடப்படுகிறது. சிவபுராணம் 38வது அத்தியாயம் சிவராத்ரி மகிமையை விவரிக்கின்றது. சிவராத்ரி விரதம் எவ்வாறு முடிக்கப்பட வேண்டும் என அடுத்த அத்தியாயம் கூறுகிறது. 40வது அத்தியாயம் சிவராத்ரி பெருமைகளை எடுத்துரைத்துக் கொண்டாடுகிறது. லிங்கபுராணம் 17வது அத்தியாயம் இந்த தெய்வீக தரிசனத்தை லிங்கோத்பவ வடிவாக கொண்டாடுகிறது.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

ஒவ்வொரு ஆன்மாவும் ஆணவ மலம் என்ற தோஷத்தால் துன்பப்படுவதாக சைவ சித்தாந்தம் கூறுகிறது. இந்த மலம் உண்மையில் ஆன்மாவின் பூர்வீக அறிவின்மை என்ற குருட்டுத்தனம் (பார்வையின்மை). இந்த எங்கும் பரவியுள்ள இரவின் முன்பு பௌதிக இருள் ஓர் ஒளியாகவே கருதப்படும். இந்த மலமே 'இருள்'. அது சிவனின் அருள் மூலமாகவே குணப்படுத்தப்பட வேண்டியது. ஆன்மா இந்த மலத்தில் என்றும் உழன்று (மூழ்கி) சகதியில் அகப்பட்டுள்ளது. இந்த மலம் தற்பெருமை, ஆணவம் இவற்றிற்கு மூல காரணம். இது ஆன்மாவை மேலும் மேலும் அறியாமை என்னும் இருளில் மூழ்கச் செய்கிறது. இத்தகைய ஆழ்ந்த இருளினின்றும் கிருஷ்ண பக்ஷ சதுர்தசி நள்ளிரவின் வடிவமாக, ஒப்புயர்வற்ற அப்பேரொளி தோன்றுகிறது. 'தமஸோ மா ஜ்யோதிர்கமய' இருளிலிருந்து ஒளிக்கு என்னை இட்டுச் செல்க என்ற வாக்கியத்தின் உயர்வினை அறியச் செய்கிறது.

இந்த சிவராத்ரி விரதம் மிகவும் கண்காணிப்புடன் விழிப்புணர்வுடன் இரவின் நான்கு யாமங்களில் அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது. ஒரே சமயத்திலும், தொடர்பாகவும், கோயில் கர்பக்கிருகத்தில் உள்ள லிங்க வடிவமான சிவபெருமானுக்கு அபிஷேகம் செய்யப்படுகிறது. பஞ்சாம்ருதமும் (பசுவின் பால், தயிர், வெண்ணை, தேன், சர்க்கரை சேர்ந்த கலவை), பஞ்சகவ்யமும் (பசுவின் பால், தயிர், வெண்ணை, கோமூத்திரம், சாணம்) ஆகிய ஐந்தின் கலவை பஞ்சானனன் ஆன (ஐந்து முகத்தோன் - ஸத்யோஜாதம், வாமதேவ, அகோர, ஈசான, தக்ஷிண) சிவனாருக்கு பஞ்சாவஸ்தை, ஐந்து வித அவஸ்தைகளை [சைசவ (குழந்தைப் பருவம்) கௌமாரம் (இளம் பருவம்), யௌவனம் (வாலிபம்) வார்த்தக்யம் (முதுமை) ம்ருத்யு என்ற ஐநிலைகள்] கொண்ட பக்தர்களால் அளிக்கப்பட்டு வருகிறது. வெற்றிகரமாக விரதம் முடிந்தபின் உண்ணாவிரதம் துறந்து, சிவபிரசாதத்தை ஏற்று உண்டு மகிழ்தல் வேண்டும். இவ்வாறாக இந்த ஆன்மா (ஜீவன்) சிவனை தன்னுள் கொண்டு தானும் சிவனுள் உள்ளதாக உணர்ந்து கொள்கிறான்.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

தமனாரோபணம்

R. ஸுப்ரமணியன்

நித்யார்ச்சனம்

தனி ஒரு மனிதனுக்கு நீராடுதல், உண்ணுதல், உறங்குதல் என்பவை எவ்வாறு இன்றியமையாதவைகளோ அவ்வாறே பரார்த்தாலயங்களிலும் நித்யார்ச்சனம் என்னும் நாள் வழிபாடு ஒரு வேளை கூட விடமுடியாத ஒன்று. இதற்குப் பெரும் பயன் கூறப்பட்டிருக்கிறது *காரணாகமத்தில் (1.30.1)* :

वक्ष्ये नित्यार्चनं पुण्यं शुल्कं पापनाशनम्।
महापातक दोषघ्नं सर्वयज्ञफलप्रदम्॥

நித்யார்ச்சனம் புண்ணியமானது, நன்மைகளை அளிக்க வல்லது, பாவங்களை விலக்கும், மாபாதகச் செயலால் விளைந்த தீமைகளைப் போக்கவல்லது, எல்லா வேள்விகளின் பயன்களையும் அளிக்கும், என்பது பொருள்.

நித்தியம், ஆகந்துக நித்தியம்

நித்யார்ச்சனம் இரண்டு வகைப்படும். நித்தியம் என்றும் ஆகந்துக நித்தியம் என்றும் பெயர் பெறும். நாள் வழிபாடு நித்தியம் என்றும், பஞ்ச பர்வங்களும், பன்னிரு மாத பூஜைகளும் ஆகந்துக நித்தியம் என்றும் வழங்கப் பெறும்.

नित्यमागन्तुकं नित्यं द्विविधं परिकीर्तितम्।
दिनं प्रत्यर्चनं नित्यं यजेन्मासं प्रति प्रति॥
विशेषयजनं यत्तदागतंनित्यमुच्यते।
अष्टम्याराधनं चैव विषुसङ्क्रान्ति पूजनम्॥
इदमागन्तुकं नित्यमर्चकेनैव कारयेत्।

பன்னிரு மாத பூஜைகள்

பன்னிரண்டு மாதங்களிலும் மாத நட்சத்திரங்களான சித்திரை, விசாகம், மூலம், உத்தராடம், திருவோணம், பூரட்டாதி, அஸ்வினி, கிருத்திகை, திருவாதிரை, பூசம், மகம்,

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

உத்தரம் என்னும் இவைகளுடன் பௌர்ணமி கூடியோ, கூடாமலோ மாத பூஜைகளுக்குக் காலங்களாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. அல்லது எல்லா மாதங்களிலும் திருவாதிரை நட்சத்திரத்திலோ யஜமானனுடைய ஜென்ம நட்சத்திரத்திலோ மாத பூஜையை செய்யலாம் (*காரணாகமம், 1.110.2-4*) :

पुष्यमासे तु पुष्यान्तं माघमासे मघान्तकम्।
उत्तरान्तं तु फल्गुन्यां चित्रान्तं चैत्रमासके॥
विशाखान्तं हि वैशाखे ज्येष्ठके मूलभान्तकम्।
आषाढोत्तराषाढान्तं श्रावणं वैष्णवान्तकम्॥
पूर्वाषाढं हि तन्मासे चाश्वयुङ् मासिचाश्विनी।
कृत्तिकान्तं हि कार्तिक्यां आर्द्रान्तं मार्गशीर्षके॥

ஒரு மாதத்தில் இரண்டு நட்சத்திரங்கள் வந்தால் இரண்டாவது நட்சத்திரம் உள்ள நாளில் மாத பூஜையைச் செய்ய வேண்டும் (*காரணாகமம், 1.110.5*):

एकमासे द्वि ऋक्षे तु अन्त्यर्क्षे व्रतमाचरेत्।

ஆகமங்களில் மாத பூஜைகள்

காமிகம், பூர்வகாரணம், சிந்த்யம், அஜிதம், ஸுக்ஷ்மம், ஸ்வாயம்புவம், உத்தரகாரணம், குமாரதந்திரம் இவைகளுள் மாத பூஜைகள் கூறப்பெற்றுள்ளன. மேற்கூறியவைகளுள் *அஜிதம்* நீங்கலாக மற்றவைகளில் சித்திரை மாதத்திற்குத் தமன பூஜை கூறப்பட்டிருக்கிறது. *ஸ்வாயம்புவம், ஸுக்ஷ்மம், குமாரதந்திரம்* இவைகளில் வைகாசி மாதத்திற்குக் கந்த பூஜை கூறப்பட்டிருக்கிறது. *காமிகம், அஜிதம்* இவைகளில் ''சீதகும்ப விதி'' என்று காணப்படுகிறது. இது *சுப்ரபேதத்தில்* 'காம்யவிதி'யாக கூறப்படுகிறது. *அஜிதாகமம்* நீங்கலாக மற்றவைகளில் ஆனி மாதத்திற்குப் பல பூஜைகள் விதிக்கப்-பட்டுள்ளன. *சுவாயம்புவம், ஸுக்ஷ்மம், உத்தரகாரணம், அஜிதம்* இவைகளில் ஆடி மாதத்திற்கு க்ஷீராபிஷேகம் கூறப்பெறுகிறது. *காமிகம், சுப்ரபேதம்* இவைகளில் ஆடிப்பூர உற்சவமும், *பூர்வகாரணத்துள்* பவித்ரோற்சவமும் காணப்பெறுகிறது.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

ஸ்வாயம்புவம், ஸூக்ஷ்மம், உத்தரகாரணம், குமாரதந்திரம் இவைகளில் ஆவணி மாதத்தில் சர்க்கரை பூஜை கூறப்பட்டிருக்கிறது. சிந்தியம், பூர்வகாரணம் இவைகளில் தில பூஜையும், காமிகத்தில் பவித்ர பூஜையும் கூறப்படுகிறது.

ஸ்வாயம்புவம், ஸூக்ஷ்மம், பூர்வகாரணம், உத்தர காரணம், குமாரதந்திரம் இவைகளில் புரட்டாசி மாதத்திற்கு அபூப பூஜையும், சிந்த்யாகமத்தில் தேனோடு கலந்த நெல்பொறி, அன்னம் இவைகளின் பூஜையும் கூறப்படுகிறது. அஜிதம், ஸ்வாயம்புவம், ஸூக்ஷ்மம், உத்தரகாரணம், குமாரதந்திரம் இவைகளில் ஐப்பசி மாதத்திற்கு அன்ன பூஜை கூறப்படுகிறது. பூர்வகாரணத்தில் நெய் அபிஷேகமும், சிந்த்யத்தில் பாலும், திரவியமாகக் கூறப்படுகிறது. கார்த்திகை மாதத்திற்கு எல்லா ஆகமங்களிலும் தீபாரோபணம் காணப்படுகிறது. காமிகத்தில் இது தீபாவளி அன்று குறிப்பிடப் படுகிறது. மார்கழி மாதத்திற்கு அஜிதம், ஸ்வாயம்புவம், சூக்ஷ்மம், காமிகம், உத்தரகாரணம், குமாரதந்திரம் இவைகளில் நெய் அபிஷேகமும் பூர்வகாரணம், சிந்த்யம் இவைகளில் குங்கும பூஜையும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. குங்குமம் என்பது இங்கு குங்குமப்பூவைக் குறிக்கும்.

உத்தரகாரணம், குமாரதந்திரம், ஸ்வாயம்புவம், சூக்ஷ்மம் இவைகளில் தை மாதத்திற்குத் தேனபிஷேகமும், பூர்வகாரணம், சிந்த்யம் இவைகளில் கந்த பூஜை என்றும் கூறப்படுகிறது. மேற்கூறிய ஆகமங்களில் எல்லாவற்றிலும் மாசி மாதத்திற்குக் ''க்ருதகம்பளம்'' விதிக்கப்பெறுகிறது. பங்குனி அல்லது சித்திரைக்கு அஜிதத்தில் நவ நைவேத்தியம் கூறப்பெறுகிறது. சுப்ரபேதத்தில் காலம் கூறப்படவில்லை. ஸூக்ஷ்மம், சுவாயம்புவம், உத்தரகாரணம், குமாரதந்திரம் இவைகளில் ததி பூஜையும், பூர்வகாரணம், சிந்த்யம் இவைகளில் புஷ்ப பூஜையும் காமிகத்தில் கந்த பூஜையும் காணப்படுகிறது. இவ்விஷயங்களில் ஆகமங்களுள் ஒத்தகருத்து காணப்படவில்லை.

மாத பூஜைகளின் பலன்

நீண்ட ஆயுள், நோயின்மை, செல்வம், மக்கட்பேறு, புகழ், அபமிருத்யு விலகுதல், செல்வமும் வீடும் கிட்டுதல், விரும்பியவற்றை அடைதல், அந்தணனுக்குத் தவத்தின்

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy.

வளர்ச்சியும், அரசனுக்கு மாற்றாரை வென்று வாகை சூடுதலும், நாட்டில் வறுமை விலகுதலும் அம்மை முதலிய நோய் நீங்குதலும், வணிகர்களுக்கு செல்வச் சேர்க்கையும், சூத்திரர்களுக்கு பயிர் செழித்தல் ஆகியவை மாத பூஜையின் பலன்கள் என *அம்சுமதாகமத்தில்* (7.1-5) கூறப்பட்டிருக்கிறது:

आयुरारोग्यमैश्वर्यं धनधान्यविवर्धनम्।
पुत्रश्रीकीर्तिदं नृणां अपमृत्युविनाशनम्॥
भुक्तिमुक्तिप्रदं चैव सर्वकामफलप्रदम्।
विप्राणां च तपोवृद्धिः तथा विद्याप्रदायकम्॥
क्षत्रियाणां जयं चैव परसेनापलायनम्।
लोकेदुर्भिक्षनाशं च महामार्याश्चमोचनम्॥
वैश्यानां धनसम्पत्तिः शूद्राणां कृषिलाभकम्।
किमत्र बहुनोक्तेन सर्वकामार्थ साधनम्॥

மற்ற ஆகமங்களில் மாத பூஜை செய்யாவிட்டால் எல்லாப் பூஜையும் பயனற்றதாகும் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது (*சிந்த்யம், 13-2*) :

मासपूजाविनान्यैश्च पूजनैर्निष्फलं भवंत्।

இதுவரை கூறிய பன்னிரண்டு மாத பூஜைகளுள் சித்திரை மாதத்தில் செய்யப்பெறுவதே தமனோரோபணமாகும். இதைத் தமனோற்சவம் என்றும் வழங்குவது மரபு.

மாத பூஜைகள் வைதிகக் கிரியைகளின் நிழல்கள் எனலாம். போதாயன சூத்திரத்தை அநுசரித்த 'சமாவர்த்தனம்' போன்றது 'பவித்ரவிதி'. இதேபோல 'க்ருத கம்பள விதி' அரசர்களுக்குச் செய்யப்பெற்று வந்தது என *அதர்வபரிசிஷ்டம்* என்ற நூலால் அறியப்படுகிறது. *அஜிதாகமத்தில்* கூறப்படும் ''நவநைவேத்ய விதி'' என்பது ஸ்மார்த்தப் பிரயோகத்தில் ''ஆக்ரஹாயணஸ்தாலீ பாக''த்தை ஒத்தது. 'வஸந்தோற்சவம்' என்பது ஆகமங்களில் கூறப்படுவது. 'ஹோலி' என்பதும் வஸந்தோத்ஸவம்தான். *அம்சுமதாகமத்தில்* கூறப்படும் 'வாஜிநீராஜனம்', 'கஜநீராஜனம்' என்பவைகளை அரசரின்

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

அரண்மனையுள் செய்ததாக அதர்வ பரிசிஷ்டம் கூறுகிறது. ஸூக்ஷ்மாகமத்துள் கூறப்படும் 'மத்ஸ்யலீலா' என்பது போதாயன க்ருஹ்யத்துள் விவாஹ ப்ரயோகத்துள் வரும் 'மத்ஸ்யக்ரஹண'த்தை ஒத்ததே.

'புஷ்யாபிஷேகம்' என்பது காமிகாகமத்தில் விதிக்கப் பெறுகிறது. அரசனுக்குச் செய்யப்பெற்ற புஷ்யாபிஷேகத்தை அதர்வபரிசிஷ்டம் கூறுகிறது.

ஆகமங்களுள் கூறப்படும் கர்மங்கள் ச்ரௌதம் ஸ்மார்த்தம் என்பவைகளையும், அரசர்களின் கர்மாக்களையும் அனுசரித்தவை என்பதே கருத்து.

தமனோற்சவத்தின் பிரகிருதி

தமனோற்சவத்திற்கு அல்லது பன்னிரண்டு மாத பூஜைகளுக்குமே பிரகிருதி பவித்ரோற்சவம்தான். பவித்ரோற்சவத்திற்குப் பிறகே தமனோற்சவம் செய்ய வேண்டும் (காமிகம், 2.17.9):

पवित्रप्रकृतिर्यावत् तदनन्तरमुच्यते।

யாகசாலை நிர்மாணம், மண்டலகல்பனம், த்ரவ்ய அதிவாசம், த்ரவ்ய சமர்ப்பணம், அபிஷேகம் போன்ற கர்மாக்கள் இவைகளில் பொதுவானவை.

தமனம் என்னும் சொற்பொருள்

தமனம் என்ற சொல் அடக்குவது என்ற பொருளை உடையது. தமனன் என்று சிவபெருமானையே வேதமும் (தைத்திரீய ஆரண்யகம், 10 : सर्वभूतदमनाय नमः।), மஹாபாரதமும் (அநுசாஸனிகம் 17.13 : महाप्रसादो दमनः शत्रुहा श्वेतपिङ्गलः।) கூறுகின்றன.

தமனத்தின் குணம்

தமனத்தின் குணம் மிகச் சிறப்பானது. அது பற்றி அபிதான நிகண்டுவில் (புஷ்பாதிவர்கம், 51-52) கீழ்க்கண்டவாறு கூறப்படுகிறது :

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

उक्तो दमनो दान्तो मुनिपुत्रस्तपोधनः।
गन्धोत्कटो ब्रह्मजटो विनीतः कलपत्रकः॥
दमनस्तुवरस्तिक्तो हृद्यो वृष्यः सुगन्धिकः।
ग्रहणाद्विषकुष्ठास्रक्लेद कण्डू त्रिदोषजित्॥

குஷ்டம் முதலிய பெரிய வியாதிகளையும், வாதம், பித்தம், சிலேஷ்மம் என்னும் மூன்று தோஷங்களையும் அடக்க வல்லது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக வைத்யசப்தசிந்துவில் – अन्यः वन्यदमनः वीर्यस्तम्भनकारी बलदायी आमदोषहारीच। என புலனடக்கத்தையே தருவதனால் இதற்குத் தமனம் என்று பெயர் என்று சொல்லபட்டது. इन्द्रियाणां बाह्यवृत्तिनिरोधे। என்றும் தமனத்திற்குப் பயன் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

தமனம் என்பதை மருக்கொழுந்து என்றும் கூறுவர். இது இரட்டை இலைத் தாவரங்களிலே ''கம்பாசிட்டீ'' என்னும் சூர்யகாந்திக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த 'ஆர்ட்டிமிசியா'[1] (Artimicia pallans) என்னும் நறுமணமுள்ள சிறுசெடி. இதன் இலை பல சிறு குறுகலான பிரிவுகளாகப் பிரிந்திருக்கும். பூக்கள் மிகச் சிறியவை. மஞ்சள் நிறம். தென்னிந்தியாவில் கர்நாடக மாநிலத்தில் மிகுதியாகப் பயிர் செய்யப்படுகிறது. இதிலிருந்து வாசனைத் திரவியங்களில் கலக்கும் எண்ணை எடுக்கிறார்கள்.

---

1 'ஆர்ட்டிமிசியா' ஜாதியிலே இருநூற்றியெண்பதுக்கும் மேற்பட்ட இனங்கள் உண்டு. வடகோளார்த்தத்திலே இவை மிகுதியாக வளர்கின்றன. இவை உலர்வான சமவெளியிலே வளரும். சுமார் முப்பத்திநான்கு இனங்கள் வடமேற்கு இமயப்பகுதியில் இருக்கின்றன. இந்த ஜாதிச் செடிகள் எல்லாம் கசப்பான சுவை உள்ளவை. நல்ல மருந்துச் செடிகள். இதிலிருந்து 'சாண்டனின்' (Santonin) என்னும் மிகச் சிறந்த நாக்குபூச்சி மருந்து எடுக்கப்பெறுகிறது. இதில் 'ஆசினா' என்னும் செடிதான் நாக்குப்பூச்சி மருந்து தரும் முக்கிய இனம். இது துருக்கிஸ்தானத்தில் மிகுதியாக வளர்கிறது. ''ஆ ஆப்சிந்தே'' (A.Absintha) என்னும் செடியிலிருந்து ஒருவித மதுபானம் தயார் செய்கிறார்கள். இதிலிருந்து எடுக்கும் எண்ணெய் வலிமை தரும் மருந்தாகவும் செரிமான மருந்தாகவும் பயன்படுகிறது. இந்த இனம் காஷ்மீரத்தில் வளர்கிறது.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

பவித்ரமும் தமனமும்

பவித்ர கர்மா முதலிலும் பின்னர் தமனாரோபணமும் செய்ய வேண்டும் என்று கூறப்படுவதால் முதலில் தூய்மையை - பவித்ரத்தன்மையைத் தேட வேண்டும். பின்னர் தானாகக் கிட்டும் அகப்புற அடக்கம் என்னும் தமனம். ஞானிகளுக்கு இது ஸ்வபாவ லக்ஷணம். சாதகர்களுக்கு இதுவே அப்யாஸமாகும் என்பதை நினைவுறுத்துவதாகவும் ஆகிறது.

தமனத்தைப் பற்றி கதைகள்

1. தேவர்களும், அசுரர்களும் எப்பொழுதும் ஓயாமல் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருப்பதைக் கண்ட சிவபெருமான் கோபமுடையவராக ஆனார். பெருமானுடைய கோபத்திலிருந்து தமனர் என்ற பைரவர் தோன்றினார். இவரால் தேவர்களும், வலிமையுடைய அசுரர்களும் அடக்கப்பெற்றனர். மகிழ்ச்சி அடைந்த சிவபெருமான் பூமியில் தமனம் என்னும் பெயருடைய செடியாக ஆகுமாறும் 'எந்த மனிதர்கள் சித்திரை மாதத்தில் தமனத்தால் என்னை அர்ச்சிக்கிறார்களோ அவர்கள் மேலான பதத்தை அடையட்டும்' என்றும் 'தமன பூஜை செய்யாதவர்கள் செய்யும் சித்திரை மாதத்திய சிவபூஜையின் பயன் உன்னை அடையட்டும்' என்றும் பைரவருக்கு அருள்புரிந்தார் என்று ஸோம சம்பு பத்ததியில் (தமன பூஜாவிதி, 1-5) வருகிறது. சித்தாந்த சேகரம் என்னும் நூலிலும் இவ்வாறே வருகிறது.

2. அக்னிபுராணத்தில் (8.1-4) கதை சற்று மாறுபட்டுள்ளது:

वक्ष्ये दमनकारोह विधिपूर्ववदाचरेत्।
हरकोपात् पुरा जातो भैरवो दमिताः सुराः॥
तेनाथ शप्तो विटपो भवेति त्रिपुरारिणा।
प्रसन्नेनेरितं चेदं पूजयिष्यन्ति ये नराः॥
परिपूर्णफलं तेषां नान्यथा ते भविष्यति॥

சிவபெருமானுடைய கோபத்தினால் முன்காலத்தில் உண்டாகிய பைரவரால் தேவர்கள் அடக்கப்பெற்றனர். இவ்வாறு தேவர்களை அடக்கிய பைரவரை 'நீ தமனச் செடியாக வேண்டும்' என்று சிவபெருமான் சபித்தார். பின்னர் அவரே அருளுடையவராகி 'தமனத்தால் யார் என்னை வழிபடு கிறார்களோ அவர்களுக்குப் பரிபூர்ண பலம் கிட்டும். இத்தகைய

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

பூஜையில் அடையப் பெறுவதைப் போல் மற்றவைகளில் அடையப்பெறாது' என்று கூறினார்.

3. அசிந்த்ய விஸ்வ ஸாதக்யம் என்ற ஆகமத்துள் இதே கதை வேறு மாதிரி வருகிறது :

ஈஸ்வரனுடைய கோபத்திலிருந்து தமனர் என்ற பெயருடைய பைரவர் தோன்றினார். அவரால் பலமுடையவர் களான அசுரர்களும், தானவர்களும் தோற்றுவிக்கப் பெற்றனர். இதனால் சிவபெருமான் பைரவரை பூமியில் தமனமாக ஆகும்படிச் செய்தார். 'எந்த மனிதர்கள் இந்த தமனத்தால் என்னை பூஜிக்கிறார்களோ அவர்கள் மேலான நிலையை அடைவார்கள்' என்று அருள்புரிந்தார் என வருகிறது[2].

4. குமாரதந்திரத்துள்[3] மற்றொரு கதை காணப்படுகிறது. முன்காலத்தில் பரமசிவனால் கொளுத்தப்பட்ட மன்மதன் ரதியின் அன்புக்கு சமமான குமாரனின் கடைக்கண் அருளாகிய

2. இங்கு கவனிக்க வேண்டியது ஒன்று உண்டு. இந்த அசிந்திய விஸ்வஸாதாக்யத்தில் 70வது படலம், தமனாரோபண விதி. இப்படலத்தில் மொத்தம் 30 ச்லோகங்கள் உள்ளன. இந்த ச்லோகங்கள் எல்லாம் ஸோமசம்பு பத்ததியில் உள்ளவைகளே. இவை பாடபேதம் போல் மாற்றப்பெற்றுள்ளன. உதாரணம் :

ईशकोपात्पुराजातो भैरवो दमनाह्यकः।
सर्वेऽसुरास्तेनजातादानवाश्च महाबलाः।

என்பது இப்படலத்தின் முதல் ச்லோகம் (இதன் பொருளே மேலே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது)

हरकोपात्पुरा जातो भैरवो दमनाह्वयः।
दान्तास्तेन सुरास्सर्वे दानवाश्च महाबलाः॥

என்பது ஸோமசம்பு பத்ததி. எனவே இப்பகுதி ஸோமசம்பு பத்ததி-யிலிருந்து சேர்க்கப்பட்டது என்பது உறுதி.

3 உபாகமங்களின் வரிசையில் குமாரதந்திரம், லலிதாகமத்தின் உபாகமமாகக் காணப்படுகிறது. ஆனால் அச்சான கௌசிகப் பிரச்ன, குமாரதந்திரம் (1.7-8) :

कारणाख्यं महातन्त्रं ग्रन्थकोटिप्रविस्तरम्।
ब्रह्मणे यत्पुरा प्रोक्तं त्वया सर्वविदामुदा॥
तस्मिन्तन्त्रे समाख्यातं कौमारं तन्त्रमीश्वर।

என காரணாகமத்தின் அங்கமாகக் காணப்படுகிறது. இந்நூலின் இரண்டாவது படலத்தில் சாரதா திலகத்தை குறிப்பிடுவதால் இந்நூல் 11ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு ஏற்பட்ட நூல் என்றாகிறது.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

நீரால் அந்த இடத்தில் மீண்டும் தமனமாக உண்டானான். இதன் நறுமணத்தை முகர்ந்த சித்தர்கள், சாத்யர்கள், தேவர்கள், ரிஷிகள் எல்லோரும் மகிழ்ச்சி அடைந்து எப்பொழுதும் நடனமாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். இவர்களைக் கண்டு கவலையடைந்த நான்முகன் முருகனை அடைந்து வணங்கி எல்லோருடைய நிலையைக் குறித்து வேண்டினார். அதற்கு முருகன், முன்னாளில் பெருமானால் எரிக்கப்பெற்ற மன்மதன் எந்த இடத்தில் கொளுத்தப்பட்டானோ அந்த இடத்தில் இந்த தமனம் தோன்றியது. இது மன்மதன். ஆகையால் எல்லோருக்கும் மகிழ்ச்சியை அளிக்கிறது. இந்த தமனத்தால் பூஜை செய்தால் எல்லோரும் விரும்பிய பயனை அடையலாம் என்று கூறினார்.

5. *ஈசானசிவகுருதேவபத்ததி* 22வது படலத்தில் வேறொரு கதை வருகிறது :

சிவபெருமான் பார்வதியின் திருணமத்திற்கு முன் தனித்து தவமிருந்தார். கொடிய அசுரனால் தேவதைகள் துன்பப்பட்டனர். பிரும்மதேவனின் ஆணைப்படி பெருமானையும், தேவியையும் சேர்த்து வைக்க மன்மதனை ஏவினர். மன்மதனிடம் கோபித்து நெற்றிக் கண்ணை திறந்தார். அக்கண்ணிலிருந்து பைரவர் தோன்றி மன்மதனை எரித்து எல்லா தேவர்களையும் அடக்கினார். இதனால் மகிழ்ந்த சிவபெருமான் பைரவருக்கு தமனன் என்ற பெயரை அளித்தார். தேவிக்குப் பணிவிடை செய்ய ரதி முதலான தேவமாதர்கள் அப்பொழுது அங்கே வந்தனர். தன் கணவனான மன்மதன் எரிந்ததை அறிந்த ரதி மயக்க முற்றாள். இதனைக் கண்ட தேவி பைரவரை தமனச் செடியாகும்படிச் சபித்தாள். மன்மதனுடைய சாம்பல் சம்பந்தத்தாலும் ரதியின் கண்ணீரினால் நனைந்தும் மிகவும் மணமுடைய தமனம் உண்டாகியது. பெருமான் தேவியை சமாதானம் செய்து வஸந்த காலத்தில் தமனத்தால் பூஜை செய்தால் விரும்பிய பயனை அடையலாம். ப்ரும்மா, விஷ்ணுக்களுக்கும் தமன பூஜை செய்தால் அவர்களும் அருளுடையவர்கள் ஆவார்கள் என்று கூறினார்.

தமன விதியும் ஆகமங்களும்

முன்கூறிய ஸோமசம்புபத்ததியில் தமனோற்சவ விதியைத் தான் ஸ்வச்சந்த பைரவத்திலிருந்து எடுத்துக் கூறுவதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது (தமன.5) :

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

स्वच्छन्दभैरवे तन्त्रे यद्यपीदमुदाहृतम्।
तथापीहसमानत्वात्सिद्धान्तेप्युपयुज्यते॥

தமன விதியானது ஸ்வச்சந்தபைரவம் என்னும் நூலில் கூறப்பட்டதாயினும் இரு தந்திரங்களும் ஸமமானவைகள் ஆனதால் இதை சித்தாந்த சாஸ்திரத்திலும் உபயோகிக்கப் படுகிறது என்பது பொருள். *ஈசான சிவகுருதேவ பத்ததியும்* (20.19) இதே கருத்தைக் கூறுகிறது :

स्वच्छन्दतन्त्रे तदपि प्रसिद्धं ततस्तु शैवैरपरैश्च दृष्टम्॥

இதைப் போலவே *கிரியாகிரம த்யோதிகையிலும்* கூறப் பட்டிருக்கிறது :

चैत्रमास पूजापुण्यफल-अलाभभयात् तन्त्रान्तरविहितमपि दमनोत्सव-विधिं .... कुर्यात्।

இதன் உரையில் स्वच्छन्द भैरवतन्त्रविहितमपीत्यर्थः என்று வருகிறது. சித்திரை மாதத்திய பூஜையின் பயன் கிட்டாமல் போகும் என்ற பயத்தினால் வேறு தந்திரத்தினால் கூறப் பட்டிருந்தாலும் பவித்ர விதியைப் போல் தமனோற்சவம் செய்ய வேண்டும் என்பது பொருள்.

தமனோற்சவம் *ஸ்வச்சந்த தந்திரத்தில்* கூறப்பட்டுள்ளது என்று வருவதால் சித்தாந்த சைவாகமங்களின் கூறப்பெறாது என்றாகிறது. மேலும் *உத்தரகாமிகம்* 17வது படலத்தில் *ஸோமசம்புபத்ததியின்* ஸ்லோகங்களே காணப்பெறுவதால் காமிகாகமப் பகுதி பிற்சேர்க்கை என்றாகிறது. *அஜிதாகமத்திலும்* இதே ஸ்லோகங்கள் காணப்பெறுகின்றன.

மாத பூஜைகளும் ஆகமங்களும்

இன்று கிடைக்கும் ஆகமங்களுள் பழமையான *கிரணம், ஸுப்ரபேதம், நிச்வாஸ காரிகை* போன்ற ஆகமங்களுள் மாத பூஜைகள் காணப்பெறவில்லை. ஆகமங்களுள் ஒரே மாதிரி பூஜை முறைகள் கூறப்பெறவில்லை. புராணங்களுள் பவித்ரம், தமனம் இரண்டைத் தவிர மற்ற பூஜைகள் விளக்கப் பெறவில்லை. *ஸோமசம்பு, அகோரசிவம்,* சிவாக்ரயோகியின்

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

கிரியாதீபிகை போன்ற பத்ததிகள் பவித்ரம், தமனம் இவைகளைத் தவிர மற்ற மாத பூஜைகளைக் கூறவில்லை. காலக்கிரமத்தில் இவைகளைச் சைவாகமங்கள் ஏற்று கொண்டன என்றுதான் கூறவேண்டியுள்ளது.

ஆகம காரியங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் ஒருமைப்பாடு உண்டு: பௌதிகமான ப்ராகிருத பாவத்தை நீக்கி உபாஸ்ய தேவதை, உபாஸகன், பூஜைக்குரிய பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் சிவமாகப் பாவிக்கப் பழக்குவது என்பதாகும். ஆகமங்களின் வித்யா பாதங்கள் பதி வேறு, பசு வேறு என்று த்வைதத்தைப் போதித்தாலும் கிரியா பாதம்: ''சர்வம் சிவமயம்'' என்றும் ''சிவோஹமிதிபாவயேத்'' ''சிவோபூத்வா சிவம் யஜேத்'' என்றும்

शिवोदाता शिवो भोक्ता शिवः सर्वमिदं जगत्।
शिवो यजति सर्वत्र यः शिवः सोऽहमेवतु॥

என்றும் அபேதத்தயே (அத்வைதத்தையே) கூறுகின்றன.

கால விதி

மாஸபூஜைக்கு ஸ்தூலம் என்றும் சூக்ஷ்மம் என்றும் காலம் இரண்டு வகை. ஸ்தூலமான காலங்களிலேயே மாஸ பூஜைகளைச் செய்ய வேண்டும் என்று *அம்சுமதாகமம்* (8.6-8) கூறுகிறது :

मासद्विविधमाख्यातं स्थूलसूक्ष्मं दिवाकर।
मार्गशीर्षादि कार्तिकान्तं स्थूलमित्यभिधीयते॥
मेषादि मीनपर्यन्तं सूक्ष्ममेवं प्रकीर्तितम्।
सर्वं स्थूलेन कर्तव्यं .... ॥

முன்பு *காரணாகம* வசனப்படி ஒரு மாதத்தில் இரண்டு நட்சத்திரங்கள் வந்தால் இரண்டாவதில் செய்ய வேண்டும் என்று கூறப்பட்டது. ஆனால் *அம்சுமதாகமத்தில்* (8.11) :

एकमासे द्विनक्षत्रे द्वयोरपि च कारयेत्।

ஒரு மாதத்தில் இரு நட்சத்திரங்கள் வந்தால் இரண்டிலும் பூஜை செய்ய வேண்டும் என்று வருகிறது.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

யாகசாலை

பவித்ரம், ப்ரதிஷ்டை இவைகளைப் போன்றே யாகசாலை அமைக்க வேண்டும் (*அம்சுமதாகமம், 8.12*) :

प्रासादस्यैशदिग्भागे पूर्वे वा चोत्तरेपि वा।

ஆலயத்தின் ஈசான பாகத்திலோ, கிழக்கிலோ, வடக்கிலோ, யாகசாலையின் ஸ்தானமாகும் (*அம்சு.*, 8.13-4) :

दशपञ्चकरं वाथ त्रयोदशकरायतम्।
मण्डपं कारयेत्तत्र षोडशस्तम्भसंयुतम्॥

பதினைந்து கரமோ, பதின்மூன்று கரமோ அகல நீளமுடைய தாகவும் பதினாறு ஸ்தம்பங்களை உடையதாகவும் யாகசாலை இருக்க வேண்டும். ஒரு கரம் என்பது 24 அங்குலங்கள் ஆகும் (*அம்சு.*, 22.24) :

भानुद्वयाङ्गुलं मानं हस्तमित्युच्यते बुधैः।

இவ்விஷயத்திலும் ஆகமங்களுள் கருத்து வேறுபாடு காணப் படுகிறது.

ஒன்பது, எட்டு, ஏழு, ஐந்து கரங்களை உடையவை யாகவும் சதுரமாகவும் முன்போலவே யாகசாலையைக் கல்பிக்க வேண்டும் (*உத்தர காரணம், 35.2*) :

पूर्ववद्यागशालां च नवाष्टमुनिहस्तयोः।
पञ्चहस्तप्रमाणं वा मण्डपं चतुरश्रकम्॥

இது விரிப்பிற்பெருகும்.

மண்டலம்

ஸூக்ஷ்மாகமத்தில் ஸ்வஸ்திக மண்டலம் என்றும் உத்தர காரணாகமத்தில் பத்ர மண்டலம் என்றும் ஸ்வாயம்புவாகமத்தில் ஸ்ரீகாந்தி திலகம் என்றும் மண்டலத்தின் பெயர்கள் கூறப்படுகின்றன. ஸோமசம்புபத்ததி, அகோரசிவாசார்ய பத்ததி ஆகிய இவைகளிலும் அக்னி புராணத்திலும் மண்டலம் காணப்படவில்லை.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

குண்டம்

சப்தாச்ர குண்டம் அமைக்க வேண்டும் என்று ஸ்வாயம்புவாகமத்திலும், சடச்ர குண்டம் என்று உத்தரகாரணத்திலும் சதுரச்ரமோ, வட்டமோ, என்று பூர்வகாரணத்திலும் கூறப்படுகிறது. இரு பத்ததிகளிலும் குண்டத்திற்கு இலக்கணம் காணப்படவில்லை.

தமனத்தைக் கொண்டு வருதல்

ஸப்தமி அல்லது திரயோதசியில் தமனச்செடி இருக்கும் இடத்திற்குச் சென்று அஸ்திர மந்திரத்தால் சுத்தி செய்து ஸம்ஹிதா மந்திரத்தால் பூஜிக்க வேண்டும். பிறகு,

हरप्रसादसम्भूत त्वमत्र सन्निधीभव।
शिवकार्यं समुद्दिश्य नेतव्योऽसि शिवाज्ञया॥

என்கிற மந்திரத்தைச் சொல்லி தமனச் செடியை எடுத்துச் செல்ல வேண்டும். செல்லுமிடம் வெகு தொலைவானால் மண்ணுடன் ஒரு பாத்திரத்தில் வைத்து நீரிட்டு எடுத்துச் செல்ல வேண்டும். உத்தரகாரணம், ஸ்வாயம்புவம் இவைகளில் தமனத்தை எடுத்து வரும் முறை காணப்படவில்லை.

யாகசாலார்ச்சனம்

மாலையில் நித்திய பூஜை முடிந்த பிறகு நைமித்திக காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும் (*சிந்த்யம், 13.4*) :

नित्यपूजावसाने तु नैमित्रिकमथाचरेत्।

யாக சாலையில் மண்டப சுத்திக்காக பஞ்சகவ்ய கல்பனம், ஸூர்ய பூஜை முதலாக துவார பூஜை, வேதிகார்ச்சனம், ப்ரதான கும்ப பூஜை, பூஜாங்க அக்னி கார்யம் இவைகளைச் செய்ய வேண்டும்.

உத்தரகாரணத்தில் (35.5) யாக சாலையின் ஈசான மூலையில் வேதிகையில் பத்து கும்பங்களை வைக்க வேண்டும் என்று வருகிறது.

ऐशान्ये वेदिकामध्ये दशकुम्भान् न्यसेत्ततः।

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

ஸ்வாயம்புவாகமத்தில் யாகசாலையின் நடுவில் வேதிகையில் கும்பங்களை வைக்க வேண்டும் என்று வருகிறது. ஸோமசம்பு பத்ததியில் குறிப்பு ஒன்றும் இல்லையாயினும் அதன் வியாக்யானத்தில்,

शङ्करशब्देन कुम्भस्थशिवः, मण्डलस्थशिवः स्वेष्टलिङ्गस्थ शिवश्च विवक्षितः।

என்று வருவதால் யாக சாலையின் நடுவில் கும்பம், மண்டலம் இருப்பதாக கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

யாகசாலையின் நடுவில் உள்ள மண்டலத்திற்கு மேற்கில் தமனச் செடியின் வேரையும் இதன் அடி மண்ணையும் சத்யோஜாத மந்திரத்தாலோ, ஹ்ருதய மந்திரத்தாலோ வைக்க வேண்டும். வடக்கில் செடியின் தண்டு நெல்லிக்காய் இவைகளை வாமதேவம், அல்லது சிரோ மந்திரத்தால் வைக்க வேண்டும். தெற்கில் தமனத்தின் இலை, விபூதி, இவைகளை அகோர மந்திரத்தாலோ, சிகா மந்திரத்தாலோ வைக்க வேண்டும். கிழக்கில் தமனத்தின் பூவுடன் தந்தகாஷ்டத்தை தத்புருஷ மந்திரத்தாலோ, கவச மந்திரத்தாலோ சமர்ப்பிக்கலாம். ஈசானத்தில் தமனத்தின் பழத்தையும், சந்தனத்தையும் மூலமந்திரத்தாலோ சிவகாயத்ரியாலோ வைக்கலாம்.

பிறகு கையில் முன் கூறிய தமனத்தின் பஞ்சாங்கங்களையும் மற்றும் புஷ்பம், அக்ஷதம், இவைகளையும் எடுத்துக் கொண்டு

आमन्त्रितोसि देवेश प्रातः काले मया प्रभो।
कर्तव्यं तु यथा लाभं पूर्णं पर्व तवाज्ञया॥

என்று விண்ணப்பித்து புஷ்பாஞ்சலி செய்து ஜப சமர்ப்பணம் முதலியன செய்ய வேண்டும். மீதியுள்ள தமனங்களை ஒரு பாத்திரத்தில் வைத்து மூடி கவச மந்திரத்தால் அவகுண்டனம் செய்து ரக்ஷித்து ப்ரதான கும்பத்தின் அருகில் வைக்க வேண்டும்.

ஆசாரியன் அன்று இரவு ஹவிஸை உண்டோ உபவாச மாகவோ இருக்க வேண்டும். சுவாமியின் சந்நிதியிலேயே தியானம், ஜபம், நாமஸங்கீர்த்தனம் இவைகளுடன் இரவு கண் விழிக்க வேண்டும். மறுநாட்காலையில் ஸ்நானம், சந்தி

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

இவைகளை முடித்துக் கொண்டு யாக சாலையில் ப்ரதான கும்பத்திற்கு அஷ்ட புஷ்பம் சமர்ப்பித்து கும்பத்தை விஸர்ஜனம் செய்ய வேண்டும். பிறகு இஷ்ட லிங்கத்தில் நித்ய பூஜை செய்து முழு தமனத்தால் பூஜிக்க வேண்டும் கடைசியில் அருகு, சந்தனம், அக்ஷதை இவற்றுடன் தமனத்தையும் கையில் எடுத்துக் கொண்டு ஈசுவரனைத் தியானித்து,

ओं हां आत्मतत्त्वेश्वराय शिवाय नमः।

ओं हां विद्यातत्त्वेश्वराय शिवाय नमः।

ओं हां शिवतत्त्वेश्वराय शिवाय नमः।

ओं हां सर्वतत्त्वेश्वराय शिवाय नमः।

என்று அர்ச்சிக்க வேண்டும்.

ओं हां मखेश्वराय मखं पूरय पूरय शूलपाणये नमः।

என்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டு ஹோமத்தை முடித்து ஈச்வரனிடம் பின்வருமாறு பிரார்த்தித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

भगवन्नतिरिक्तं वा हीनं वा यन्मयाकृतम्।
सर्वं तदस्तु सम्पूर्णं पर्वदामनकं मम॥

பிறகு ஆசார்யனையும், அந்தணர்களையும், அடியார் களையும், உணவு தக்ஷிண இவைகளால் உபசரிப்பது விரதத்தின் அங்கமாகும். இவ்வாறே கிரியாகிரமத்யோதிகையிலும் காணப் படுகிறது.

ஆத்மார்த்தமாக[4] இருந்தால் ஒரு நாளில் முடிக்க வேண்டும். அதாவது முதல் நாள் மாலையில் இருந்து மறுநாள்

---

4 ஆத்மார்த்த பூஜா பத்தறி என்னும் நூல் நிகமஞான தேசிகர் என்பவரால் எழுதப்பட்டது. இவரது காலம் கி.பி. பதினாறாவது நூற்றாண்டு. இவர் சிதம்பரத்தில் குகை மடத்தில் இருந்தவர். இவர் காமிகத்தின் தமனாரோபண ச்லோகங்களை "காமிகே" என்று எடுத்துக் காட்டுவதால் இவரது காலத்துக்கு முன்பே காமிகத்தில் தமனாரோபணம் ஏற்றப்பட்டுவிட்டது என்று தெரிகிறது. இந்த பத்ததி ஸோம சம்பு பத்ததியைத் தழுவியது. ஸோமசம்புவில் ஆத்மார்த்தம், பரார்த்தம் என்ற பிரிவுகள் கிடையாது. இவர் பிரித்துக் காட்டுகிறார்.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

காலையில் முடித்துவிட வேண்டும். आत्मार्थेत्वेकरात्रन्तु என்று ஆத்மார்த்த பூஜா பத்ததியில் வருகிறது. பூஜை முடிவில் நிர்மால்ய தமனத்தைச் சண்டேசருக்குச் சமர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும்.

பரார்த்தாலயத்தில் பல சந்திகள் சாத்தலாம். தமனத்திற்கு நிர்மால்ய தோஷம் கிடையாது. எவ்வளவு நாட்கள் தமனோற்சவம் நடக்கிறதோ அவ்வளவு நாட்களும் யாகசாலையில் அக்னியைக் காக்க வேண்டும்.

यावद्दिनं विसृज्याथ तावद्दिनं च रक्षयेत्।

முடிவு நாளில் பூர்ணாஹுதி செய்து பூர்த்தி செய்ய வேண்டும். சகல மூர்த்திகள், சுதை உருவங்கள், சித்திரங்கள் ஆகிய எல்லோருக்கும் செய்யலாம். பித்தி சித்திரத்திற்குக் கண்ணாடியில் செய்ய வேண்டும். முடிவில் கண்ணாடியை சித்திரத்தின் எதிரில் காட்ட வேண்டும்.

क्रिया परिसमाप्तौ तु दर्पणं दर्शयेच्छिवे।

ஸ்வாயம்புவாகமத்தில் (26.27) பாத்யத்திரவியம் - சித்தார்த்தம்; ஆசமனத் திரவியம் - திருணம்; அர்க்யத் திரவியம் - யவை; ஸ்நானத் திரவியம் - கந்தோதகம்; வஸ்திரம் - சிவப்பு; கந்தம் - புனுகு; ஆபரணம் - கோமேதகம்; புஷ்பம் - ப்ருகதி; தூபம் - குங்கிலியம்; தீப சங்க்யை - 170; நைவேத்யம் - திலான்னம், பழங்கள் - பலா முதலியன; சந்தனம் - செஞ்சந்தனம்; சமித்து - ஆல்; ஆகுதி எண்ணிக்கை - 70; பானீயம் - ஸ்வர்ணோதகம்; முகவாஸம் - கற்பூரம்; பண் - கொல்லி; ந்ருத்தம் - புஜங்கலலிதம்; தாளம் - லக்ஷ்மீவர்ணம்; ராகம் - ஆகிரி; வாத்யம் - படகம்; பத்ரம் - தும்பை இலை. தமனத்தை மொத்தமாகச் சமர்ப்பிக்க வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது:

तन्मन्त्रं तु स्वनुस्मृत्य द्रव्यलिङ्ग च योजयेत्।

உத்தரகாரணத்தில் (35.19) பாத்யத்திற்குத் திரவியம் காணப்படவில்லை. ஆசமனம் - த்ருணம்; அர்க்கியம் - குங்குமம்; அபிஷேகஜலம் - மாதவ்யோதகம் (மாதவி என்ற

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

பூவிட்ட நீர்); வஸ்திரம் - சித்ரவர்ணம்; புஷ்பம் - மகிழம்பூ; சந்தனம் - பஸ்மம்கலந்த சந்தனம்; ஆபரணம் - பத்மராகமணி; நைவேத்யம் - ஹரித்ரான்னம்; உபகாரம் - கண்டங்கத்திரி; பானீயம் - நதியின் நடுவில் ஊற்றிலிருந்து எடுத்த நீர்; இதில் உசீரம், ஹ்ரீபேரம், சந்தனம் இவைகளைச் சேர்க்க வேண்டும். தூபம் - மனத்திற்குப் பிடித்த வாசனைப் பொருள்; தீப சங்க்யை - 200; முகவாஸம் - கஸ்தூரி; பண் - சீகாமரம்; ராகம் - தேசிகம்; தாளம் - சண்டபின்னம்; நிருத்தம் - ஆரூடம்; வாத்யம் - மிருதங்கம்; தமனத்தை மொத்தமாக சமர்ப்பிக்க வேண்டும் என்று கூறப்படுகிறது :

शम्भोश्च दापयेत्पश्चात् नैवेद्यं धूपदीपकम्।

இவ்விதம் மாத பூஜை கூறுவதிலும் ஆகமங்களுள் ஒற்றுமை காணப்படவில்லை.

ஆகமங்கள் இரு பிரிவாக உள்ளன. காமிகம், அசிந்த்யம், குமாரதந்திரம் போன்றவை ஸோமசம்பு பத்ததியைப் பின்பற்றியவை. உத்தரகாரணம், ஸ்வாயம்புவம், இவை வேறு வகை. இரண்டாவதில் தமிழ்ப்பண்கள், சங்கீத ராகம், தாளம், வாத்யம், நிருத்தம் போன்றவைகளும் கூறப்படுகின்றன. இது புராணங்களிலோ பத்ததிகளிலோ காணமுடியாதவை. எனவே ஸோமசம்பு பத்ததிக்குப் பிற்காலத்தில் கோயில் வழிபாடுகள் விரிவாக ஆன காலத்தில் ஏற்பட்டவை என்பதைக் காட்டுகிறது. பதினாறாம் நூற்றாண்டில் இருந்த சிவாக்ரயோகி எழுதிய கிரியா தீபிகையில் தமனாரோபணம் கூறப்படவில்லை.

குமாரதந்திரத்தில் முருகனுக்கும், பாஞ்சராத்ரம், விஸ்வாமித்ர சம்ஹிதையில் மகாவிஷ்ணுவிற்கும், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்த உமாநந்த நாதரால் எழுதப்பெற்ற நித்யோத்ஸவ பத்ததியில் திருபுரசுந்தரிக்கும், ராமார்ச்சன சந்திரிகையில் ராமனுக்கும், ஹரிபக்தி விலாஸம் என்ற நூலில் கிருஷ்ணனுக்கும் தமனாரோபணம் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

தமனாரோபனத்தின் தத்துவம்

தமனாரோபணகிரியைகள் ஆகமங்களால் பிற் காலத்திலேயே ஏற்றுக் கொண்டவையானாலும் ஓர் உயர்ந்த தத்துவத்தை நமக்குக் காட்டுகின்றன. பக்தி சாஸ்திரமே இதனுள் அடங்கி இருக்கிறது.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

தமனாரோபணத்தின் இன்றியமையாமையை அமிர்தாநந்த நாதர், தமது சித்விலாஸத்தில் (33) கீழ்க்கண்டவாறு கூறுகிறார் :

वेद्यमेवराशिदमनेन विश्वतो निर्विकल्पमयवासनोल्बणम्।
चित्रमेवदमनं शिवेऽमुकस्यार्पणं दमनकार्पणं परम्॥

உலக ஆசையை அடக்கி நிர்விகல்ப வாஸனையை உடைய மனமே தமனம். இம்மனத்தைச் சிவனடியில் சமர்ப்பிப்பதே தமனாரோபணம். இதுவே எல்லா புஷ்பார்ச்சனைகளுக்கும் பொருள்.

LATĀCITRAMAṆḌLAM
(SIDDĀNTASĀRĀVALI, KRIYĀPĀDA, 51)

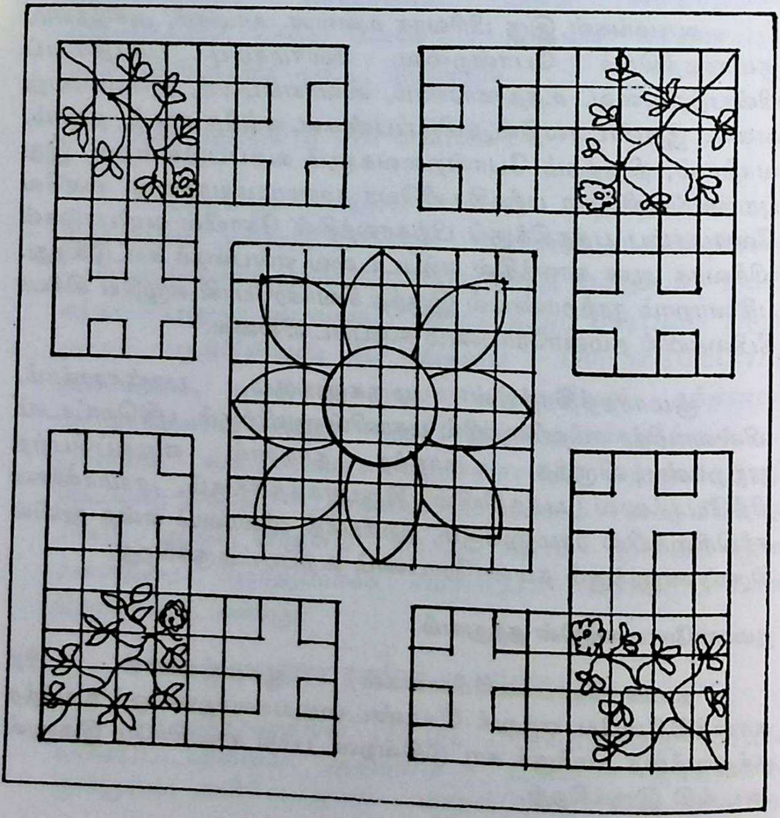

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

DAMANĀROPAṆA YĀGAŚALĀ

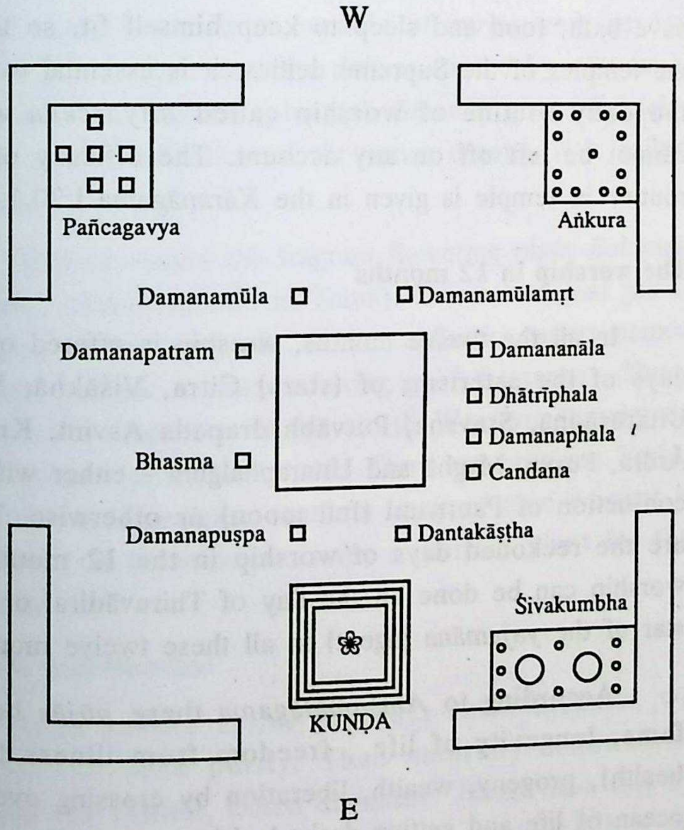

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

DAMANĀROPAṆAM

R. SUBRAMANIAN

(Synopsis)

Nityārcana

Even as an individual (man) has the necessity to have bath, food and sleep to keep himself fit, so too in the temples of the Supreme deities, it is essential to have the daily routine of worship called *nityārcana* which cannot be left off on any account. The efficacy of this routine in temple is given in the *Kāraṇāgama* I.30.1

The worship in 12 months

In all the twelve months, worship is offered on the days of the asterisms of (stars) Citra, Viśākhā, Mūla, Uttarāṣāḍhā, Śravaṇa, Pūrvābhādrapada Aśvinī, Kṛttikā, Ārdra, Puṣya, Maghā and Uttaraphalgunī - either with the conjuction of Paurṇami (full moon) or otherwise. There are the reckoned days of worship in the 12 months or worship can be done on the day of Thiruvādirai or birth star of the *yajamāna* (agent) in all these twelve months.

According to *Amśumatāgama* these *pūjās* bestow fame, longevity of life, freedom from illness (good health), progeny, wealth, liberation by crossing over the ocean of life and getting desired objects.

Damanotsava

The *pūjā* done in the month of Cittirai (*caitra-meṣa*) is *damanāropaṇa*. It is traditionally named *damanotsava*.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

Damanotsava should be performed only after *pavitrotsava.*

Damana means controlling. Lord Śiva is named '*damana*' (controller) in the *Mahābhārata* and the Vedas

The Nature or quality of Damana

The feature of *damana* is very important and of special significance. It is capable of curing very severe diseases like *kuṣhṭha* and the defects caused by *vāta* (air), *piṭta* (bile) and *sleṣma* (phlegm). Since it gives the self-control and fortification of the sense organs, it is called *damana.*

Damana means the fragrant-flowering plant *Solanum Jacquine* (*Marukkoḻundu* in Tamil). It is a two leaf plant, belonging to the composite of the sunflower variety named *Artimicie pallans*, a creeper having good fragrance. These are about 34 species in the North Western Himalayas. These plants have bitter taste. They are precious herbs. From this the medicine *santonin* (cure of tape worms) is prepared. Of these *acina* is the important plant for the medicine.

Pavitra and Damana

Since *pavitra karma* precedes *damanāropaṇa,* we should first seek purity. Then naturally follows the external self control, called *damanam.* Jñānis have this by nature; for *sadhakas* (who strive to achieve) it is an *abhyāsa* (exercise). To bring *damana* one should go to the place of *damana plant* either on a *saptami* or *trayodaśī* and worship it with *samhitāmantra* after cleansing (purifying) with *astramantra.* Then the *damana* plant

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

should be taken with *mantras* to the place of destination.

For the sanctity of the *maṇṭapa* at the Yāgaśālā, *pañcagavya kalpanā, sūryapūja* leading to *dvārapūjā, vedikārcanam, pradhāna kumbha pūjā* and *purvāṅga agni* should be performed. In the *Uttarakāraṇa* it is said that ten *kumbha* (pitchers) should be placed the *vedi* (altar) at the Īśāna corner (North East) of the Yāgaśālā.

In the *Svāyambhuva Āgama* it is said that *kumbhas* should be placed on the altar at the centre of the Yāgaśālā. There is no reference to this in the *Somaśambhupaddhati.* In its commentary it is said that the *kumbha* and *maṇḍala* are at the centre of the Yāgaśālā. To the west of the *maṇḍala,* at the centre of the Yāgaśālā, the *damana* plant's root should be planted with the attached soil (mud) with the chanting of either *sadyojāta mantra* or *hṛdaya mantra.* To the north, the stem of the plant and *āmalaka* fruit (*Nellikkai*) should be placed with the *vāmadeva mantra* or *śiva mantra.* In the south the leaf of *damana* and sacred ash (*vibhūti*) should be placed with *aghora mantra* or *śikhā mantra.* In the East the flower of *damana* and *dantakāṣṭha* (the tooth brushing twig) should be placed with *tatpuruṣa mantra* or *kavaca mantra.* In the north east the fruit of *damana* and *sandal* should be placed with the *mūla mantra* or *śivagāyatrī.*

If it is for *ātmārtha* (for one's own sake) the *vrata* should be finished in one day, starting with the first day evening and ending with the next day morning. In the *Atmārthapūjāpaddhati* it is said that at the end of the *pūjā,* the *nirmālya damana* should be offered to Caṇḍeśvara.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

In the *parārtha ālaya* (temple for public worship) many *sandhis* could be puṭ on. *Damana* has no *nirmālya doṣa.* The *agni* (fire) in the Yāgaśālā should be kept for all the days of *damanotsava* throughout.

On the final concluding day the vow should be wound up with Pūrṇāhuti

The *Ātmārthapūjāpaddhati* was written by Nigama Jñānadeśika. His date is 16th C. A.D. He was in the Guha mutt at Chidambaram. Since he quotes *damanāropaṇa slokas* with the word '*kamika*', it should be construed that *damanropaṇa* had been taken in the *Kamika* even before his date. This *paddhati* follows *Somaśambhupaddhati.* In *Somaśambhu* (*paddhati*) there is no division as *ātmārtha* and *parārtha.* But Desika makes such a division.

Damanāropaṇa has been prescribed in *Kumāratantra* for Muruga, in *Pāñcarātra* and *Viśvāmitra Samhitā* for Mahāviṣṇu, in the *Nityotsava paddhati* of Umānanda Nātha of 18th century for Tripura Sundarī, in the *Rāmārcana Candrikā* for Rāmā and in *Haribhakta vilāsa* for Kṛṣṇa.

The significance of Damanotsavam

Even though the ritual of *damanāropaṇa* was accepted by the Āgamas, only in the later days it shows a highly valued significance. The entire *bhakti śāstra* is enshrined in it.

Damana induces the mind that has developed *nirvikalpa vāsanā* after completely subduing the *lokavāsanā* (attachment to wordly affairs). To dedicate this to the lotus feet of Śiva is *damanropaṇam.* This is the significant meaning of all *puṣpārcanās* (flower offerings).

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

MUDRĀS

S.S. JANAKI

Gesture language is as old as man. Its provenance is almost unlimited. It could be related to all sorts of things and activities in ordinary parlance - gross, subtle, simple and complex; it may also be connected with religious, spiritual and mystic matters. When used in art and religion, gestures are naturally stylised. In the Hindu tradition they are defined and codified along with their uses for distinct purposes (*viniyogas*) in special treatises. Sanskrit words like *saṅketa, iṅgita, aṅga-vikṣepa, sūcana, abhinaya* and *mudrā* are synonyms conveying different levels of meaning. Although *abhinaya* and *mudrā* are quite well-known in the fields of art and religion, the deeper meanings of these terms need to be made clear. Here we will concern ourselves with the nature of *mudrā* in religion, especially Śaivism.

The Term 'Mudrā'

The word *mudrā* is of frequent occurrence in Sanskrit literature and bears several meanings like seal, imprint, passport, badge, mystery, code language and hand-posture. The word does not occur in the early lexicons like those of Amara and Hemacandra. Medieval rhetoricians recognise a figure of speech (*alaṁkāra*) called Mudrā referring to the expression of things by significant names that deliver a second dimensional meaning. Pāṇini does not mention *mudrā* in his *Aṣṭādhyāyī* but in his

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

Uṇādi Sūtra II. 3., he derives the word from the root '*mud*' 'to be happy' with the addition of the termination '*ra*' (*mud-rā*). The fact that the grammarians like Pāṇini and Hemacandra explain *mudrā* by Uṇādi, also suggests that it is not a regular expression, and '*mud*' may or may not be its original root. Bharata's *Nāṭyaśāstra* talks of the *abhinayas* of the *aṅgas* and *upāṅgas*, but does not mention the word '*mudrā*' in any context. But in the present times '*mudrā*' is used freely.

In the Saivite and Śākta texts the etymology of the term is explained in varied fanciful ways, according to the distinct meanings assigned to the two component syllables of the word. Accordingly the following are some of the connotations of '*mudrā*' :

1. It gives (*ra* 'to give') pleasure (*mudam*). Cf. *Kāraṇa* : *mudam karoti devānām* (*mudrā* delights the gods.)
2. It gives pleasure to gods and also melts their heart with pity (*drāvayati*, causal of '*dru*' to melt); or it delights the gods and drives out (*drāvayati* from '*dru*' 'to run') demons. Cf. *Kāraṇa:* मोदनात् द्रावणाच्छैव मुद्रेयं परिकीर्तिता।
3. It dissolves or destroys the bonds (*mudam drāvayati*, '*muḥ*' here meaning 'bondage')
4. It releases (*mocayati*) the performer from adverse effects and also dissolves bondage. Cf. *Kāma kalāvilāsa*:

   मोचयन्ति ग्रहादिभ्यः पाशौघान् द्रावयन्ति च।
   मोचनं द्रावणं यस्मात् मुद्रास्ताः परिकीर्तिताः॥

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

5. It is the very potentiality of Śiva with powers to stamp or seal all obstacles (*Mṛgendra Āgama*) :
विघ्नौघमुद्रणान्मुद्राः कथ्यन्ते हरशक्तयः।

In fact all the above meanings give a broad picture of the different types of *mudrā* or ritual hand-postures as prevalent in Saivite rituals. This is a vast area and infact all the Śaiva Āgamas and their recastes called Paddhatis deal with this subject. We may now see some categories of *mudrās.*

Saccidānanda aspects in Śiva-forms

Before going to the specific *mudrās* it is to be noted that three distinct forms of Śiva represent the triune aspects of the Supreme Being as constituting pure Existence, Consciousness and Bliss (*sat, cit* and *ānanda*). These three distinct forms are the Bhikṣāṭana (the lord going about for alms) or the related Kaṅkālamūrti, Dakṣiṇāmūrti (the Lord facing the South or the lord of wisdom) and Naṭarāja (the Lord of dancers). These gods are said to represent the aspects of *sat, cit* and *ānanda* respectively, especially from their hand-poses, and their symbolism.

In the Bhikṣāṭana-Kaṅkāla forms the Lord has four hands, three of them carrying *triśūla, ḍamaru* and *kapāla.* The loosely suspended right hand is holding the *dūrvā* grass shoots in the *Mṛgīmudrā*, and offering it to the deer standing nearby and looking up at the Lord.

Mṛgīmudrā is defined as :
मध्यमानामिके चैव अङ्गुष्ठाग्रे नियोजयेत्।

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

Here the middle and ring fingers are fixed on to the thumb, resulting in the lifting of the pointed and little fingers. This hand-pose itself looks like the face of a deer, and is hence rightly called the *Mṛgīmudrā.*

In this pose the bent middle and ring fingers are said to represent the *puṇya* and *pāpa,* the thumb, of Lord Īśvara and the *dūrvā* grass held between the three fingers, the fruit of actions. The Purāṇas explain that the Lord took up the Bhikṣāṭana form to instruct the sages in the Dāruka forest, that he alone and not the rituals performed by them intently, would release them from the worldly sufferings. In the Bhikṣāṭanamūrti, the *Mṛgīmudrā* and the uplifted face of the real deer, together indicate the *sat-tattva* of the Lord; hence it is also called *tattva* or *śivasattābhivyañjaka-sanmudrā.*

The form of Dakṣiṇāmūrti, facing south, and imparting Supreme knowledge is well-known. The right hand that represents the way in which the divine teacher taught in silence to his spiritual students, the way to obtain final release is called variously as *Jñāna* or *Vyākhyāna* or *Cinmudrā.* In the Saivite tradition it is called *śivajīva-tādātmya, śuddha-advaita-abhivyañjaka-cinmudrā,* the hand-pose that explains clearly the non-difference between the Supreme Śiva and the individual soul. This unity is symbolised in the joining of the thumb (that represents the self-luminous Śiva) and the human soul (the pointed finger). When this happens the other three fingers get separated naturally. This natural disposition is explained as the human being getting rid of three *pāśas,* namely, *mala, māyā* and *karma* represented

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

respectively by the little, ring and middle fingers.

Thus the Śiva form of Dakṣiṇāmūrti stands for the *cit*-aspect of the Supreme Being.

Having noted the two above forms of *sat* and *cit* aspects as revealed through their *mudrās*, we may go to the hand poses used by devotees on various occasions like worship, *japa*, meditation and special rituals (*Pūjāprakāśa*):

अर्चनाजपकाले च ध्याने काम्ये च कर्मणि।
तत्तन्मुद्राः प्रयोक्तव्याः देवतासन्निधापकाः ।।

In fact, it is emphatically stated that when *mudrās* are not performed the rituals bear no fruit (*Kālikāpurāṇa*, 66.35):

मुद्रां विना तु यज्जप्यं प्राणायामः सुरार्चनम्।
योगध्यानासनं चापि नो फलानि तु भैरव।।

Symbolism of Hands and Fingers

How do the *mudrās* become so important and potential in worship and other rituals ? In this connection the texts emphasise that in the Saivite context the hands are not to be considered as mere limbs in the physical body. They are to be imagined as the Sun and the Moon, or Śiva and Śakti (*Śivārcanacandrikā* of Appayya, p.6):

वामदक्षिणहस्तौ सोमसूर्यात्मकौ शक्तिशिवौ वा विचिन्त्य............ ।

Similarly the five fingers from the little finger to the thumb are said to be associated respectively with the five elements — earth, water, fire, air and ethereal space. (*pṛthvī*, *ap*, *tejas*, *vāyu* and *ākāśa*). Rāghava Bhaṭṭa in his commentary on *Śāradātilaka* (XXIII. 108) makes a clear statement about this :

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

स्वाङ्गुल्यो हि पञ्चभूतात्मिका अङ्गुष्ठाद्याः आकाश-वायु-अग्नि-सलिल-भूरूपाः तासां मिथः संयोगरूपसङ्केतान् कोऽपि देवतप्रगुणो भावपूर्वको मोदः सान्निध्यकरो भवति। तदुक्तम्–

पृथिव्यादीनि भूतानि कनिष्ठाद्याः क्रमान्मताः।
तेषामन्योन्यसम्भेदप्रकारैः तत्प्रपञ्चता॥

Thus the performance of the *mudrās* with hands and fingers associated with the five elements actually create esoteric joy in the devotee.

The fingers, specially the thumb and the ring fingers, are also associated respectively with Lord Īśāna and *amṛta* or *soma kalā*.

However, all texts are agreed in associating the thumb with Lord Śiva. While explaining the forms of Bhikṣāṭana and Dakṣiṇāmūrti, it was seen earlier that *aṅguṣṭha* signifies the Lord in the *Mṛgī* and *Cin mudrās*.

The above symbolism of the hands and fingers is not purely textual and traditional. The placement (*nyāsa*) or recitation of specific *mantras* on them while performing the *mudrās* reiterate this fact.

Now some specific *mudrās* are considered.

Few *mudrās* that indicate an object, action, or some quantity structurally

1. *Pañcamukhī* : This *mudrā*, indicative of an object, is defined as:

कृत्वान्योन्यगताङ्गुल्योः पृष्ठतो हस्तयोर्द्वयोः।
तिर्यक्स्थौ कन्यसौ कृत्वा ह्यङ्गुष्ठाभ्यां समाक्रमेत्॥

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

देशिनी-मध्यमै रुद्धानामिके सोच्छ्रिताङ्गुले।
कृत्वा पञ्चमुखी ख्याता मुद्रेयं शङ्करस्य तु॥

In this *mudrā* the hands with upturned palms are interlocked; the thumb of one hand presses at its tip the little finger of the other; so also the bent pointed finger touches the tip of the middle finger, so that the tips of each of these pairs occupy the four directions. The two ring fingers are brought together for standing erect in the middle. The *Pañcamukhī mudrā* is to be used to denote the composite form of Sadāśiva with five faces.

2. For denoting the quantities of things (*dravya*) required for worship and other rituals there are the following *mudrās* :

a) Grains like rice and *yava* are to be offered as could be contained within the five fingers joined together - पञ्चशाखाश्रितं व्रीहियवम्। This is called *Sūkarī Mudrā* as the hand-pose resembles a pig's face.

b) Offering of sesamum, mustard and other similar things is as could be held between the bent thumb, middle and ring fingers in *Mṛgī mudrā* (*mṛgayā tilādikam*)

3. *Mudrās* denoting action :

a) *Śikhara hasta* used for ringing the bell.

b) *Aṅkuśa* or *Sṛṇi* : In this *mudrā*, the tip of the finger in the first-position is curved; since the hand-pose resembles a hook it is appropriately called *Sṛṇi* or *Aṅkuśa*.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

Like a hook the *mudrā* is used to catch or drag some object. In this connection the Sanskrit verbal forms '*utkṛṣya*', '*ākṛṣya*' are appropriately used.

This is used in many daily (*nitya*) and occasional (*naimittika*) rites. Three such instances are given below:

(i) In the daily routine of a Saivite, after his bath and before the performance of morning or evening ablution (*sandhyāvandana*) he is instructed to symbolically draw the nectar from the *bindusthāna* (forehead section between the eyebrows) with the *Aṅkuśa mudrā* while reciting the *hṛdaya-mantra* : *om hām hṛdayāya vauṣaṭ*. This *amṛta* is mixed with the water for *sandhyāvandana* so that it is converted in to Śivatīrtha.

(ii) In Viśeṣa Dīkṣā it is used for enkindling the student's soul by the *samskāra* of offering it symbolically in the sanctified fire into the womb of Vāgīśvarī. In this context the teacher draws out the student-initiate's soul by *Aṅkuśa mudrā* along with the recitation of the *mantra* — *om hām ham hām ātmane namaḥ*.

(iii) In Nirvāṇa Dīkṣā for tying the student's Soul with the rope symbolistic of the binding noose (*pāśa*), the teacher draws out the student's *ātman* with *Aṅkuśa mudrā* along with the recitation of *om hām ham hām svāhā* and takes it to the student's Dvādaśānta level.

c) *Nārāca* : In *Nārāca mudrā* flowers kept on the thumb of the two hands, are thrown out forcefully by the respective pointed fingers. By this flower-throw the *mantras* that are offered to

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

Śiva earlier by the worshipper are lifted. The *mantra* to be recited now, is the *astra mantra*, namely, *om aha astrāya phaṭ*.

The mention above of 'raising the *mantras*' by *Nārāca mudrā* may require some explanation. It is as follows — from the invocation till the final cordiality of showing camphor-light, various *mantras* are offered to — Śiva, including those of his entourage (*āvaraṇa*) and the presentation of *japa mantras* by *Udbhava mudrā*. Now that the *pūjā* is completed these different *mantras* are symbolically lifted by *Nārāca* and joined with Śiva at the respective levels. The arrow-like activity involved in this connection, and use of the powerful *astra mantra* give the real significance to the name '*nārāca*' given to this *mudrā*.

Owing to the violent activity involved in the *Nārāca Mudrā* it is appropriately used during other daily and occasional rites like the following :

1. To remove the obstacles that may prevail in ethereal space (*antarikṣa*) and that may hinder the smooth performance of the *pūjā*.
2. In striking hard the *pāśa-sūtra* tied from head to foot on to the disciple to be given the Nirvāṇa Dīkṣā; also in purifying the five *kalās*.

d. Kumbhaka :

कुम्भकमुद्रा अन्योन्यसम्बद्ध-अङ्गुष्ठद्वया सजलवामहस्ततलोपरि न्यस्तसव्यपाणितला अर्धेन्दुवत् पृष्ठादौ वक्राङ्गुलिपाणिद्वयात्मिका सन्ध्यायां मन्त्राभिषेकादौ कार्या।

In this hand-pose the right palm is placed over the left containing water. In this position the two

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

thumbs touch each other, while the other fingers are in contact with each other in a bent manner so that the whole looks like the digital moon.

This is used while performing *sandhyāvandana* and *mantrābhiṣeka*. The *mantra* to be recited while doing this is *om hām haum śivāya vauṣaṭ*.

Some highlights of the preliminaries and actual worship of Śivaliṅga

1. सकलीकरण (*Sakalīkaraṇa*) of the worshipper.

2. *Nyāsa* on Śivaliṅga.

3. *Mudrās* for the five faces of Śiva, for *āvāhana* etc.

4. Ending with *Mohamudrā*.

In all these rituals the recital of *mantras* along with the appropriate *mudrās* becomes absolutely necessary. This series of rituals would also show their ultimate purpose of elevating the devotee gradually to a status almost equal to that of Śiva, and prove the basic tenet of Saivism that a devotee should worship Śiva only by becoming Śiva : शिवीभूय शिवं यजेत्।

Of course this purpose will be achiéved only in the event of the devotee performing the rituals as prescribed in the Āgamas, and with the necessary purity (*śuddhi*), sincerity (*śraddhā*), and visualisation (*bhāvanā*).

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

முத்திரைகள் - அடைவுகள்

Dr. S.S. ஜானகி

(கட்டுரைச் சுருக்கம்)

ஸங்கேதம் அல்லது அடையாள மொழி மனித இனம் போன்றே பழைமையானது. அதன் தோற்றுவாய் அளவற்றது. பொதுவான வழக்கில் உள்ள மிகப் பெரியதோ நுண்ணியதோ சுலபமானதோ அல்லது கடின மானதோ ஆன எல்லாவித பொருட்களுக்கும் செயல்களுக்கும் தொடர்புடையது. அது சமய, ஆன்மீக, ஆத்மானுபவமான விஷயங்களுடன் தொடர்புடையதாக உள்ளது. கலை, மதம் இவற்றில் பயன்படும் சங்கேதங்கள் இயல்பாகவே ஓர் உயர் நடையுள்ளன. அவற்றின் விநியோகம், அவைகளின் உபயோகம் எந்தெந்த நோக்கத்தில் எப்படி அமைகிறது என்று சிறந்த நூல்களில் இலக்கணம் வகுக்கப் பட்டுள்ளது. ஸங்கேதம், இங்கிதம், அங்க விஷேபம் ஸூசனம், அபிநயம், முத்திரை என்பன ஒரு பொருள் கொண்ட வெவ்வேறு அளவில் அறியப்பட்டுள்ள வடமொழிச் சொற்கள். அபிநயம், முத்திரை என்ற இரண்டும் கலை, சமயத் துறைகளில் மிகவும் பிரசித்தமானாலும் அவற்றில் மிகவும் ஆழ்ந்த பொருளை தெளிவுறக் கொணர வேண்டும். இங்கே நாம் முத்திரையின் இயல்பினை சமயத்துறையில் விசேஷமாக சைவ சமயத்தில் உள்ளபடி காண்போம்.

முத்திரை என்ற சிறப்புச் சொல்

முத்திரை என்ற சொல் (முத்ர) வடமொழி இலக்கியத்தில் பல இடங்களில் அடையாள குறிப்பு, வடு, பிரயாண அனுமதி, அடையாள அட்டை, மர்மம், ஸங்கேத மொழி கையசைவு அங்க அடைவு என்ற பொருள்களில் வருகின்றது. மிகப் பழமையான ஹேமசந்திரன் அகராதிகளில் இது சொல் காணப்படவில்லை. இடைக்கால அலங்கார (அணி இலக்கண) வல்லுனர்கள் விசேஷமான பெயர்களுக்கு இரண்டாவது பரிமாண பொருள் தரக்கூடிய முத்ராலங்காரம் என்ற அணிவகையை ஏற்றுக்கொண்டு அடையாளம் காட்டியுள்ளனர். பாணினி தன் அஷ்டாத்யாயியில் "முத்ரா" பற்றி காட்டியுள்ளார். ஆனால் தனது சூத்ரங்கள் 2.3ல் 'முத்' = மகிழ்வு, களித்தல் என்ற மூல(தாது)த்தில் இருந்து 'ரா' என்ற விகுதி சேர்ந்து "முத்ரா"

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

என்ற சொல் உண்டாவதாகச் சொல்கிறார். சிறந்த இலக்கண நூலோர்களான பாணினியும் ஹேமசந்திரரும் '*முத்ரா*' என்ற சொல்லை உணாதி ஸூத்ரம் மூலமாக விளக்கியிருப்பதால் அது ஒழுங்கான அமைப்புச் சொல்லன்று எனத் தெரிகிறது. '*முத்*' அதன் மூலச் சொல்லாக இருக்கலாம். அல்லது இல்லாமலும் இருக்கலாம். பரதர் நாட்டிய சாஸ்திரத்தில் அங்கங்களுக்கும் உபாங்கங்களுக்கும் உரிய பல அபிநயங்களைப் பற்றி கூறியிருப்பினும் '*முத்ரா*' என்ற சொல்லைப்பற்றி குறிப்பேது மில்லை. தற்காலங்களில் *முத்ரா* (முத்திரை) என்ற சொல் தாராளமாக உபயோகப்படுத்தப்படுகிறது.

சைவ சாக்த *முத்ரா* என்பதன் சொல்லிலக்கணம் பலவித வினோதமான வகையில் அதிலுள்ள இரு எழுத்துக்களுக்கு பற்பல பொருள்களைக் கொண்டு விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. இதன்படி '*முத்ரா*' என்ற சொல்லின் பல்வேறு பொருட்களுள் கீழே வருவன சில :-

1. மகிழ்வை (ஸந்தோஷத்தை)-(முத்); கொடுப்பது. (ரா)-முத்ரா. காரணாகமம் - முதம்கரோதி தேவானாம் (முத்ரா தேவர்களை மகிழ்விக்கச் செய்கிறது).

2. இது தேவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்து கருணையால் அவர்கள் இதயத்தை உருகச் செய்கிறது. (த்ராவயதி நீர்க்க (உருகச்) செய்கிறது. செயல்பாட்டு வினை) அல்லது அது கடவுளர்களை மகிழ்வித்து அசுரர்களை ஓடச் செய்கிறது. (த்ராவியதி - 'த்ரு' - ஓடுதல் என்ற அடிச் சொல்லில் இருந்து வந்த செயல்பாட்டு வினை; காரணாகமம் – மோதனாத் த்ராவணாச்சைவ முத்ரேயம் பரிகீர்த்திதா)

3. அது ஊழ்வினையை கரைக்கிறது. (அ) அழிக்கிறது.

4. அது ஸாதகனை தீய, வேண்டாத பலன்களினின்றும் விடுவித்து ஊழினை (ஸம்ஸாரத்தளையை) அழிக்கிறது.

5. இது எல்லா தடைகளையும் நீக்கி வெளிவராமல் தடுக்கும், சிவபெருமானின் ஒப்பற்ற ஆத்மதிறன் (வீரியம்) (மிருகேந்த்ரா ஆகமம்)

மேற்கூறிய எல்லா பொருட்களுமே (சடங்குகளில் காட்டும் கையசைவு – அடைவுகளின்) சைவ சமய பூஜை முறைகளில் காணப்படும். இது ஒரு பரந்த ஆய்வுக்கான

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

விஷயம். எல்லா சைவ ஆகமங்களும் அவைகளின் மறுமலர்ச்சியாக வந்த பத்ததிகளும் இந்த விஷயத்தைப்பற்றி விவரிக்கின்றன. இப்பொழுது சில முத்திரை வகைகளைப் பார்ப்போம்.

சிவ உருவில் சச்சிதானந்த நிலைகள் (தோற்றம்)

சிவனின் மூன்று வெவ்வேறு உருவங்கள் பரமாத்மாவின் மூன்று நிலைகளைக் கொண்ட உண்மைப் பரம்பொருளின் மூன்று தத்துவத்தைக் குறிக்கின்றன என்பதை முத்திரைகளை ஆராயும்முன் அறியவேண்டும். அம்மூன்று – ஸத் (உண்மையான தூய நிலை) சித் (உணர்வு நிலை), ஆனந்தம் (உயர் மகிழ்வு நிலை) ஆகும். இம் மூன்று உருவங்கள் முறையே சிவனின் பிக்ஷா (அ) கங்காளமூர்த்தி (பிக்ஷை எடுக்கும் சிவனார்), தக்ஷிணாமூர்த்தி (அறிவின் கடவுளாக தெற்கு நோக்கி வீற்றிருக்கும் திருக்கோலம்), நடராஜர் (ஆடல் அரசு) ஆகும். இம்மூன்று மூர்த்திகளும் முறையே - ஸத், சித், ஆனந்தங்களின் அடையாளமாக உள்ளனர். இவ்வுருவங்களின் பிரத்யேகமான (சிறப்பாக) கைகளின் நிலை அதன் தத்துவத்தை விளக்குகின்றன. இந்த ஒன்றுபட்ட நிலை, கட்டைவிரல் (தன்னொளியான சிவனைக் குறிக்கும்) சுட்டு விரலுடன் (ஜீவனைக் குறிக்கும்) ஒன்று சேர இருக்கும் அமைப்பினால் அடையாளமிடப் பட்டுள்ளது. இச்சேர்க்கை ஏற்பட்டவுடன் மற்ற மூன்று விரல்களும் இயற்கையாகவே பிரிந்து நிற்கின்றன. இந்த இயற்கை அமைப்பு, சிறு விரல், மோதிர விரல், நடுவிரல்களால் முறையே அடையாளமிடப் பட்ட மலம் (அழுக்கு) மாயை (மயக்கம்) கர்மம் (வினை) என்ற மூன்று பாசங்களை (தளைகளை) ஜீவன் விட்டொழித்து விடுபடுவதை விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது. ஆக சிவபெருமானின் தக்ஷிணாமூர்த்தி வடிவம் பரம்பொருளான சிவனின் 'சித்' என்னும் உடன்உறைத் தோற்றத்தை (அம்சத்தை) வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

இவ்வாறு சிவனின் மேற்கூறிய ஸத், சித் என்ற இருநிலைகளையும் அந்தந்த முத்திரைகள் மூலமாக தெரிந்தபின் நாம் இனி பக்தர்கள் பூஜை, ஜபம், தியானம், மற்றும் விசேஷ சடங்குகளில் (செய் முறைகளில்) உபயோகப்படுத்தும் கைநிலைகளைக் காண்போம்.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

உண்மையில், முத்திரைகள் இல்லாமல் செய்யப்படும் வழிபாட்டு செயல்முறைகள் பலன் அளிக்கமாட்டா என்று அறுதியிட்டுக் கூறப்படுகிறது.

கைகள், விரல்களின் ஸங்கேதங்கள் (அடையாள மொழி)

முத்திரைகள் எவ்வாறு பூஜைகளிலும் மற்றும் சடங்கு களிலும் மிக முக்கியமானதாகவும் மிகவும் உள்ளூரளவுள்ள சக்தி பெற்றதாகவும் ஆகின ? இது தொடர்பாக, சைவாகம நூல்கள் சைவசமய வழிபாட்டு முறையில் கைகளை வெறும் உடலின் ஒரு உறுப்பாக மட்டும் எண்ணக் கூடாது என்று அறுதியிடு கின்றன. பிக்ஷாடன - கங்காளமூர்த்தியில் சிவபெருமானுக்கு நான்கு கைகள். மூன்றில் திரிசூலம், டமரு, கபாலம் (மண்டை ஓடு) ஏற்று கீழே தொங்கவிடப்பட்டுள்ளன. வலக்கை மிருக் (பெண் மான்) முத்திரையில் தூர்வா (அருகம்புல்) தளிர்களை சிவனை உற்று நோக்கிநிற்கும் மானுக்கு கொடுக்கும் நிலையில் உள்ளது, மிருக் முத்ரா - இலக்கணம். மத்திய மோதிரவிரல்கள் இரண்டும் கட்டை விரலில் பதிய வைத்து மற்ற சிறு விரல்களை மேல் உயர்த்தி இருக்கச் செய்வது இந்தக் கையின் தோற்றம். ஒரு பெண்மானின் முகத்தைப் போன்று இருப்பதால் அதற்கு இந்த ம்ருக் முத்ரா என்ற பெயர். இந்த முத்திரை நிலையில் மடிக்கப்பட்ட மத்திய மோதிர விரல்கள் புண்ணியம் பாபம் இரண்டையும் குறிக்கின்றன. கட்டை விரல் ஈச்வரனையும் மூன்று விரல்களின் இடுக்கில் வைத்த தூர்வா (அருகம்புல்) கர்மபலனையும் குறிக்கும். சிவபெருமான் *பிக்ஷாடனனாக* உரு எடுத்து தாருக வாகனத்தில் உள்ள முனிவர்களுக்கு அவர்கள் தீவிரமாக செய்கின்ற சடங்குகள், சம்ஸார துன்பங்களினின்றும் முக்தியளிக்காதுதான் மட்டுமே முக்தி அளிக்க வல்லவன் என்று அறிவுறுத்துவதற்கென்று புராணங்கள் தெளிய விரித்து உரைக்கின்றன. பிக்ஷாடன மூர்த்தியில் மிருக் முத்ரையும் மேல் போக்கியுள்ள உண்மைமானின் முகமும் ஒன்று சேர சிவபெருமானின் ஸத் தத்வத்தை விளக்குகின்றன. ஆகையால் இது ஸத்வம் அல்லது சிவஸத்தாபிவ்யஞ்ஜய ஸன் முத்ரா (சிவ ஸத்தையை வெளிப்படுத்தும் ஸன் முத்திரை) எனப்படுகிறது.

தெற்கு நோக்கியுள்ள உயர் அறிவை அளித்து அருளும் தட்சிணாமூர்த்தி உருவம் மிகவும் பிரஸித்தியானது. மௌன நிலையில் தனது ஆன்மீக சீடர்களுக்கு முக்தி (கடைநிலை) அடைய (உபதேசம்) வழி கூறும் வகையில் அமைந்த

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

எம்பெருமானின் வலக்கரமே ஞான முத்திரை, வ்யாக்யான முத்ரை, சின்-முத்ரா என்றும் அழைக்கப்படும். சைவ சம்பிரதாயத்தில் இது சிவஜீவ தாதாத்ம்ய சுத்தாத்வைத அபிவ்யஜ்ஜக சின் முத்ரா எனப்படும். சிவனும் ஜீவனும் ஒன்றுபட்ட தூய வேறுபாடற்றதைத் தெரிவிக்கும் சின் உணர்வு நிலையின் அடையாளம். திருக்கையின் அமைப்பு உயர் தத்துவமான (பரம்பொருளை) பரமசிவனுக்கும் ஜீவனுக்கும் உள்ள வேற்றுமையின்மை (ஒற்றுமையை) தெளிவுற விளக்குகிறது. அவைகளை சூரியனாகவும் சந்திரனாகவும் (அல்லது) சிவனாகவும் சக்தியாகவும் கொள்ள (எண்ண) வேண்டும்.

இவ்வாறே சுண்டு விரல் முதல் கட்டை விரல் வரையுள்ள ஐந்து விரல்களும் முறையே நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, விண் என்ற ஐந்து பூதங்களைக் குறிக்கின்றன. (ஐந்து இயற்கை சக்திகளை அறிவிக்கின்றன). ஆக கைகள் விரல்களை பயன்படுத்தி - ஐந்து இயற்கை சக்திகளுடன் தொடர்புடைய வைகளாக - செய்யப்படும் முத்திரைகள் உண்மையில் அடியார்களுக்கு ஓர் உள்ளார்ந்த மகிழ்வினை உணரச் செய்கிறது.

விரல்கள், சிறப்பாக கட்டை விரலும் மோதிரவிரலும் ஈசானனுடனும் அம்ருதம் (அல்ல) ஸோம கலையுடன் முறையே தொடர்புடையவை. இருப்பினும் எல்லா சைவாகம நூல்களும் கட்டை விரலை சிவபெருமானுடன் தொடர்புடையதாக சொல்லுவதில் ஒத்துப்போகின்றன. பிக்ஷாடன தக்ஷிணாமூர்த்தி உருவ விளக்கத்தில் முன்னமே அங்குஷ்டம் (கட்டைவிரல்) ம்ருக மற்றும் சின் முத்திரைகளில் சிவபெருமானைக் குறிப்பதைக் கண்டோம். இந்த கை மற்றும் விரல்களில் சங்கேதக் குறியீடு வெறும் நூலறிவுடனோ, பரம்பரை வழக்கத்துடனோ நிற்கவில்லை என்பது நியாசம் – குறிப்பிட்ட அங்கங்களைத் தொடுவது அல்லது குறிப்பிட்ட மந்திரங்களை உருப்படுத்துவது– முத்திரைகள் மேற்கொள்வதில் காணப்படுவ தால் அறியப்படுகின்றது.

சில முத்திரைகள்

முதலில் பொருள், செயல், பரிமாணங்களைக் காட்ட பின்வரும் முத்திரைகள் உபயோகப்படுத்தப்படுகின்றன.

1. பஞ்சமுகீ : இந்த முத்திரையில் கைகளில் கைத்தளங்கள் மேல்நோக்கி ஒன்றோடொன்று பிணைந்திருக்கும். ஒரு கையின்

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

கட்டைவிரல் அதன் முனையில் மற்றொரு கையின் சிறு விரலை (சுண்டு விரலை) அழுத்தியிருக்கும். அவ்வாறே வளைந்த சுட்டு விரல் நடுவிரலின் நுனியைத் தொட்டுக் கொண்டிருக்கும். இவ்வாறு இவ்விணை விரல்களின் ஒவ்வொன்றின் முனைகளும் நான்கு திசைகளிலும் நோக்கி இருக்கும். இரண்டு மோதிர விரல்களும் நேரே நிமிர்ந்து நடுவில் நிற்கும் வண்ணம் ஒன்று சேர்த்து வைக்கப்படும். இந்த பஞ்சமுகீ முத்திரை சதாசிவனின் ஐம்முகங்களின் ஒருமித்த வடிவமாக காணப்படும் வண்ணம் உபயோப்படுத்தப்படுகிறது.

2. பூஜைகளுக்கும் ·மற்றும் ஏனைய வழிபாட்டு சடங்குகளுக்கும் வேண்டிய வஸ்துக்களின் பரிமாணத்தை காட்ட பின்வரும் முத்திரைகள் உள்ளன.

அ) அரிசி, பார்லி முதலான தானியங்கள் ஐந்து விரல்களையும் ஒன்று சேர்த்து இடையே உண்டாகும் கொள்ளளவு சமர்ப்பிக்கப்பட வேண்டும். (पञ्चशाखाश्रितं व्रीहियवम्।)

இதற்கு ஸௌகரீ முத்திரை எனப் பெயர். ஏனெனில் கையின் வடிவத்திலே ஒரு பன்றியின் முகத்தைப் போன்று தோற்றமளிக்கும்.

ஆ) எள் கடுகு போன்றவைகள் அடங்கிய கட்டைவிரல், நடுவிரல் மோதிர விரல்களுக்கு இடையே ஏற்படும் ம்ருகீ முத்திரையின் கொள்ளவில் சமர்ப்பிக்கப்பட வேண்டும். (मृगया तिलादिकम्)

3. செயல் :

அ) மணியை ஒலிப்பதற்கு சிகர ஹஸ்தம் பயன்படும்.

ஆ) அங்குசம் அல்லது ஸ்ருணி - இந்த முத்திரையில் சுட்டு விரலின் முதல் நிலை முனை வளைந்திருக்கும்.கையின் நிலை (வடிவு) ஒரு கொக்கியைப் போன்று தோற்ற மளிப்பதால் ஸ்ருணி அல்லது அங்குச முத்திரை எனப்படுகிறது. கொக்கியைப் போன்று இந்த முத்திரை பொருட்களைப் பிடித்து எடுக்க பயன்படுகிறது. இதன் தொடர்பாக வடமொழி வினைச்சொற்கள் 'உத்க்ருஷ்ய' (மேலே எடுத்து) 'ஆக்ருஷ்ய' (தன் பக்கம் இழுத்து) என்பன சரியாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

இது நித்ய (அன்றாட), நைமித்திக, (விசேஷ சமயங்களுக்கான) சடங்குகளில் உபயோகப்படுத்தப்படுகிறது.

இவற்றில் மூன்று கீழே விவரிக்கப்படுகின்றன :

1. சைவர்களின் நித்ய வழிபாட்டு முறையில் ஸ்நானம் முடித்து காலை (அ) மாலை சந்தியாவந்தனத்துக்கு முன் வழிபடுபவன் பிந்து ஸ்தானத்தினின்றும், அங்குச முத்திரை கொண்டு அம்ருதத்தை ஸங்கேதமாக ஹ்ருதய மந்த்ரத்தைச் சொல்லி வெளிக்கொணர வேண்டும்.

2. விசேஷ தீக்ஷையில், மாணவனின் ஆன்மாவை ஸங்கேதமாக வேள்வித்தீயில் வாகீச்வரியின் யோனியில் ஸமர்ப்பிக்கப்படும் சடங்கில் அதன் வீர்யத்தை அதிகரித்து ஒளிரச் செய்யப் பயன்படுகிறது.

3. நிர்வாண தீக்ஷயில் மாணவனுடைய ஆன்மாவை பாசக்கயிறால் கட்டுவதன் சங்கேதமாக ஆசாரியார், மாணவரின் ஆன்மாவை அங்குச முத்திரையால் வெளிக்கொணர்ந்து மாணவனின் பன்னிரண்டாவது முடிவான நிலைக்குக் கொண்டு செல்கிறார்.

இ) நாராச (அம்பு) முத்திரை :

இதில் இரண்டு கைகளின் கட்டை விரல்களில் வைக்கப்பட்ட புஷ்பங்களை சுட்டு விரல்களால் வலிந்து எறிவது. இந்த மலர் எறிதலால் வழிபடுபவன் முன்னரே சிவனுக்கு சமர்ப்பித்த மந்த்ரங்கள் மேலே எழுப்பப்படுகின்றன. இதில் அஸித்ர மந்த்ரம் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

ஆரம்ப பிரார்த்தனை முதல் - கடைசியில் செய்யும் உபசாரமான கற்பூர ஹாரத்தி வரை, பல மந்திரங்கள் சிவபெருமானுக்கு அவரது முத்திரையால் ஆவரண தேவதைகளுக்கும், ஜபமந்திரங்கள் உட்பட அனைத்தும் ஸமர்பிக்கப்படுகின்றன. பூஜை முடிந்த வேளையில் இந்த பலவித மந்திரங்கள் ஸங்கேதமாக நாராச முத்திரையின் மூலம் மேலே எழுப்பப்பட்டு, சிவபெருமானுடன் அந்தந்த நிலைகளில் சேர்க்கப்படுகின்றன. அம்பினைப் போன்ற செயல்முறை இதில் செயல்படுவதாலும், மிகவும் சக்தி வாய்ந்த அஸ்த்ர மந்திரத்தை பயன்படுத்தப்படுவதாலும் இந்த முத்திரைக்கு நாராசம் என்ற பொருள் மிகு பெயர் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

நாராச முத்திரையில் மிகவும் தீவிரமான செயல்பாடு உள்ளதால் இது தகுந்தவாறு மற்ற நித்திய, நைமித்திக பூஜை முறைகளில் (சடங்குகளில்) கீழ் வருவனவற்றில் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

1. அந்தரிக்ஷம் என்ற விண்ணுக்கும் மண்ணுக்கும் இடைப்பகுதியில் ஏற்படும். பூஜையை சரிவர செய்வதை பாதிக்கும் தடைகளை அகற்றுவதற்கு.

2. நிர்வாண தீக்ஷைத் தரப்படவேண்டிய மாணவனது தலைமுதல் கால் வரை கட்டப்பட்ட பாச சூத்திரத்தை (பாசக் கயிற்றை) மிகவும் அழுத்தமாக அறுப்பதிலும், மற்ற ஐந்து கலைகளையும் தூய்மைப்படுத்துவதிலும்

ஈ) கும்பகம்

இந்த கைநிலையில் வலது கைத்தளம் தண்ணீர் உள்ள இடது கைத்தலத்தின் மீது வைக்கப்படுகிறது. இந்த நிலையில் இரண்டு கட்டை விரல்களும் ஒன்றுக்கொன்று தொட்டுக் கொண்டு இருக்கும். மற்ற விரல்கள் ஒன்றுக்கொன்று வளைந்த நிலையில் தொட்டுக் கொண்டிருக்கும். இந்த நிலையில் முழுவதும் பிறைச்சந்திரன் (அரை) வடிவில் காணப்படும். இது ஸந்த்யாவந்தனம் செய்யும்போதும், மந்திராபிக்ஷேகத்தின் போதும் உபயோகப்படுத்தப்படுகிறது. இது செய்யும்போது சொல்லப்பட வேண்டிய மந்திரம் ''ஓம் ஹாம் ஹௌம் சிவாய வௌஷட்'' ஆகும்.

அனைத்து சிவபூஜை முறைகளிலும் (சடங்குகளிலும்) மந்திரங்களை அதற்குரிய முத்திரைகளுடன் உச்சரிப்பது மிகவும் அவசியமாகும். இத்தகைய சடங்குகளின் வரிசை, பூஜைகள் செய்யும் பக்தனை கிரமப்படி சிவனுக்கு நிகரான ஒரு நிலையை அடையும் கடைப்பயனை உடையதாக அமைந்துள்ளதைக் காட்டுகின்றது. மேலும் சைவ சமய அடிப்படை தத்துவமான சிவபக்தன் தானே சிவமயமாகிய சிவனை வழிபட வேண்டும் என்பதனை நிரூபிக்கின்றது.

'சிவீ பூய சிவம் யஜேத்' என்னும் இத்தகைய உயர்நிலை சிவ பக்தனுக்கு, அவன் இந்த வழிபாட்டு முறைகளையும் சடங்குகளையும் முறைப்படி ஆகமங்களில் விதிக்கப்பட்ட வகையில் தேவையான ஆன்ம, தேஹ சுத்தி (தூய்மை) உண்மை உள்ளுணர்வு (சிரத்தை), பாவனை (நல்ல எண்ணம், பார்வை) கொண்டு நிறைவேற்றினாலே கிடைக்கப்பெறும்.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

ĀṞUMUGA NĀVALAR'S INSTRUCTION IN THE WORSHIP OF ŚIVA*

DENNIS D. HUDSON

Āṟumuga Nāvalar of Nallur, Jaffna (1822 - 1879), was an early Śaiva "missionary". With great learning and passion he addressed the Tamil-speaking men and women of India and Sri Lanka who had been initiated into the Śaiva religion, but who were indifferent to its way of life or ignorant of it. Such Śaivas, he believed, were prey to the Christian missionaries, especially the Protestants. That ignorance, he thought, explained the increasing conversion of Śaivas to Christianity by the mid-nineteenth century, conversions that inevitably led to painful future births. As a devout initiate into agamic worship, Nāvalar's life work was to regenerate the religion based on Veda and Āgama, so that people fortunate enough, he held, to be born as Śaivas could receive its benefits, the greatest of which is complete emancipation from birth and death.

Two of his Tamil writings are explored here, highlighting Āṟumuga Nāvalar's teaching to those Śaivas about the proper worship of Śiva in the temple according to Āgama.

The first is "The Proper Way to worship at Śiva's Temple" (*Śivālaya Darśana Vidhi*), a pamphlet he wrote in 1851 and published in the Tamil press he had established two years earlier at Jaffna. The religion he

* Only the abstract of the paper is printed here.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

expounded is known theologically as "Saiva Orthodoxy" (*Śaiva Siddhānta*) as formulated by Meykaṇṭadēvar in the thirteenth century. Based on Vedas as interpreted through Āgamas, the religion is an observance (*samayam*) that mixes practice and doctrine so that practice may lead the initiate gradually toward a greater vision of Śiva, the soul, and the world.

Central to the practice is the worship of Śiva in one of the temples where he resides in the form of icons, primarily as a *liṅga* embedded in a pedestal (*yoni*). Śiva with his Śakti or gracious energy indwells the *liṅga* and *yoni*, the *liṅga* signifying Śiva and the *yoni* signifying his Śakti. Śiva and Śakti take up residence in that double icon through elaborate liturgies conducted by priests who follow rites believed to have been revealed by Śiva in Āgamas. Nāvalar has explained in detail what people are obligated to do when they visit the temple in order to obtain the vision (*darśana*) of Śiva. Following convention he used the male worshipper to represent practices obligatory for both men and women, making a distinction between them only when the rites require it. In Śaiva Orthodoxy women and men may receive the same initiations for worship and Yogic practice and both may attain the ultimate goal of emancipation.

In the pamphlet, Nāvalar explained the ideal practice. He knew that approximation to that ideal depends on individual motivation, yet, as is customary in Hindu liturgical instruction, he did not explain what those ideal acts mean. One reason is that some meanings are embedded in traditional Tamil culture and do not have to

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

be explained. Another is that an explicit interpretation of the rites will be given to initiates only after they have first mastered them.

As Nāvalar's emphasis in the pamphlet confirms, correct performance is crucial whether one understands the meaning of the rite or not. Unintended faulty performance will generate negative Karmic fruits that nevertheless may be removed through rites of purification, while intended faulty performance may not be purified at all. The concepts of rebirth and multiple hells explain how acts are punished after death. The intention of one's actions is crucial to Hindu thought and Nāvalar was concerned about the matter, believing that proper intention is developed through education. Among his many Tamil works, for example, he wrote an extensive Śaiva catechism.

The second writing explored here is the booklet, "The Abolition of the Abuse of Saivism" (*Caiva Dūṣaṇa Parikāram*), which Āṟumuga Nāvalar wrote and published from his own Jaffna Press in 1854. It was a major refutation of Protestantism and highly effective in curbing the success of British and American missionaries in Sri Lanka. In this work he utilised his detailed and sophisticated knowledge of the Christian Bible that he had gained from eight years (1841 - 1848) assisting Peter Percival in translating the Bible into Tamil. To refute painful attacks on Śiva and his worship by the missionaries of the time, Nāvalar used his extensive biblical knowledge to aruge that far from being heathenish as the missionaries claimed, the worship of Śiva is

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

fundamentally similar to the worship prescribed in the *Old Testament* and followed by Jesus at the Temple in Jerusalem. Since there are such similarities, Nāvalar asked repeatedly, what justification do the missionaries have for opposing the worship of Śiva in temples ?

To make his argument clear, and to provide instruction to the Śaivas who were to use the booklet in countering the missionaries, Nāvalar provided a considerable amount of information about the worship of Śiva. He grouped the liturgical categories for discussion into two sets. The first set develops fourteen themes in the temple liturgy addressed to the one God, Śiva. The second set treats seven specific personal and institutional practices related to that liturgy.

As revealed in these two writings, Āṛumuga Nāvalar's learning in Āgama was considerable. Produced by him in the modernising context of conflicting religious and cultures, yet written in Tamil and addressed to Śaivas, they serve us today as invaluable 'insider's guides' to the worship of Śiva according to the Śaiva Āgamas.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

சிவ பூஜை பற்றிய ஆறுமுகநாவலர் கூறிய அறிவுரைகள் :

டென்னிஸ் ஹட்ஸன்

(கட்டுரைச் சுருக்கம் – தமிழாக்கம்)

யாழ்ப்பாணம் நல்லூரைச் சார்ந்த ஆறுமுக நாவலர் பழம்பெரும் சைவாகம (1822–1870) வல்லுனர் – போதகர் ஆவர். மிகுந்த அறிவுத் திறனுடனும் ஆர்வத்துடனும், சைவ சமயத்தில் உபதேசம் பெற்று அதன்படி வாழ்வு முறையை கடைப்பிடிப்பதில் அக்கறையற்ற, எதையும் அறியாத தமிழ் பேசும் பாரத இலங்கை மக்களுக்கு சொற்பொழிவாற்றினார். அத்தகைய சைவர்கள் சைவத்திற்கு எதிரான கிருஸ்துவ போதகர்களின் சிறப்பாக அவர்களுள் மறுதளிப்பு வகையைச் சேர்ந்தவர்களின் தூற்றுதல்களுக்கும், விவாதங்களுக்கும் பலியாகியதாக நம்பினார். அந்த அறிவின்மையே 19ஆம் நூற்றாண்டு மத்தியில் சைவர்கள் கிருஸ்துவ மதத்தை பெரும்பாலும் தழுவவும், இதனால் அவர்ளின் பின் சந்ததியினரின் துயரத்திற்கும் காரணமாகும் என்று உணர்ந்தார். ஆகம வழிபாட்டில் வேறூன்றிய பக்திமானான நாவலருடைய வாழ்க்கையில் நெறியான பணி, நற்வினை பயனாக சைவராக பிறப்பவர்கள், பிறப்பு இறப்பு ஆகியவற்றினின்றும் விடுபடும் முக்தியை அடையவும், பெரும்பேற்றை அடையும் வகையாக வேத ஆகமத்தின் அடிப்படையில் சைவ சமயத்தினை புத்துயிர் ஊட்டி வளர்ப்பதே ஆயிற்று.

இக்கட்டுரை ஆறுமுக நாவலரின் ஆகம முறையில் சிவ வழிபாட்டை செவ்வனே நடத்தும் வகையில் செய்த அறிவுரை-களை ஆராய்கிறது. இது ஆறுமுக நாவலரின் இருநூல்களை முதல் ஆதாரமாகக் கொண்டு வரையப்பட்டுள்ளது.

முதல் நூல் அவர் 1815-ல் அதற்கு இரண்டாண்டுகளுக்கு முன் யாழ்ப்பாணத்தில் அவர் நிறுவிய தமிழ் அச்சகத்தில் துண்டுப்பிரசாரமாக வெளியிட்ட சிவாலய தர்சன விதி எனும் நூலாகும். அவர் எடுத்துரைத்த ஆன்மீகக் கொள்கையளவிலான, சமயம், 13வது நூற்றாண்டில் மெய்கண்டதேவர் அருளிய சைவசித்தாந்தம் ஆகும். இது வேதங்களை அடிப்படையாகக்

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

கொண்டு ஆகம வழிநின்று அறிமுறையும், செயல்முறையும் ஒன்றுசேர, செயல்முறை, சிவன், ஆன்மா, உலகு ஆகிய மூன்றன் தொடர்பினைச் சிறப்புற தெளிந்தறிய உதவிடும் சமயம் ஆகும்.

செய்முறையின் நடுநாயகமாக இருப்பது ஆலயங்களில் ஆவுடையாரின் மேல் விளங்கும் லிங்க வடிவில் விளங்கும் சிவபெருமானின் பூஜை ஆகும். சிவனார் தன் அருள் வடிவான சக்தியுடன் லிங்க யோனி (ஆவுடையார்) வடிவில் அருள் பாலிக்கின்றார். லிங்கம் சிவன் வடிவாகவும் யோனி சக்தி வடிவாகவும் உள்ளனர். சிவனும் சக்தியும் இவ்விருவடிவாக இருந்து சிவபெருமானே உகந்தருளியதாகக் கருதப்படும் ஆகம செய்முறைகளின்படி பூஜைகளை விரிவாக ஏற்கின்றனர். சிவதர்சனத்திற்காக ஆலயங்களுக்குச் செல்லும் பக்தர்கள் எவ்வாறு நடந்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றும், அவர்கள் கடமைகளையும் நாவலர் விரிவாக எடுத்துரைத்துள்ளார். இக்கட்டுரை அவரது அறிவுரைகளை ஆழ்ந்து விவரிக்கிறது. வழி வழி நடைமுறைகளைப் பின்பற்றி அவர் ஆண்கள், பெண்கள் இருபாலருக்கும் ஆண்களையே பிரதிநிதியாக ஏற்று சடங்குகள், செய்முறைகளுக்கு ஏற்றபடி தேவைக்கேற்ப இருபாலருக்கும் சில வேறுபாடுகளைக் கூறியுள்ளார். சைவ சமயத்தில் ஆண் பெண் இருபால்ரும் ஒரே வித (தீக்ஷை) பூஜைக்கான உபதேசமும், யோக முறைப் பயிற்சியும் பெறலாம். இருபாலருமே கடைநிலையான முக்தியடையத் தக்கவர்கள்.

இந்த பிரசுரத்தில் நாவலர் முன்மாதிரியான முழுமையான செயல்முறையை விளக்கியுள்ளார். ஒவ்வொருவரது எண்ண இயக்கத்தில் அடிப்படையிலேயே இது முடியும் என்றறிந்தும் இந்து ஆன்மீக அறிவுரைகளுக்கேற்ப இத்தகைய செய்முறை-களின் உட்பொருளை விளக்கவில்லை. எல்லா உட்பொருட்-களும் தொன்றுதொட்டு வரும் தமிழ் கலாசாரத்தில் காணக் கிடைக்கின்றன என்பதால் அவைகளை விளக்கத் தேவையில்லை என்ற ஒரு காரணம். மற்றொரு காரணம் - இத்தகைய வழிபாட்டு செயல்முறைகளை முதற்கண் முழுமையாக அறிந்து கொண்டபின் உபதேசம் பெற்றவர்களுக்கு அவைகளின் உட்பொருளை உள்ளபடி சொல்லித்தர வேண்டும். நாவலர் இந்தப் பிரசுரத்தில் உட்பொருளை ஒருவன் அறிந்தாலும் அறியாவிட்டாலும் சரியான வழிபாட்டு செயல்முறை மிகவும்

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

அவசியமானது என்று அறுதியிட்டு கூறுகிறார். அறியாமல் செய்யப்படும் தவறான செயல்முறைகள் வழிபாட்டின் மாறுபட்ட பலனை தரவல்லது. அத்தகைய குறைகள் பிராயச்சித்த சுத்தி கர்மாக்களால் நீக்கப்படுகின்றன. ஆனால் மனம் அறிந்து செய்யும் தவறான செய்முறை பரிசுத்தி செய்ய முடியாதது. மறுபிறவி, பலவித நரகங்கள் ஆகிய கோட்பாடுகள் இறப்புக்குப்பின் அவரவர் கர்மத்திற்கு (வினைக்கு) தண்டனைகள் உள்ளதைக் காட்டுகின்றன. இந்து மதத்தில் செய்பவனின் உள்ளார்ந்த ஈடுபாடு செயல்பாட்டில் மிகவும் முக்கியமானது. இந்த உள்ளார்ந்த ஈடுபாடு நாவலரின் மனம் கவர்ந்த ஒன்று. இந்த ஈடுபாடு சரியான கல்வி அறிவின் மூலம் வளர்க்கப்படுகிறது என்று அவர் உணர்ந்து நம்பினார். அவரது தமிழ் நூல்களுள், பல வினா-விடை வடிவமைப்பில் விரிவான சைவ நூலாக அமைந்துள்ளன.

இங்கே ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட இரண்டாவது நூல் ஆறுமுக நாவலர் எழுதி, அவரது யாழ்ப்பாண அச்சகத்தில் 1854-ஆம் ஆண்டு வெளியிட்ட 'சைவதூஷண பரிகாரம்' என்ற நூலாகும். மறுதலை கிருஸ்தவமத கோட்பாடுகளை கடுமையாக எதிர்த்து எழுதிய இந்நூல் இலங்கையில் பிரிட்டன் மற்றும் அமெரிக்க கிருஸ்துவமத போதக நிலையங்களின் வெற்றிகரமான வளர்ச்சியை கட்டுப்படுத்தி, தடுக்க மிகவும் வகை செய்தது இந்நூலில் அவர் தான் 1841லிருந்து 1848 வரை 8 வருடங்கள் பீட்டர் பொசிவால் என்பாருக்கு பைபிளை தமிழில் மொழிபெயர்த்து உதவியதன் மூலம் பெற்ற நுண்ணிய விரிவான பைபிளின் அறிவை உபயோகித்துள்ளார். சிவவழிபாட்டையும், சிவன் தத்துவத்தையும் மிகவும் புண்படும் வகையில் அது கடவுள் தன்மையற்றது என்று கிருஸ்துவ போதகர்கள் கூறிய கூற்றை ஆணித்தரமாக மறுத்து சிவவழிபாடு அடிப்படையில் பைபிளின் பழைய ஏற்பாட்டில் கூறப்பட்டுள்ள ஜெருசேலத்தில் ஏசுவால் பின்பற்றப்பட்ட வழிபாடு முறைக்கு ஒப்பானது என்று பைபிளில் தனக்குள்ள முழு அறிவினை பயன்படுத்தி எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இப்படி பைபிளுக்கும் சைவாகம நூல்களுக்கும் ஒற்றுமையும், ஒப்புமையும் இருக்கையில், இந்த கிருஸ்துவமத போதகர்கள் ஏன் ஆலயங்களில் சிவ வழிபாட்டை எதிர்க்கிறார்கள் என திரும்பத் திரும்ப கேட்கிறார்.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

தனது வாதங்களைத் தெளிவாகவும் சைவர்களுக்கும் கிருஸ்துவ போதகர்களை மறுதளித்து இந்த பிரசுரத்தை பயன்படுத்தும் வகையாக அறிவுரை வழங்கவும், நாவலர் சிவபூஜை விஷயமாக, நம் கருத்தைக் கவரும் வகையில் அரும்பெரும் தகவல்களைத் தந்துள்ளார். இந்த ஆன்மீக விவாதங்களை இருவித கூறுகளாகப் பிரித்துள்ளார். முதல்கூறு பதினான்கு விவாதம் செய்ய வேண்டிய – சிவன்தான் ஒரே கடவுள் என்று அறுதியிட்டுக் கூறும் – விஷயங்களைக் கொண்டது. இரண்டாவது கூறு சைவசமயத்தில் அவரவர் ஆற்ற வேண்டிய கடமைகளும் அத்தகைய சமய நிறுவனங்களில் செய்ய வேண்டிய கடமைகளும் எடுத்துக்கூறும் ஏழு முக்கிய விஷயங்கள் அடங்கியது.

இந்த இரு நூல்களில் கூறப்பட்ட விஷயங்கள் மூலம் ஆறுமுக நாவலரின் ஒப்பற்ற சீரிய ஆகம அறிவு அறியப்படுகிறது. தற்கால மத கலாசார முரண்பாடுகள், வேறுபாடுகளுக்கும் இடையில், தமிழில் இயற்றப்பட்டதா யிருப்பினும், சைவர்களைக் குறித்து கூறப்பட்ட அறிவுரையாக அமைந்துள்ள இவை, சைவ ஆகம முறைப்படி சிவனை வழிபடுவதற்கு உகந்த ஒப்பற்ற ஓர் விலைமதிப்பற்ற அந்தரங்க உற்ற துணையாக விளங்குகின்றன.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

பவித்ரோத்சவ விதி
(பவித்ராரோஹண விதி)

S. அருணசுந்தரம்

அனாதியாகவும், மலரஹிதனாயுமுள்ள பரமேச்வரனால் ஆன்மாக்கள் முக்தி பெறுவதற்கு சிவாகமங்கள் உபதேசிக்கப் பட்டன. சிவாகமங்களில் பூஜைகள் நித்யம், நைமித்திகம், காம்யம் என மூன்று வகையில் விதிக்கப்பட்டுள்ளன. தினமும் அனுஷ்டிக்கத்தக்கவை 'நித்யம்' என்றும், ஒன்றை நிமித்தமாக வைத்து செய்யத் தக்கவை 'நைமித்திகம்' என்றும், தனக்கு விருப்பமான நாட்களில் செய்யப்படும் பூஜை 'காம்யம்' எனவும் அழைக்கப்படுகின்றன. பூஜைகளில் ஏற்படும் குறைகளை நீக்கவும், நிறைவை ஏற்படுத்தவும்'பவித்ராரோஹணம்'' செய்யப்படுகிறது.

பவித்ர-பத-விசாரம்

பொதுவாக 'பவித்ரம்' என்ற சொல்லுக்கு புனிதம் என்று பொருள். புனிதத் தன்மையை ஏற்படுத்துவதே 'பவித்ராரோஹணம்' என்பது. पविः என்றால் வஜ்ரத்திற்குப் பெயர். पवेः त्रायते इति पवित्रम् அதாவது வஜ்ரநாமகமான நரகத்திலிருந்து காப்பதாலே பவித்ரம் என்று பெயர்.

'सन्त्रायते यन्नरकात् पुमांसं वज्राभिधानाच्च ततः पवित्रम्'

என்று கூறுவர். மேலும் 'पूजावैकल्यतः पुनाति इति पवित्रम्' என்றும் கூறுவர். பூஜையில் வரும் குறையை நீக்கி புனிதப்படுத்துவது என்று பொருள் இதையே *காரணாகமத்தில்*

'पवित्रकमहं वक्ष्ये सर्वदोषनिकृन्तनम्'

என்று கூறப்பட்டுள்ளது. 'பவித்ரம்' என்னும் சொல் தர்ப்பை, அக்ஷதை, புஷ்பம், அருகு ஆகியவற்றை நித்ய விதியில் குறிக்கும். வார்ஷிக பவித்ர விதியில் பொன், பட்டுநூல், பருத்தி நூல் போன்றவற்றால் செய்யப்பட்ட பூணூலை அல்லது

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

கங்கணத்தை குறிக்கும். 'पुवः संज्ञायाम्' என்ற பாணினி சூத்திரப்படி 'पूङ्-पवने' என்ற தாதுவுடன் 'इत्र' எனும் ப்ரத்யயத்தைச் சேர்ப்பதால் 'பவித்ரம்' என்ற குறிப்புச்சொல் (संज्ञावाचकम्) ஏற்பட்டது.

பவித்ர வகைகள்

நித்ய பவித்ரம், நைமித்திக பவித்ரம், காம்ய பவித்ரம் என பவித்ரம் மூன்று வகை.

நித்ய பவித்ரம்

தினசரி பூஜைகளில் ஏற்படும் தோஷங்களை நீக்கி புனிதமேற்படுத்த பூஜையின் முடிவில் புஷ்பாக்ஷத தர்பங்-களாலும் அருகு-பில்வங்களாலும் த்ரிதத்வ மந்திரங்களாலோ, சர்வ தத்வ மந்திரத்தாலோ, இவை இரண்டினாலேயோ சாத்தப்படுவது நித்யம். இந்த பவித்ரம் இல்லாத பூஜை தாமஸ பூஜை என்று கூறுகிறது, *மோஹசூரோத்தராகமம் :*

'पवित्रेण विना पूजा तामसी परिकीर्त्तिता'

நித்ய பூஜையில் பவித்ரமளிக்கத் தவறிவிட்டால், அந்த பூஜையில் ஏற்பட்ட குறைகள் பலனை அடையவிடாமல் தடுக்கும். இது போன்று தெரிந்தோ தெரியாமலோ ஏற்பட்ட தோஷங்களை நீக்கி வார்ஷிக பூஜா பலனை அடைய நைமித்திக பவித்ரம் முக்கியம் ஆகும்.

நைமித்திக பவித்ரம்

ஆடி, ஆவணி, புரட்டாசி ஆகிய மாதங்களில், சுக்லபக்ஷம் அல்லது க்ருஷ்ண பக்ஷத்தில், அஷ்டமீ அல்லது சதுர்தசியில் பவித்ரோத்சவம் என்ற பவித்ராரோபணத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டும். ஸோமசம்பு சிவாசாரியார் போன்றோர் இதை, காலத்தை (ஆடி, ஆவணி, புரட்டாசி) நிமித்தமாக வைத்துச் செய்வதால் நைமித்திகம் என்று கூறுவர். நிர்மலமணிதேசிகர் போன்றோர் நித்யாங்கம் என்று சொல்கின்றனர். லதாலிங்கிதம்

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

போன்ற மண்டலத்தில் சுவாமியை பூஜித்து, கால ஸ்வரூபியான பகவானுக்கு வ்ரத த்ரவ்யங்களை நிவேதித்து, வார்ஷிக தோஷங்களை மன்னிக்கும்படி ப்ரார்த்தித்து பவித்ரம் அணிவிப்பதே இதன் க்ரியைகள் ஆகும்.

நித்ய பவித்ரரான ஈச்வரனுக்கு பவித்ரம் சாத்துவதால் நமது குற்றங்கள் நீங்கி, நாம் புருஷார்த்தத்தைப் பெறுகிறோம். இதை ஞானசம்பு சிவாச்சாரியார் : ''पवित्रभूतस्य पवित्र दानम् तापत्रयघ्नं सकलार्थसिद्धौ'' என்பர்.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

PAVITROTSAVAVIDHI
(PAVITRĀROHAṆA VIDHI)

S. ARUNASUNDARAM

(Synopsis)

Śaivāgamas have been imparted by the Eternal Supreme Lord Parameśvara Śiva who is devoid of any *mala* (defect), for the sake of the living souls to get liberation (from the worldly bondage). The Śaivāgama pūjā has been classified into three categories as *nitya, naimittika* and *kāmya.* Those to be observed in the daily routine are *nitya.* Those with a particular target are *naimittika* and those observed on days of one's own choice are *kāmya.* To remove the deficiences in the pūjās and to ensure fullness of performance of worship, the *pavitrārohaṇa* is performed.

Pavitra-pada-vicāra

In quest on the word *pavitra* - generally, *pavitra* means sacred (pure). *Pavitrāropaṇa* is to ensure purity and sacredness. *Paviḥ* means the thunderbolt or mace (of Indra) - पवेः त्रायते इति पवित्रम्. Because it saves the soul from the thunderbolt of Naraka (hell) it is so called *pavitra:* संत्रायते यन्नरकात् पुमांसं वज्राभिधानाच्च ततः पवित्रम्॥

It is further defined as पूजा वैकल्यतः पुनाति इति पवित्रम्— because it sanctifies after removing all deficencies and defects in the performance of *pūjā.* The same is expressed by *Kāraṇāgama* thus-पवित्रमहं वक्ष्ये सर्वदोषनिकृन्तनम्.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

In *Nityavidhi* the word *pavitra* refers to *darbha* grass, *akṣatā,* flowers and the *dūrvā* grass. In the *Vārṣikapavitravidhi* it refers to the sacred thread or the wrist band (*kaṅkaṇa*) made up of gold, silk thread and cotton thread.

According to Pāṇini' *sūtra* — पुवः संज्ञायां, the word *pavitra* is coined as an indicative word (संज्ञावाचक) with the suffix इत्र added to the root पूङ् पवने

Kinds of Pavitra

Nitya pavitra, naimittika pavitra and *kāmya pavitra* are the three kinds of *pavitra.*

Nitya pavitra

It is that which is offered at the close of the daily *pūjā* (worship) to get sanctity after removing the deficiencies or defects of the *pūjās* offered - comprising *puṣpa, akṣatā* and *darbha, dūrvā* grass and *bilva* leaves with the *tritattva* and *sarvatattva mantras* or both combined.

The *Mohaśūrottarāgama* tells that the worship done without *pavitra* is deemed to be *tāmasa-pūjā* (lowest type of worship done out of *tamas* ignorance thus : पवित्रेण विना पूजा तामसी परिकीर्त्तिता।

If *pavitra* is not offered in *nityapūjā* the deficiencies or defects in the *pūjā* will block the fruits of *pūjā.* To avoid such deficiencies committed, unaware or with knowledge and to get the fruit of the worship of the full

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

year (annual *pūjā*), *naimittika pūjā* is significantly prescribed.

Naimittika pavitra

The ritual *Pavitrotsava* or *Pavitrāropaṇa* it is to be performed in the month of Āḍi, Āvaṇi and Puraṭṭāsi, in the Śukla or Kṛṣṇapakṣa Aṣṭami or Caturdaśī. Teachers like Somaśambhu Śivācārya call it *naimittika* since it is done with a particularity of the time - the month Āḍi, Āvaṇi and Puraṭṭāsi. Teachers like Nirmalamaṇi deśika call it *nityāṅga* (an accessory to nitya). This has the ritual acts of offering *pavitra* praying to the Lord to condone and pardon for the sins and deficiencies of the year and offering to Him the *vrata dravyas,* after offering worship to the Lord enshrined in the *maṇṭapa* appearing as *latāliṅgita* (embraced by the creeper like goddess) as the Lord is the embodiment of *kāla* (Time).

By offering *pavitra* to the ever *pavitra* (pure) Īśvara (Lord Śiva) we get cleaned of our sins and defects and the triple miseries and get the four-fold means of human endeavour, *puruṣārtha (dharma, artha, kāma* and *moksha).* Jñanaśāmbhu Śivācarya tells thus :

पवित्रभूतस्य पवित्रदानं तापत्रयघ्नं सकलार्थसिद्धौ।

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

APPENDIX

SANDHYĀHVĀNA — SANDHYĀVĀHANA*

(Invitation to and invocation of the divinities at the nine cardinal points)

Introduction

Called also Nava-sandhi and Brahma-tālavidhi in Agamic, musical and dance texts, this item is unique and rich in aesthetic, intellectual and esoteric content.

It is mainly the worship of the divinities presiding at the nine cardinal points, namely the centre, and the junctures (*sandhis*) of the quarters and the intermediary directions. They are the well-known gods, Brahmā, Indra, Agni, Yama, Nirṛti, Varuṇa, Vāyu, Kubera and Īśāna.

The Āgamas prescribe an elaborate worship of the above gods at the time of annual Brahmotsava in a Śiva temple, after the flag is hoisted at the Dhvajārohaṇa function, and the decorated *pañca-mūrtis* (Vighneśvara, Subrahmaṇya, Śakti and Śiva and Caṇḍeśvara) are to be taken in procession within and around the temple.

The purpose of this worship is the invitation (*āhvāna*) extended to the divinities to be present at the precincts of the temple and its location throughout the festival. This is to be performed for 9 or 10 days of the

---

* The matter prepared and presented by Dr. S.S. Janaki on the occasion of the performance during the seminar is given here. More work has to be done on this. – Ed.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

festival, after which, at the Dhvajāvarohaṇa function they are permitted to leave (*visarjana*).

The *āhvāna* consists of Sanskrit verses of salutation (*namaskāra*) to the god, the description of his form with iconographical details, his associate group (*gaṇa*), and a formal invitation in verse (*padya*) and prose (*gadya*).

He is then invoked (*āvāhana*) and offered *bali.* Then cordialities (*upacāras*) in the form of Vedic recitation, songs in different melodies, varied *tālas*, and dance are offered to him.

The Śivācārya starts the worship of Brahmā at the Balipīṭha in the centre before the Astra in which all gods are present on account of imposition (*nyāsa*), and who also is considered a witness (*sākṣī*). He then moves on to the other cardinal points, east, south-east etc., and ends with north-east (*Īśāna*). During this movement the musical ensemble consisting of Vīṇa, flute, Mṛdaṅga, Maddala, Śaṅkha, Kāhala, Kāmsya, Paṭaha and Ḍhakkā, is to be played.

This must have been an enjoyable audio-visual programme rich in ritual, Saṅgīta in all its aspects of music (vocal and instrumental and dance) and beautiful Sanskrit verse and prose and also performed quite leisurely, in an atmosphere surcharged with devotion.

Problems in compiling this programme

The details of the worship are scattered in Āgamas, Paddhatis, Kavuthuvams (dance songs) and Tāla works, which are not easily accessible. Again, there are

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

differences in the names of *rāgas, tālas* and *vādyas* amongst the lists available in them. Names of both *paṇs* and *rāgas* are given; so also the *tālas* are mentioned separately and under the category of *vādyam*. Some of these names are either corrupt or not known in current practice.

The Programme

Dr. S. S. Janaki presented a condensed version of the Sanskrit prose and verse recitation, vedic hymns, *paṇ*, *rāga* and the *tālas*, as reconstructed authentically by going through the available material in texts (*lakṣaṇa*) and actual practice (*lakṣya*) and these are given here.

Details for the nine *sandhis* :

Position	Deity	Vedic hymn	Paṇ	Tālam	Rāgam	Vādyam
Centre	Brahmā	ब्रह्मज्ज्ञानम्	Megharāga Kuriñji	Brahma	Madhyamāvatī	Cacchatputam
East	Indra	त्रातारमिन्द्रम्	Gāndhāra Pañcamam	Sama	Lalitā	Cācaputam
South-East	Agni	त्वन्नो अग्ने	Kolli	Mattavaranam	Varālī	Udghaṭitam
South	Yama	सुगन्नः पन्था	Kauśikam	Bhringini	Saurāṣṭram	Matyam
South-East	Nirṛtti	असुन्वन्तन्	Naṭṭabhāṣā	Malla	Bhairavī	Khaṇḍa Atha
West	Varuṇa	तत्वायामि	Śrīkumāra	Nava	Behāg	Simhanādam
North-West	Vāyu	आनो नियुद्भिः	Takkesi	Bali	Pantuvarālī	Jampata
North	Kubera	वयः सोम	Gāndhāram	Gauli	Mālavī	Samkirṇa Rūpaka
North-East	Īśāna	तमीशानम्	Salapani	Dhakkari	Śaṅkarābharaṇam	Miśra Eka

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

THE KUPPUSWAMI SASTRI RESEARCH INSTITUTE

(Regd. S. No. 32/1944-45 dt. 24.2.1945)

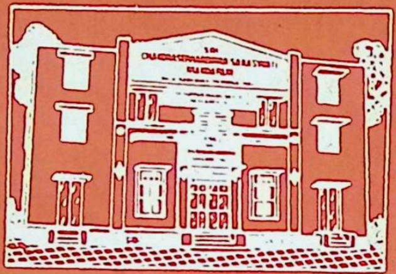

The Kuppuswami Sastri Research Institute was founded in 1944 in memory of the great Sanskrit scholar and savant Mahamahopadhyaya Prof. S.Kuppuswami Sastri, a rare scholar who combined in him the depth of traditional knowledge and modern research acumen.

The Institute is a unique organisation which has been doing yeoman service for the promotion of Sanskritic and Indological research for more than five decades through various means.

The K.S.R.I. has so far published more than 50 research books and monographs in Sanskrit and English on various aspects of Indian literature and philosophy, including critical edition of rare ancient texts in manuscripts, notable among them being Tolkāppiyam, Arthaśāstra with two different commentaries and texts on Astronomy, Mathematics, Āyurveda, Mīmāmsā and other systems of philosophy as well.

The Journal of Oriental Research, started in 1927, by Prof. S. Kuppuswami Sastri and subsequently published by the Institute is internationally renowned and carries valuable research articles on Indological subjects by well-known scholars from India and abroad.

The Institute is affiliated to the University of Madras for M.Phil. and Ph.D. in Sanskrit from 1982 and many candidates from the Institute have been awarded the degrees by the University. The Institute is also affiliated to the Rashtriya Sanskrit Samsthan, New Delhi for Vidyavaridhi (Ph.D) course. Besides many foreign scholars from U.K., Europe, U.S.A., Canada and other countries have conducted research here for their Ph.D and post-doctoral projects on different topics.

The K.S.R.I. has been organising interesting seminars at national and international levels benefiting scholars, students and the public as well. It has also been arranging lectures by eminent scholars regularly.

The Institute possesses a unique library of more than 40,000 rare books in many Indian and foreign languages and also ancient palm-leaf manuscripts.

The Kuppuswami Sastri Research Institute stands as a torch bearer for spreading the wisdom of our ancients in the field of literature, language, philosophy and science. It is ideally situated within the Sanskrit College, Mylapore, a central place in Chennai.

For more details contact :

The Secretary,
The Kuppuswami Sastri Research Institute
84, Thiru Vi Ka Road, Mylapore, Chennai 600 004.
Phone : 498 5320
e mail : ksri@satyam.net.in